104E JAARGANG NUMMER 9 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2004

Liahona

104E JAARGANG NUMMER 9 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2004

Liahona

OP DE OMSLAG
Voorzijde: foto Robert Casey, geënsceneerd. Achterzijde: foto Welden C. Andersen, geënsceneerd.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND
Foto Richard M. Romney.

ZIE 'ACHT DOELEN VAN OPENBARING', p. 8

VOOR DE VOLWASSENEN

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN

ZIE 'DE VISKAREN', p. K6

Ideeën voor de gezinsavond

'Onderwijzen zoals de Heiland onderwees', p. 26: Ouderling Walter F. González bespreekt drie soorten vragen die de Heiland stelde om zijn toehoorders te helpen met het begrijpen en toepassen van zijn boodschap. Probeer uit elke categorie een vraag op te nemen in uw volgende gezinsavondles. Kijk of de gezinsleden hierdoor meer betrokken worden bij uw les.

'De dood is een nieuw begin', p. 46: ieder gezin krijgt vroeg of laat met de dood te maken. Als u zich hiertoe geïnspireerd voelt, bespreek dan het doel van de dood in Gods plan, alsmede timing en mogelijke redenen waarom God niet altijd gebeden verhoort zoals wij zouden willen.

'Acht doelen van openbaring', p. 8: ouderling Dallin H. Oaks noemt acht doelen van openbaring. Vraag de gezinsleden om eigen ervaringen te vertellen, of ervaringen van anderen, met een van die doelen van openbaring.

'De eerste zendeling in deze tijd', p. 16: Samuel Smith, broer van de profeet Joseph, gebruikte het Boek van Mormon voor het zendingswerk. Vanwege één exemplaar dat hij ergens achterliet, werden Brigham Young — die de tweede president van de kerk werd — en Heber C. Kimball — die raadgever in het Eerste Presidium werd — uiteindelijk lid van de kerk. Bespreek de kracht van het Boek van Mormon. Moedig de gezinsleden aan om het te lezen en er zelf een getuigenis van te verkrijgen. Nodig ze uit om te doen wat Samuel Smith deed — het Boek van Mormon uitdelen aan andere mensen.

'Liefde in het gezin', p. K12: dit artikel herinnert ons eraan dat we ons gezin in liefde vestigen en het door werken en dienen in stand houden. Gebruik ideeën uit dit artikel om dit beginsel tijdens de gezinsavond uiteen te zetten.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

September 2004 104e jaargang Nummer 9
LIAHONA 24989-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Stephen A. West

Hoofddirecteur: David Frischknecht
Directeur redactie en planning: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Directeur tijdschriftenredactie: Richard M. Romney
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Butler, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Kelli Allen-Pratt, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Craig K. Sedgwick
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

U kunt de *Liahona* in vele talen terugvinden op het internet onder **www.lds.org.** Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:
September 2004 Vol. 104 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Verzet tegen het kwaad

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Op een avond pakte ik de ochtendkrant, die ik nog niet had gelezen, en bladerde hem door. Mijn oog viel op de bioscoopadvertenties waarvan er zoveel alles openlijk aanprezen wat zedeloos is en leidt tot geweld en ongeoorloofde seks.

Ik pakte de post en vond een tv-gids voor de komende week, met daarin titels van programma's die in dezelfde richting wezen. Er lag een nieuwsblad op mijn bureau. Die editie ging over de stijgende misdaadcijfers. In de artikelen was sprake van extra miljarden voor uitbreiding van de politie en grotere gevangenissen.

De stroom aan pornografische smerigheid, de buitensporige nadruk op seks en geweld, treft men niet alleen in Noord-Amerika aan. In Europa en veel andere delen van de wereld is het net zo erg. Dit erg somber plaatje wijst op een verval dat de samenleving verzwakt en tot in de kern aantast.

Wetsontwerpen en rechterlijke uitspraken hollen de wettelijke beperkingen van onzedelijk gedrag uit. Dat gebeurt in naam van de vrijheid van meningsuiting, vrijheid van pers, en vrijheid van keuze in zogenaamd persoonlijke aangelegenheden. Maar de bittere vruchten van die zogenaamde vrijheden zijn verslaving aan zedeloze gewoonten en gedrag die alleen maar tot de ondergang leiden. Lang geleden heeft een profeet dit proces treffend beschreven: 'En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle' (2 Nephi 28:21).

Aan de andere kant ben ik ervan overtuigd dat er miljoenen goede mensen zijn, zowel in Amerika als elders. De meeste mannen zijn hun vrouw trouw, en de meeste vrouwen zijn hun man trouw. Hun kinderen worden opgevoed tot verstandige, ijverige en gelovige mensen. Gezien hun kracht geloof ik dat de situatie verre van hopeloos is. Ik ben ervan overtuigd dat we ons niet door de vuiligheid en het geweld mogen laten overweldigen, of tot wanhoop laten drijven. De vloedgolf, hoe hoog en dreigend die ook is, is te keren als genoeg goede mensen hun kracht voegen bij die van de weinigen die zich momenteel wél tegen het kwaad verzetten. Ik geloof dat de taak om zich tegen dit kwaad te verzetten er een is waaraan leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zich als burgers niet kunnen onttrekken.

Laat onze stem horen. Ik hoop dat het geen schelle stem zal zijn, maar dat we met zo'n overtuiging zullen spreken dat zij tot wie we ons richten de kracht van onze overtuiging en de oprechtheid van onze inspanning zullen zien.

FOTO'S MATTHEW REIER EN CHRISTINA SMITH, GEËNSCENEERD

Ik wil vier voorstellen doen om een begin te maken aan ons verzet tegen de vloedgolf van het kwaad.

Ten eerste: begin bij uzelf. Als u de wereld wilt verbeteren, begin dan bij uzelf. Een van onze fundamentele geloofsartikelen is dat 'wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend [en] deugdzaam' (Geloofsartikelen 1:13).

We kunnen niet verwachten dat we anderen tot deugdzaamheid kunnen bewegen als we zelf geen deugdzaam leven leiden. Onze levenswijze is van veel grotere invloed dan al onze prediking. We kunnen niet verwachten anderen te verheffen als we zelf niet op een hoger niveau staan.

Iemands deugdzaamheid begint met zelfrespect. Hij die weet dat hij een kind van God is, dat hij geschapen is naar het beeld van een goddelijke Vader, en dat hij begiftigd is met het vermogen om grote, goddelijke deugden te ontplooien, zal zich disciplineren en wapenen tegen de smerige, wellustige elementen waaraan ieder wordt blootgesteld. Alma heeft eens tegen zijn zoon Helaman gezegd: 'Zie op tot God en leef' (Alma 37:47).

Het is opmerkelijk dat de Heer tijdens de bergrede deze wonderbaarlijke uitspraak heeft gedaan: 'Zalig de reinen van hart want zij zullen God zien' (Matteüs 5:8).

Een wijs man heeft eens gezegd: 'Word een eerlijk mens, dan zijn er minder schurken in de wereld.'

En Shakespeare heeft een van zijn personages deze overtuigende opdracht in de mond gelegd: 'Wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt, als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.'[1]

Ik wil ieder die dit leest aansporen om zijn gedachten te verheffen boven de vuiligheid, zijn daden te beheersen tot hij een voorbeeld van deugdzaamheid is, en zijn tong te beheersen zodat hij alleen maar uitspraken doet die verheffend zijn en tot groei leiden.

Het tweede beginpunt is: een betere toekomst begint met de opvoeding van een betere generatie. Dat legt de taak om kinderen beter op te voeden op de schouders van de ouders. Het gezin staat aan de wieg van de deugdzaamheid; het is de plek waar het karakter gevormd wordt en gewoonten gevestigd worden. De gezinsavond is uw kans om uw kinderen de wegen van de Heer te leren.

U weet dat uw kinderen gaan lezen. Ze zullen boeken, tijdschriften en kranten lezen. Wek een verlangen naar het beste in hen op. Als ze nog erg jong zijn, lees ze dan de fijne verhalen voor die onsterfelijk zijn geworden door de deugden die erin beschreven worden. Laat ze kennismaken met goede boeken. Laat er ergens in huis een hoekje zijn, al is het maar klein, waar ze in ieder geval enkele boeken zien waarmee de grote denkers uit de geschiedenis zijn gevoed.

Zorg dat er goede tijdschriften in huis zijn, zowel van de kerk als andere goede tijdschriften, om bij uw kinderen edele gedachten op te wekken. Laat ze een goede krant lezen zodat ze weten wat er in de wereld gebeurt, zonder dat ze worden blootgesteld aan de verlagende advertenties en schrijfsels die wijd en zijd te vinden zijn. Als er een goede film in de bioscoop is, denk er dan eens over om er als gezin naartoe te gaan. Alleen al het feit dat u er naartoe gaat, is een aanmoediging om meer van dit soort vermaak te produceren.

En maak gebruik van dat opmerkelijke communicatiemiddel, de tv, om hun leven te verrijken. Er is zoveel

goeds — u moet alleen zorgvuldig kiezen. Laat hen die geschikte tv-programma's voor het hele gezin verzorgen weten wat u waardeert en wat niet. Over het algemeen krijgen we waar we om vragen. Het probleem is dat zovelen van ons er niet om vragen. En nog vaker bedanken wij niet voor het goede.

Zorg voor muziek in huis. Als u tieners hebt die zelf geluidsopnamen hebben, dan vindt u dat misschien geen muziek. Laat ze af en toe wat beters horen. Stel ze eraan bloot. Het spreekt voor zich. Ze zullen het uiteindelijk meer waarderen dan u denkt. Ook al zeggen ze het niet, ze zullen het toch voelen, en die invloed zal steeds meer blijken naarmate de jaren verstrijken.

En nu het derde beginpunt: de publieke opinie begint met enkele oprechte stemmen. Ik ben geen voorstander van opstandig schreeuwen, vuisten schudden, of bedreigingen uiten aan het adres van wetgevers. Maar ik geloof wel dat wij oprecht en positief onze mening moeten uit tegenover hen die de zware taak hebben om onze wetten op te stellen en ten uitvoer te brengen. Het is droevig maar waar dat de minderheid die om soepeler regels vraagt, die porno verkoopt en verslindt, die verdorven beelden aanmoedigt en zich eraan te buiten gaat, zijn stem laat horen totdat onze wetgevers geloven dat zij namens de meerderheid spreken. We zullen niet krijgen waar we niet om vragen.

Laat onze stem horen. Ik hoop dat het geen schelle stem zal zijn, maar dat we met zo'n overtuiging zullen spreken dat zij tot wie we ons richten de kracht van onze overtuiging en de oprechtheid van onze inspanning zullen zien. Er vloeien vaak opmerkelijke consequenties voort uit een goed opgestelde brief en een postzegel. En dat geldt ook voor een rustig gesprek met hen die een zware verantwoordelijkheid dragen.

De Heer heeft tot zijn volk gezegd:

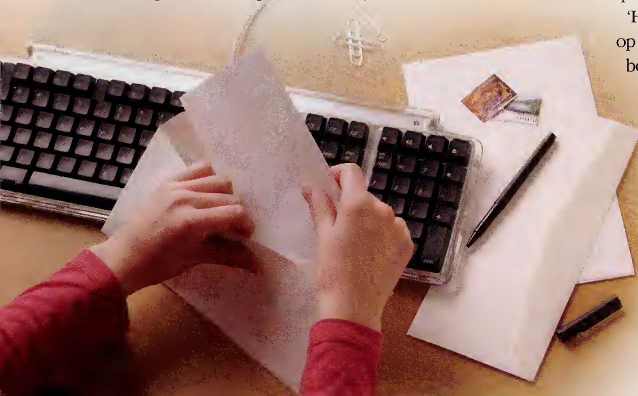
'Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest' (LV 64:33–34).

Daar draait het om: 'het hart en een gewillige geest'. Spreek met degenen die de regels, de statuten en de wetten instellen — vertegenwoordigers van de overheid op plaatselijk, provinciaal en nationaal niveau, en zij die een verantwoordelijke functie als schoolhoofd bekleden. Natuurlijk zijn er mensen die de deur dicht slaan, die spotten. U kunt ontmoedigd raken. Zo is het altijd geweest. Edmund Burke heeft in 1783 in het Britse Lagerhuis het volgende gezegd over de pleitbezorger van een onpopulaire zaak:

> 'Hij weet heel goed welke valstrikken er op zijn pad zijn. (…) Hij wordt belasterd en beschimpt om zijn veronderstelde motieven. Hij zal zich later herinneren dat smaad een essentieel ingrediënt is van alle ware eer; hij zal zich herinneren (…) dat laster en belediging essentiële ingrediënten zijn van de triomf.'[2]

De apostel Paulus deed bij zijn verdediging tegenover Agrippa verslag van zijn wonderbaarlijke bekering op de weg naar Damascus en verklaarde dat

de stem van de Heer hem had geboden 'richt u op en sta op uw voeten' (Handelingen 26:16).

Ik denk dat de Heer tegen ons zou zeggen: 'Richt u op en sta op uw voeten, en neem het op voor waarheid, goedheid, achtenswaardigheid en deugdzaamheid.'

En ten laatste het vierde beginpunt: de kracht om de strijd aan te gaan, begint met de kracht van God in te roepen. Hij is de bron van alle ware kracht.

Paulus heeft aan de Efeziërs geschreven:

'Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht.

'Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels.

'Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de [hoge] gewesten.

'Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden' (Efeziërs 6:10–13).

De vloedgolf van het kwaad stroomt over ons heen. Het is een ware stormvloed geworden. De meesten onder ons die een ietwat beschermd leven leiden, hebben nauwelijks enig idee van de omvang ervan. Er zijn miljarden dollars mee gemoeid voor hen die porno over ons uitstorten, die wellust uitventen, die handelen in perversie, seks en geweld. Moge God ons de kracht, de wijsheid, het geloof en de moed geven om ons als burger te verzetten tegen die mensen en op te komen voor de deugden die in het verleden de mensen en volken die ze beoefenden, sterk maakten, en hen, als zij ze verwaarloosden, tot verval brachten.

God leeft. Hij is onze kracht en onze hulp. Streven we naar het goede, dan ontdekken we dat talloze goede mensen zich achter ons zullen scharen. Laten we daar nu mee beginnen. ■

NOTEN

1. *Hamlet,* eerste bedrijf, derde toneel, regel 75.
2. Aangehaald door John F. Kennedy in *Profiles in Courage* (1956), p. vi.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebed en voorbereiding bespreekt u dit artikel op een manier die deelname van de gezinsleden aanmoedigt. Hieronder staan enkele voorbeelden:

1. Vraag de gezinsleden of een van hen wel eens is opgekomen voor goed amusement in zijn of haar woonplaats. Hebben ze dat onderwerp wel eens besproken met vrienden en kennissen? Laat ze brainstormen wat ze zouden kunnen doen om opbouwend amusement te bevorderen.
2. Lees president Hinckleys citaat uit Hamlet voor: 'Wees steeds trouw aan uzelf' en daarna het laatste deel van Leer en Verbonden 121:45, te beginnen met '(…) laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren'. Vraag hoe wij trouw aan onszelf zijn als we voortdurend deugdzame gedachten hebben, en wat dit deel van de schrifttekst voor ons betekent: 'dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden'.
3. Lees de uitspraak van Edmund Burke voor. Bespreek de prijs van moed. Beklemtoon de voordelen van opkomen voor een goede zaak.
4. Vraag hoe wij als individu gehoor kunnen geven aan president Hinckleys oproep om nu een begin te maken aan de strijd tegen het kwaad in de samenleving.

NIET ECHT THUISLOOS

Door de goede werken van een lid, kreeg ik een thuis in het ware evangelie van Jezus Christus.

LOUCAS SOARES NOBRE

Toen ik twaalf was, overleed mijn moeder. Ze liet mijn vader en zes kinderen achter. Er waren in onze omgeving maar weinig scholingskansen, en veel mensen namen genoegen met vier jaar basisonderwijs. Maar ik niet. Ik bleef dromen van het afronden van mijn opleiding.

Mijn kans kwam toen ik op zeventienjarige leeftijd naar Santarém (Brazilië) verhuisde. Mijn vader had ervoor gezorgd dat ik kon inwonen bij kennissen. Ik begon naar school te gaan. Met het werk dat ik deed kon ik nauwelijks de leermiddelen betalen.

In het eerste jaar dat ik daar woonde, vroegen de mensen bij wie ik inwoonde of ik mij wilde aansluiten bij hun kerk. Ik weigerde dat herhaaldelijk. In het derde jaar was ik nog steeds niet toegetreden tot hun kerk. Toen vroegen ze me op een dag om op zoek te gaan naar ander onderdak. Ik was volkomen verslagen.

De volgende dag ging ik niet naar mijn werk en ook niet naar school. Ik dacht aan de vriendin van mijn stiefmoeder die dichtbij woonde, en ik besloot met haar te gaan praten.

Toen ik arriveerde, heette Maria Jose mij welkom. Toen ik mijn situatie had uitgelegd, vroeg ze of ik mijn spullen wilde ophalen en bij haar komen logeren. Haar vriendelijkheid maakte een bijzondere indruk op me.

Enkele dagen later vertelde ze tijdens het koken dat er zendelingen van haar kerk kwamen eten. Haar goedheid maakte mij nieuwsgierig naar haar geloofsovertuiging.

Tijdens de lunch praatte ik met de ouderlingen Riggs en Marcio en ik maakte een afspraak voor een zendelingenles. Toen ze de volgende dag terugkwamen, had ik in het Boek van Mormon gelezen en had ik erover gebeden, maar ik had niets ongewoons gevoeld. Maar voordat de zendelingen begonnen, beloofden ze me dat ik zou weten dat hun leringen waar waren, als ik mij ervoor zou openstellen.

Ze hoefden verder niets te zeggen, want toen zij spraken, kreeg ik sterk het gevoel dat dit de kerk van Jezus Christus was. Na drie weken liet ik me dopen.

Later vervulde ik een voltijdzending in het zendingsgebied Curitiba (Brazilië). Ik houd van dit evangelie en ben blij met de kans die ik kreeg om voor anderen te doen wat die zendelingen voor mij deden.

Ik kon geen lid worden van die ene kerk, ook al werd ik door mijn beslissing thuisloos. Maar toen ik een thuis vond en een christelijke vriendin, vond ik tevens de ware kerk van Jezus Christus. ■

Loucas Soares Nobre is lid van de gemeente Tapajós in het district Santarém-Pará (Brazilië).

ILLUSTRATIE ROBERT A. MCKAY

8 doelen van openbaring

OUDERLING DALLIN H. OAKS
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik weet dat God leeft en dat zijn kinderen echt openbaring ontvangen.

Als meisje paste mijn grootmoeder, Chasty Olsen Harris, eens op enkele kinderen die in een drooggevallen rivierbedding bij hun huis in Castle Dale (Utah, VS) aan het spelen waren. Plotseling hoorde ze een stem die haar naam zei en haar opdroeg de kinderen uit de rivierbedding en op de oever te halen. Het was een onbewolkte dag en er was geen enkel teken van regen. Ze zag geen reden om naar de stem te luisteren en ging door met spelen. De stem sprak weer tot haar en drong aan. Dit keer luisterde ze naar de waarschuwing. Ze verzamelde snel de kinderen en rende naar de oever. Net toen ze de oever bereikten, stortte een enorme muur van water, die vele kilometers ver weg door een wolkbreuk in de bergen ontstaan was, zich in de vallei en raasde over de plek waar de kinderen hadden gespeeld.

Openbaring is communicatie van God aan de mens. Je kunt het op veel verschillende manieren krijgen. Sommige profeten, zoals Mozes en Joseph Smith, hebben God gezien en met Hem gesproken. Sommigen hebben persoonlijk contact gehad met engelen. En andere openbaringen komen volgens de beschrijving van ouderling James E. Talmage (1862–1933) van het Quorum der Twaalf Apostelen 'door de dromen in onze slaap of visioenen in onze gedachten als we wakker zijn'.[1]

Een vorm van openbaring of inspiratie die vaker voorkomt, is dat ons woorden of denkbeelden in gedachten komen (zie Enos 1:10; LV 8:2–3), door plotselinge invallen (zie LV 6:14–15), door positieve of negatieve gevoelens over een te nemen koers, of zelfs door inspirerende optredens, zoals in de uitvoerende kunsten. President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: 'Inspiratie komt meer in de vorm van een gevoel dan een geluid.'[2]

Doelen van openbaring

Denk eens na over uw eigen ervaringen. U hebt al openbaring ontvangen. En u kunt meer openbaring ontvangen omdat God echt

communiceert met de mens. President Lorenzo Snow (1814–1901) heeft gezegd dat het 'het grote voorrecht van elke heilige der laatste dagen is (...) om dagelijks manifestaties van de geest te ontvangen'.[3]

Ik hoop dat u door mijn beschrijving van de acht doelen van openbaring zult inzien in hoeverre u al openbaring of inspiratie hebt ontvangen en dat u zich zult voornemen om deze geestelijke gave te ontwikkelen en in de toekomst meer te gebruiken.

*1. Het **getuigenis** van de Heilige Geest dat Jezus de Christus is en dat het evangelie waar is, is een openbaring van God.*

Toen de apostel Petrus bevestigde dat Jezus de Zoon van de levende God was, zegende de Heiland hem, 'want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matteüs 16:17).

*2. **Profetie** is nog een doel of methode van openbaring.*

Als iemand spreekt onder invloed van de Heilige Geest en binnen de grenzen van zijn of haar taak, kan hij of zij voorspellen wat er in de toekomst gebeurt. Hij die het ambt van profeet, ziener en openbaarder draagt, profeteert voor de kerk, zoals Joseph Smith die profeteerde aangaande de Amerikaanse Burgeroorlog (zie LV 87), en die voorspelde dat de heiligen een machtig volk zouden worden in de Rocky Mountains.[4] Er komt ook profetie te pas aan de roeping van een patriarch. Ieder van ons heeft af en toe het voorrecht om profetische openbaring te ontvangen die een licht werpt op toekomstige gebeurtenissen, zoals een kerkroeping die we zullen krijgen.

Mijn grootmoeder en de kinderen op wie ze in haar jeugd paste zouden verdronken zijn als ze geen openbaring had ontvangen die haar tot actie aanzette.

ILLUSTRATIE JUSTIN KUNZ

*3. Een derde doel van openbaring is te **troosten.***

De profeet Joseph Smith kreeg in de gevangenis te Liberty zo'n openbaring. Toen hij vele maanden in afschuwelijke omstandigheden had doorgebracht, riep hij gekweld en eenzaam de Heer aan en smeekte Hem om hem en de vervolgde heiligen te gedenken. Het troostende antwoord luidde:

'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

'En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren' (LV 121:7–8).

In diezelfde openbaring zei de Heer dat, wat voor drama's hem ook zouden overkomen, en wat hem ook voor ongerechtigheid zou worden aangedaan: 'Weet dan, mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen' (LV 122:7).

Een openbaring van troost kan ook gepaard gaan met een priesterschapszegen, ofwel door de woorden die daarbij worden uitgesproken, of door het gevoel dat bij de zegen wordt overgebracht.

Een andere soort troostende openbaring is het geruststellende gevoel dat een zonde is vergeven. Die openbaring, die iemand krijgt als hij alle stappen tot bekering heeft gedaan, geeft de verzekering dat de prijs is betaald, dat God de bekeerlijke zondaar heeft gehoord, en dat de zonden zijn vergeven.

*4. Het vierde doel of methode van openbaring is te **verheffen.***

Er komt in het leven van ieder een tijd dat hij moet worden opgebeurd vanwege een depressie, een naar voorgevoel, een gevoel onbekwaam te zijn, of juist omdat hij is blijven hangen op een middelmatig geestelijk niveau. Omdat het ons opbeurt en ons helpt om het kwade te weerstaan en het goede na te streven, geloof ik dat het verheffende gevoel dat we krijgen door de Schriften te lezen of van opbouwende muziek, kunst of literatuur te genieten, beslist een doel van openbaring is.

*5. Een vijfde doel van openbaring is te **informeren.***

Het kan bestaan uit inspiratie waardoor iemand bij een bepaalde gelegenheid wordt ingegeven wat hij moet zeggen, zoals in de zegens die een patriarch uitspreekt, of in toespraken of andere woorden die onder invloed van de Heilige Geest worden uitgesproken. De Heer heeft Joseph Smith en Sidney Rigdon geboden om hun stem

te verheffen en de gedachten uit te spreken die ze in hun hart zouden ontvangen, 'want het zal u op het juiste uur, ja, op het juiste ogenblik worden ingegeven, wat gij moet zeggen' (LV 100:6; zie ook LV 84:85; 124:97).

In andere omstandigheden wordt de benodigde informatie overgebracht door de stille influisteringen van de Geest. Een kind raakt een dierbare bezitting kwijt, bidt om hulp, en krijgt inspiratie om hem te vinden. Een volwassene heeft een probleem op zijn werk, thuis, of in familiehistorisch onderzoek, bidt, en wordt naar de informatie geleid die hij nodig heeft voor een oplossing. Een kerkleider bidt om te weten te komen wie de Heer wil dat hij roept voor een functie, en de Geest fluistert hem een naam in. In al die voorbeelden, die we allemaal zo goed kennen, fungeert de Heilige Geest als leraar en openbaarder en geeft Hij informatie en waarheid door om de ontvanger te stichten en leiden.

6. Het zesde doel of methode van openbaring is ons van iets te ***weerhouden.***

Openbaring die ons ergens van weerhoudt, is een van de meest voorkomende vormen van openbaring. Vaak verrast het ons — het komt als we niet om openbaring of leiding in iets hebben gevraagd. Maar als we de geboden van God onderhouden, en in overeenstemming met zijn Geest leven, zal een kracht ons ervan weerhouden dingen te doen die we niet mogen.

7. Een veel gebruikte manier om openbaring te krijgen, is een bepaald voornemen in gedachten te houden en dan te bidden om de inspiratie om het te ***bevestigen.***

De Heer heeft naar aanleiding van Oliver Cowdery's mislukte poging om het Boek van Mormon te vertalen, uitgelegd hoe bevestigende openbaring werkt.

'Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

'Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is' (LV 9:7–8).

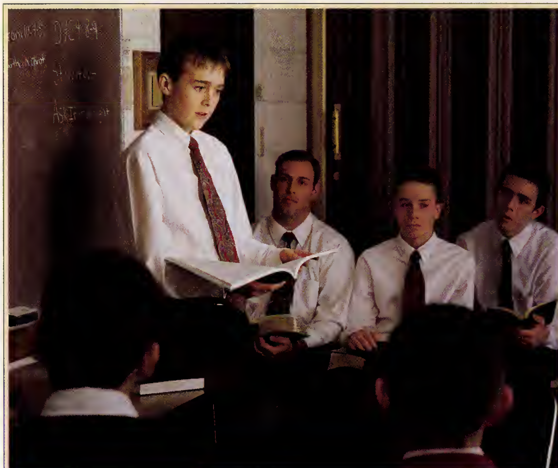
Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft beklemtoond dat wij de taak hebben om alles te doen wat in ons vermogen ligt alvorens om openbaring te vragen: 'Van ons wordt verwacht dat wij de gaven, talenten, vermogens, zintuigen, het oordeelsvermogen en de keuzevrijheid gebruiken die wij hebben gekregen. (…) Van ons wordt verwacht dat wij alles doen wat in ons vermogen ligt, en dat wij vervolgens de Heer om een antwoord vragen, een goedkeurend zegel dat ons zegt dat we tot de juiste conclusie zijn gekomen.'[5]

8. Het achtste doel of soort openbaring bestaat uit gevallen waarbij de Geest iemand tot iets ***aanzet.***

Het gaat hier niet om gevallen waarbij iemand voorstelt iets te doen en de Geest dit ofwel bevestigt of hem ervan weerhoudt. Het gaat hier om openbaring waar iemand niet om heeft gevraagd, die iemand aanzet tot iets dat niet door hem is voorgesteld. Deze soort

Joseph Smith werd in de gevangenis te Liberty door openbaring getroost. 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn.' Nauw verbonden met het gevoel van troost is het gevoel opgebeurd te worden, wat we krijgen als we in de Schriften lezen of genieten van opbouwende muziek, kunst of literatuur.

Als we in overeenstemming met de Geest leven en om zijn leiding vragen, kunnen we er zeker van zijn dat we de leiding zullen ontvangen die we nodig hebben om ons doel te bereiken. De Heer zal ons niet in de steek laten als een keuze belangrijk is voor ons eeuwige welzijn.

openbaring komt natuurlijk minder voor dan andere soorten, maar het feit dat het weinig voor komt, maakt het des te opmerkelijker.

Zonder deze soort openbaring, die iemand ergens toe aanzet, waren mijn grootmoeder en de kinderen op wie ze paste verdronken in de rivier.

Als je geen openbaring krijgt

Ik wil ook nog iets zeggen over openbaring die je niet krijgt.

Allereerst moet je begrijpen wat je het beginsel van 'verantwoordelijkheid voor openbaring' zou kunnen noemen.

Als iemand beweert openbaring te krijgen voor mensen voor wie hij of zij niet verantwoordelijk is — zoals een lid dat beweert openbaring voor de hele kerk te ontvangen of iemand die beweert openbaring voor iemand anders te ontvangen voor wie hij of zij volgens de orde van de kerk helemaal niet verantwoordelijk is — kun je er zeker van zijn dat die openbaring niet van God komt.

We krijgen niet altijd inspiratie of openbaring als we daarom vragen. Soms krijgen we niet zo snel openbaring als we zouden willen, en soms laat de Heer iets aan ons eigen oordeel over. We kunnen geestelijke zaken niet afdwingen. Het kan nu eenmaal niet anders.

Het doel van ons leven om ervaring op te doen en geloof te ontwikkelen zou tenietgedaan worden als onze hemelse Vader ons in elke handeling zou leiden. We moeten zelf beslissingen nemen en de consequenties daarvan ondergaan om zelfredzaam te worden en geloof te ontwikkelen.

Zelfs in beslissingen die wij erg belangrijk vinden, krijgen we soms geen antwoord op onze gebeden. Dat houdt echter niet in dat onze gebeden niet gehoord zijn. Het betekent alleen maar dat we hebben gebeden over een beslissing die wij om de een of andere reden zelf moeten nemen, zonder leiding door openbaring. Misschien hebben we om leiding gevraagd in een keuze tussen alternatieven die allemaal even acceptabel of onacceptabel zijn.

Bovendien geeft de Geest van de Heer ons ook geen openbaring in onbelangrijke zaken.

Als iets nauwelijks belangrijk lijkt, moeten we naar eigen inzicht handelen. Als de keuze belangrijk is om redenen die ons onbekend zijn, zal de Heer ingrijpen en ons leiding geven. Als we in overeenstemming met de Geest leven en om zijn leiding vragen, kunnen we er zeker van zijn dat we de leiding zullen ontvangen die we nodig hebben om ons doel te bereiken. De Heer zal ons niet in de steek laten als een keuze belangrijk is voor ons eeuwige welzijn.

Ik weet dat God leeft en dat zijn kinderen echt openbaring ontvangen. Ik bid dat wij die openbaring waardig zullen zijn en dat Hij ons zal zegenen zodat wij vooruitgang zullen maken in het ontvangen van openbaring. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University op 29 september 1981; in december 1983 verschenen in De Ster.

NOTEN

1. *The Articles of Faith,* 12e uitgave (1924), p. 229.
2. 'Prayers and Answers', *Ensign,* november 1979, p. 20.
3. Conference Report, april 1899, p. 52.
4. Zie *History of the Church*, deel 5, p. 85.
5. 'Agency or Inspiration — Which?', *Speeches of the Year, 1972–1973* (1973), p. 108, 113.

FOTO CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD

VERHEF JE GEDACHTEN

BESLUIT JE GEDACHTEN OP EEN HOGER NIVEAU TE TILLEN. (Zie Filippenzen 4:8.)

FOTO JOHN LUKE

NU begrijp ik het

FÁBIO HENRIQUE N. DA SILVA

Ik was dertien jaar toen ik in juni 1995 voor het eerst over de kerk hoorde. Ik had altijd al willen weten waar ik vandaan kwam en waar ik heen zou gaan na de dood, maar ik had de antwoorden op die vragen nog niet in godsdienst gezocht. Ik dacht dat ik daar op zijn tijd wel achter zou komen.

Op een avond zaten mijn oudere broer en ik met wat vrienden te praten. Terwijl we zaten te praten, liepen er twee zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen langs. We veranderden van gespreksonderwerp en hadden het vervolgens over godsdienst. Mijn nicht zei dat ze de zendelingenlessen volgde en dat ze die erg interessant vond. Ze vertelde over het Boek van Mormon en iemand die Joseph Smith heette. Toen ze 'Boek van Mormon' zei, raakte ik geïnteresseerd en vroeg of ik het boek mocht zien. Ze zei: 'Als je het boek wilt zien — de zendelingen zijn morgen bij mij thuis. Je kunt hen om een exemplaar vragen.' Dat was precies wat mijn broer en ik deden.

Op de afgesproken tijd zaten wij klaar voor de les. We stelden veel vragen. Ik voelde me zo goed bij het horen van die boodschap, en ik was ervan overtuigd dat wat die zendelingen vertelden waar was. De Geest getuigde tot mij dat hun woorden waar waren. Die avond kregen mijn broer en ik een exemplaar van het Boek van Mormon.

Toen ik over het Boek van Mormon hoorde, was ik geïntrigeerd. Toen ik erover bad, liet de Geest me weten dat het waar was.

Later kwamen de zendelingen ons thuis de eerste les geven. En toen kwam de uitnodiging. 'Willen jullie tot je hemelse Vader bidden om te weten te komen of het Boek van Mormon waar is?' We stemden allebei in.

Die avond bad ik voor het slapen gaan, maar ik was zo moe dat ik in slaap viel zonder op antwoord te wachten. De volgende avond bad ik weer, maar ik kreeg geen antwoord. De avond daarna bad ik nogmaals. Ik wilde voelen wat de zendelingen me hadden geleerd. 'Ik [zal] uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is' (LV 9:8). Ik bad en wachtte, maar kreeg geen antwoord. Toch was ik er bij het slapen gaan zeker van dat ik dat gevoel zou krijgen.

De volgende dag was de eerste zondag van de maand, en we gingen naar de kerk. En toen gebeurde het. Tijdens de les kreeg ik een gevoel dat ik nooit eerder had gehad. Ik was echt gelukkig. Toen de vasten-en-getuigenisdienst begon, wilde ik eigenlijk mijn getuigenis geven, maar ik had de moed

ILLUSTRATIE GREGG THORKELSON

niet. Maar ik was ervan overtuigd dat het Boek van Mormon waar was.

Mijn broer en ik aanvaardden het evangelie zonder aarzelen. We hadden een getuigenis van het Boek van Mormon en wisten dat al het andere wat de zendelingen ons zouden leren ook waar was.

We hadden dat getuigenis nodig om een sterk kerklid te blijven, want we maakten veel beproevingen door. Mijn moeder gaf geen toestemming voor onze doop, hoewel ze ons er niet van weerhield om naar de kerk te gaan. We gingen trouw naar de kerk en het seminarie. En ik werd op school vervolgd door mensen die ik als mijn vrienden beschouwd had. Het was moeilijk, maar door die ervaringen werd mijn getuigenis gesterkt.

Na zeven maanden daagde een zendeling ons uit om met hem te vasten voor onze doop. Toen we de vasten besloten, kwamen de zendelingen langs en spraken met mijn moeder. Tot onze grote vreugde gaf ze mijn broer en mij toestemming om ons te laten dopen.

Door beproevingen worden we sterk.

Mijn broer en ik zijn nog steeds actief in de kerk. We hebben allebei een voltijdzending vervuld. Als ik in het Boek van Mormon lees, naar de kerk ga, naar het instituut ga, tot mijn hemelse Vader bid, vast, de geboden onderhoud, dan blijft mijn getuigenis sterk.

Nu begrijp ik waarom zendelingen willen dat onderzoekers bidden om een getuigenis van het Boek van Mormon. Door het Boek van Mormon vond ik de ware kerk en de antwoorden op mijn vragen. ■

Fábio Henrique N. da Silva is lid van de wijk Passaré in de ring Fortaleza-Zuid (Brazilië).

De **eerste** zendeling in deze tijd

RYAN CARR
Kerktijdschriften

De eerste zendeling in deze tijd wist het destijds niet, maar door zijn werk bezorgde hij de kerk twee van haar grootste leiders.

Als je nou eens alleen op zending moest — zonder collega, zonder training in het trainingscentrum voor zendelingen, zonder zendelingenlessen, en met alleen je getuigenis, de Geest en het Boek van Mormon om je te helpen? Wat zou je doen?

Samuel Smith, de eerste officiële zendeling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, bevond zich in die situatie. Samuel, de jongere broer van de profeet Joseph, was 22 toen hij voor het eerst op zending ging. Hij bezocht lopend enkele plaatsjes in de buurt van Palmyra (New York) met alleen een rugzak vol exemplaren van het pas gedrukte Boek van Mormon.

Toen Samuel nog jong was, bestudeerde de familie Smith gezamenlijk de Bijbel en hield gezinsgebed. In zijn tienerjaren wist Samuel dat de herstelling in gang was gezet. 's Avonds luisterde hij met de andere leden in het gezin naar Josephs verhalen over het heilsplan en 'de grote en heerlijke aangelegenheden Gods die aan hem gemanifesteerd waren.'[1]

Toen Samuel 21 was, ging hij naar Harmony (Pennsylvania), waar zijn broer Joseph met hulp van Oliver Cowdery het Boek van Mormon aan het vertalen was. Op 15 mei 1829 — slechts enkele dagen voordat Samuel arriveerde – hadden Joseph en Oliver het Aäronisch priesterschap ontvangen van Johannes de Doper en hadden ze elkaar met dat pas ontvangen gezag gedoopt.

In Harmony liet Joseph Samuel een deel van zijn vertaling van het Boek van Mormon zien en deed zijn best om 'hem te overtuigen van het evangelie van Jezus Christus dat op het punt stond om in zijn volheid te worden geopenbaard.'

Joseph schreef dat Samuel niet 'erg makkelijk hiervan te overtuigen' was, dus ging Samuel 'het bos in om door stil en vurig gebed een barmhartige God om wijsheid te vragen zodat hij zelf kon oordelen. Als gevolg daarvan kreeg hij zelf openbaring.'[2]

Op 25 mei 1829 liet Samuel zich dopen. Na Joseph en Oliver was hij de derde persoon die de verordening onderging. Later dat jaar was Samuel een van de acht getuigen die het voorrecht hadden om de gouden platen te onderzoeken. Het voorjaar daarop, op 6 april

1830, was hij bij de oprichting van de kerk, als een van de zes eerste leden. Hoewel anderen al actief het evangelie verbreidden, stelde Joseph Samuel in juni 1830 aan als de eerste officieel geroepen zendeling van de kerk.

In het zendingsveld

Op de eerste dag van zijn zending liep Samuel veertig kilometer. Hij deed vier huizen aan, maar niemand wilde een boek-van-mormon kopen. Hongerig, vermoeid en ontmoedigd bleef hij die nacht slapen in een herberg. Samuel vroeg de herbergier of hij een boek-van-mormon wilde kopen.

'Geen idee', zei de herbergier. 'Hoe ben je eraan gekomen?'

'Mijn broer heeft het vertaald van gouden platen die in de grond begraven lagen', legde Samuel uit.

'Leugenaar! Mijn huis uit — je blijft hier geen moment langer met je boeken', zei de herbergier. Zo kwam het dat

ILLUSTRATIE ROBERT T. BARRETT

In 1830 legde de jongere broer van de profeet Joseph, Samuel, een bezoek af op een boerderij in New York, waar hij tot Rhoda Greene (de zus van Brigham Young) getuigde van het Boek van Mormon, dat toen nog maar pas in druk verschenen was.

de eerste zendeling van de kerk die nacht op de koude, vochtige grond onder een appelboom sliep.[3]

De volgende ochtend gaf Samuel een exemplaar van het Boek van Mormon aan een oude weduwe die hem van een ontbijt voorzag. Vervolgens liep hij dertien kilometer en gaf een boek-van-mormon aan John Greene, een methodistenpredikant, die het alleen maar aannam om te zien of andere kennissen van hem een exemplaar wilden kopen. Rhoda, de vrouw van de heer Greene, was de zus van Brigham Young, maar Brigham had nog geen kennis gemaakt met de kerk.

Toen Samuel na twee weken terugging naar de familie Greene, hoorde hij dat meneer Greene nog niemand had gevonden die in het Boek van Mormon geïnteresseerd was. En dus stemde Samuel ermee in om enkele maanden later terug te komen. Toen hij terugkwam, was meneer Greene niet thuis, maar mevrouw Greene vertelde Samuel dat zij het boek had gelezen en 'er erg blij mee was'. De Geest gaf Samuel in dat hij het boek bij haar moest achterlaten. Ze was zo dankbaar dat 'ze in tranen uitbarstte'. Samuel legde toen uit 'wat de beste manier was om het boek te lezen, (…) namelijk om God tijdens het lezen te vragen om een getuigenis van de waarheid van het gelezene, dan zou ze de Geest Gods ontvangen, die haar in staat zou stellen om de zaken Gods te onderscheiden.'[4]

Later drong mevrouw Greene er bij haar man op aan om het Boek van Mormon ook te lezen. Dat deed hij, en al gauw lieten ze zich dopen.

De bekering van een toekomstige profeet

Samuel verkocht in 1830 ook een boek-van-mormon aan de broer van Brigham Young. Phinehas (of Phineas) Young was methodistenpredikant. De eerste keer dat hij Samuel ontmoette, was Phinehas te paard op de thuisreis na een serie predikbeurten. Hij had zijn reis onderbroken voor een avondmaaltijd op een boerderij. Terwijl hij met de

familie zat te praten, kwam er een jongeman in eenvoudige kleding binnen. De jongeman, die een boek in zijn hand had, zei tegen Phinehas: 'Meneer, ik heb hier een boek en wens dat u het leest.'

'Mag ik u vragen wat voor boek u daar hebt, meneer?' vroeg Phinehas.

'Het Boek van Mormon, of, zoals sommigen het noemen, de Gouden Bijbel.'

'Aha, dan beweert het dus een openbaring te zijn?' vroeg Phinehas.

De jongeman sloeg het boek open bij de getuigenissen van de drie en de acht getuigen en zei: 'Hier is het getuigenis van de getuigen van de waarheid van het boek.'

Phinehas las de getuigenissen. Toen hij van het boek opkeek, zei de jongeman: 'Als u dit boek leest met een gebed in uw hart, en God vraagt u er een getuigenis van te geven, dan komt u de waarheid van het werk te weten.'

Phinehas beloofde het boek te lezen. Toen vroeg hij de naam van de jongeman.

'Ik heet Samuel H. Smith.'

Phinehas had die naam gezien! 'Dan bent u een van de getuigen.'

'Ja. Ik weet dat het boek een openbaring van God is, dat het vertaald is door de macht van de Heilige Geest, en dat mijn broer, Joseph Smith jr., een profeet, ziener en openbaarder is.'

Toen Phinehas thuiskwam, zei hij tegen zijn vrouw: 'Ik heb hier een boek dat het Boek van Mormon heet, en het heet een openbaring te zijn. Ik wil het lezen en mij op de hoogte stellen van de dwalingen die erin staan, zodat ik ze voor de wereld kan ontmaskeren.'

Hij hield zich aan zijn belofte en las het Boek van Mormon — twee keer in twee weken. Maar in plaats van er dwalingen in te vinden, raakte hij overtuigd dat het boek waar was. Toen zijn gemeente op zondag naar zijn mening over het boek vroeg 'verdedigde hij het tien minuten lang, waarna de Geest Gods plotseling met zoveel kracht op hem neerdaalde dat hij langdurig op wonderbaarlijke wijze over het belang ervan sprak. (...) Hij besloot met te vertellen dat hij in het boek geloofde.'[5]

Die zomer lazen de leden van de familie Young, inclusief Brigham, en hun vrienden, de familie Kimball, het Boek van Mormon en geloofden het.

BEKERING TOT HET BOEK VAN MORMON

'Een bekering tot [het Boek van Mormon] is een bekering tot Christus, want dit boek bevat de woorden van Christus. (...)

'Daarnaast is een bekering tot dit geïnspireerde boek een bekering tot het evangelie van Jezus Christus, want het bevat het volle evangelie van Jezus Christus. (...)

'Ten slotte is een bekering tot het Boek van Mormon een bekering tot de goddelijke, profetische roeping van de profeet Joseph Smith. [Het Boek van Mormon] is het goddelijke bewijs van de waarheid van Joseph Smiths roeping.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'The Book of Mormon: The Heart of Missionary Proselyting', *Ensign*, september 2002, p. 14.

Vul *je eigen* rugzak

De eerste officiële zendeling in deze tijd heeft niemand gedoopt en heeft slechts enkele exemplaren van het Boek van Mormon uitgedeeld. Samuel wist toen niet dat twee van die boeken de kerk veel trouwe leden zou bezorgen, onder wie Brigham Young, die de kerk presideerde van 1844 tot en met 1877, en Heber C. Kimball, die apostel was van 1835 tot en met 1868.

Net als Samuel kun jij ook je rugzak vullen met exemplaren van het Boek van Mormon. Geef ze vervolgens weg, en geef er je getuigenis bij. Zoals uit de zending van Samuel blijkt, weet je niet altijd wie er geraakt wordt door het Boek van Mormon te lezen. Maar je kunt rekenen op de belofte van Moroni: als iemand oprecht over het Boek van Mormon bidt, zal God 'door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van [...] bekendmaken' (Moroni 10:4). ■

NOTEN

1. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, onder redactie van Preston Nibley (1958), p. 82.
2. *History of the Church*, deel 1, p. 44.
3. De beschrijving van de eerste zending van Samuel Smith is ontleend aan *History of Joseph Smith*, pp. 168–171, 187–188.
4. *History of Joseph Smith*, p. 187.
5. De beschrijving van de ervaring van Phinehas Young is ontleend aan *'Here Is Brigham ...'* van S. Dilworth Young (1964), pp. 50–52.

LINKS: ILLUSTRATIE ROBERT T. BARRETT; RECHTS: FOTO JED A. CLARK

Toen ik weer actief in de kerk werd, maakte ik me druk over de vraag of de andere leden in de wijk me wel vriendelijk zouden ontvangen.

Mededogen voor hen die het moeilijk hebben

Steun hen die worstelen met hun aantrekking tot mensen van hetzelfde geslacht door vriendschap en mededogen.

NAAM BEKEND BIJ DE REDACTIE

Het inspirerende oudtestamentische verhaal van Hanna geeft de beproevingen weer van iemand die tijdelijk geen normale gezinsbanden genoot vanwege haar onvruchtbaarheid. Hanna werd door haar mans andere vrouw bespot 'omdat de Here haar moederschoot toegesloten had (…) Bitter bedroefd bad zij tot de Here en weende zeer' (1 Samuël 1:6, 10).

Er zijn tegenwoordig mensen in de kerk die ook 'bitter bedroefd' zijn omdat zij de vreugde van het gezinsleven niet ten volle smaken. Dat komt niet door onvruchtbaarheid. Het komt ook niet doordat ze geen geschikte kans om te huwen hebben gehad. Ze kunnen momenteel geen eigen gezin stichten vanwege hun seksuele gerichtheid.

Zij zijn de broeders en zusters in de kerk die zich aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht, maar er consciëntieus naar streven om de geboden na te leven. Zij zijn diegenen die de populaire opvatting afwijzen dat homoseksualiteit als levenswijze een aanvaardbare optie is. Zij zijn diegenen die inzien dat we niet genoemd worden naar onze verleidingen en daarom het etiket 'homo' schuwen en in plaats daarvan de naam van Christus op zich nemen.

Ik ben een van die mensen.

Groot worden door volharding

Voor hen die hiermee worstelen, bestaat de enige manier om een rechtschapen leven te leiden uit het uitstellen van iets waarnaar de meeste mensenharten hongeren: de partnerschap en volledigheid van een huwelijksrelatie. Op de momenten van schrijnende eenzaamheid die deze realiteit met zich meebrengt, vind ik troost in het gezelschap van de Heiland en zijn verzoening. Op dergelijke momenten krijgt de uitspraak van de Heiland 'Mijn genade is u genoeg' (2 Korintiërs 12:9) een hele nieuwe, diepzinnige betekenis.

Het is een kwellende tegenstelling om ernaar te verlangen Christus en zijn leringen aangaande huwelijk en gezin te volgen, en niet in staat te zijn dat te doen vanwege onharmonische seksuele aantrekking. Als ik wanhoop, put ik troost uit de beloften van de Heer in Leer en Verbonden 58:2–3:

'Gezegend is hij, die mijn geboden onderhoudt, hetzij in leven of in de dood; en de beloning van hem, die in beproevingen getrouw is, is in het koninkrijk der hemelen groter.

'Op het ogenblik kunt gij met uw natuurlijke ogen het plan niet zien van uw God met betrekking tot de dingen, die hierna zullen komen, en de heerlijkheid, die op vele beproevingen zal volgen.'

Ik hoop aan de hand van mijn eigen ervaringen de moeilijkheden en behoeften uit te leggen van de vele kerkleden die worstelen met hun aantrekking tot mensen van hetzelfde geslacht. Het is mijn hoop dat groter begrip en mededogen van de kant van vrienden, familieleden en kerkleden ons zal steunen in onze weerstand tegen de verleiding om toe te geven aan die aantrekkingskracht.

We kiezen onze reactie, niet onze verleiding

Het gebeurt niet vaak dat heiligen die zich aangetrokken voelen tot mensen van hetzelfde geslacht dit aan anderen laten weten. Mijn eigen worsteling hiermee is iets wat alleen de Heer, mijn bisschop en enkele goede, begripvolle vrienden hoeven te weten.

Soms merken familieleden of kerkleden echter dat je last hebt van zo'n aantrekking. Als anderen dat aan mij merken, ben ik dankbaar dat ik in mijn omgang met andere leden nooit het mikpunt ben geweest van roddel of grappen die de worsteling op de hak nemen waardoor het lot van een ziel op het spel staat. Zoals ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Mensen (...) die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht, [hebben] extra behoefte [...] aan de liefde en aanmoediging die van de leden van de kerk verwacht mag worden.'[1]

Wij voeren onze innerlijke strijd vaak in het verborgene uit angst om gezien te worden als 'abnormale' mensen die deze aantrekking zelf gekozen hebben. Voor de meeste heiligen der laatste dagen die hiermee worstelen, kon niets verder van de waarheid zijn. Zoals een andere auteur heeft geschreven: 'Waarom zou iemand met een sterke overtuiging van de goddelijke oorsprong van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ervoor kiezen om een prangend conflict met dat getuigenis aan te gaan (...)? Verlangens naar hetzelfde geslacht scheppen grote moeilijkheden voor kerkleden en worden zelden zelf gekozen. Zelfs kloekmoedige leden worden geplaagd door deze beproeving.'[2] Wij moeten kiezen of we de verleiding weerstaan of eraan toegeven, niet of we de verleiding willen of niet.

De leer van de keuzevrijheid spreekt wereldse pogingen tegen om homoseksueel gedrag te rechtvaardigen wegens veronderstelde biologische of fysiologische oorzaken. Ouderling Oaks: 'Als we eenmaal de leeftijd of staat van verantwoordelijkheid hebben bereikt, zal de kreet "zo ben ik geboren" niet als excuus kunnen dienen voor gedrag of gedachten die niet in overeenstemming met de geboden van God zijn. We moeten leren zo te leven dat een aardse zwakheid ons niet van een eeuwig doel zal afhouden.'[3]

Hij die de retorische vraag stelt: 'Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?' (Genesis 18:14) kan ons beslist helpen met het beheersen van onze aantrekking tot hetzelfde geslacht.

ILLUSTRATIE GREG RAGLAND

De angsten die gepaard gaan met bekering

Toen ik voor het eerst besloot om me te bekeren van homoseksuele activiteiten, was ik erg bang hoe de bisschop zou reageren. Zou hij walgend of boos reageren? Zou ik me er nog ellendiger door gaan voelen over mijn zonden dan ik al deed?

Ik zag erg tegen zo'n persoonlijke worsteling op en stelde het bekeringsproces maandenlang uit. Toen ik uiteindelijk met mijn bisschop sprak, zadelde hij me niet met nog meer schuldgevoelens op, maar nodigde hij mij uit om terug te komen in de kudde, met woorden die net zo uitnodigend waren als die van Alma: 'Indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen, zou ik u willen vragen: Kunt gij nú zo gevoelen?' (Alma 5:26.) De rustige, geestelijke reactie van de bisschop op mijn bekentenis maakte het makkelijker om later naar hem toe te gaan, wetend dat ik liefde en hulp van hem kon verwachten. Zijn christelijke benadering hielp mij in mijn bekeringsproces.

Mijn gevoelens van onwaardigheid om naar de kerk te gaan met mensen die een goed leven leidden en zich niet hadden overgegeven aan de zonden die ik had begaan, waren al net zo sterk. Ik was ervan overtuigd dat iedereen de zondag dat ik terugkeerde naar de kerk rechtstreeks in mijn ziel kon kijken en weten waar ik mij schuldig aan had gemaakt en met wat voor gevoelens ik worstelde.

Maar ik was gerustgesteld toen de leden van de wijk mij liefdevol welkom heetten. De bekering zou veel moeilijker zijn geweest als ik van een minderactief lid een minder betrokken lid van de wijk was geworden.

Het is van essentieel belang voor het bekeringsproces om liefhebbende familieleden en vrienden in de kerk te hebben die je steunen. Toen ik voor het eerst dergelijke steun zocht bij enkele oude vrienden door te onthullen waar ik mee worstelde, was ik bang dat ze afkeurend zouden reageren. Maar als ze teleurgesteld waren toen ze hoorden van mijn verleidingen en vergissingen, hebben ze die gevoelens vervangen door de naastenliefde die president Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft beschreven: 'Ik heb al Gods kinderen lief. Ik koester geen kwade gevoelens tegenover wie dan ook. Net als u *heb ik een hekel aan de zonde, maar heb ik de zondaar lief.* We moeten ons allemaal bekeren.'[4]

Als ik me overweldigd voel door mijn situatie, ben ik erg gezegend met die vrienden, die naar me luisteren en me bemoedigen. Zij sterken mij in mijn voornemen om tot het einde toe te volharden. De woorden die de profeet Joseph Smith troostten en opbeurden, hebben datzelfde effect op mij: 'Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten' (LV 121:9).

Verleiding is geen overtreding

Sommigen gaan ervan uit dat ieder die zich aangetrokken voelt tot hetzelfde geslacht, moreel verdorven is. Maar, zoals ik zo vaak tegen mijzelf moet zeggen, vanwege mijn bekering en mijn oprechte pogingen om de geboden na te leven, ben ik net zo waardig om een roeping te hebben, naar de tempel te gaan, aan het avondmaal deel te nemen, toespraken en lessen te geven in de kerk, en het priesterschap te dragen, als iedere andere rechtschapen heilige der laatste dagen. Zoals president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: 'Als je niet [toegeeft aan] verleiding, hoef je je niet schuldig te voelen.'[5]

Velen van ons hebben juist helemaal geen gebrek aan moraal, maar ontwikkelen door de gymoefeningen van de tegenspoed geestelijke spieren.[6] Dit is een strijd die een sterke band met je hemelse Vader en je Heiland kan scheppen, want de overwinning hangt af van ons vermogen om volledig op Hen te vertrouwen. Deze woorden van de Heiland hebben een persoonlijke betekenis voor mij: 'Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn' (Matteüs 9:12).

Sommigen gaan misschien gebukt onder andere verleidingen — alcohol, tabak, porno, gokken of andere ernstige zonden. En zelfs als we niet met grote overtredingen worstelen, worden we toch dagelijks verleid. En we denken ook niet dat mensen die met grote of kleine verleidingen zitten, verdorven zijn omdat ze verleid worden. Ouderling Oaks heeft gezegd: 'We moeten altijd onderscheid maken tussen zondige *daden* en ongepaste *gevoelens* of een mogelijk gevaarlijke *vatbaarheid*. We moeten in liefde de hand toesteken aan hen die proberen weerstand te bieden aan verleiding.'[7]

Ik ben gezegend dat ik omga met mensen die mijn ware karakter zien en niet een oppervlakkig stereotype. Daarin volgen zij het voorbeeld van de Heiland: 'Het komt

immers niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan' (1 Samuël 16:7).

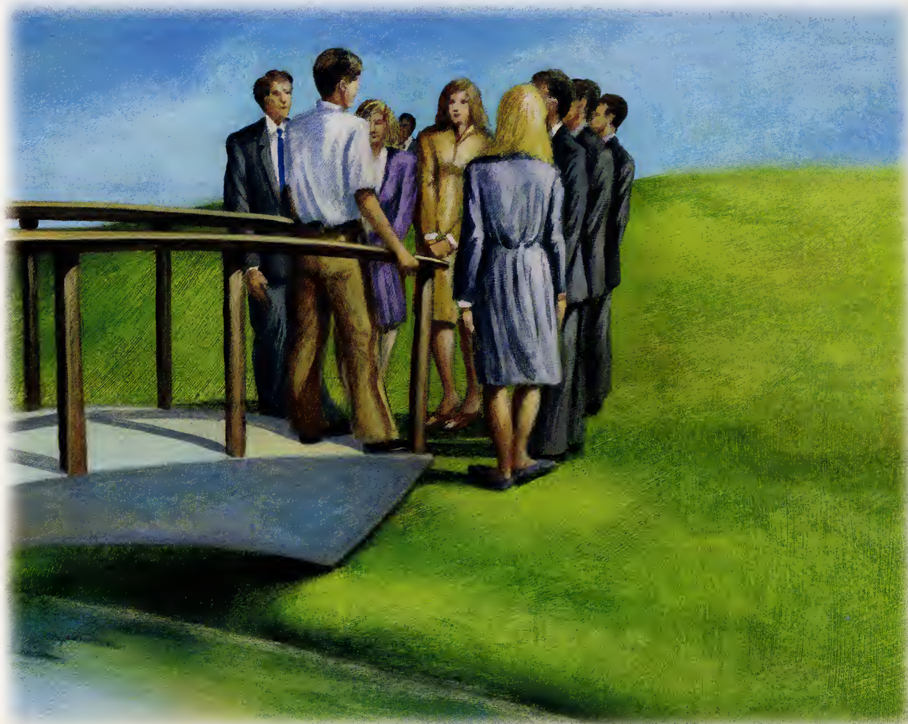
Ongeacht de aard van onze verleidingen, moeten wij allen vertrouwen op de verzoening van de Heiland voor het slaan van de brug die ons terugvoert naar onze Vader in de hemel. Niemand kan dat alleen.

Individuele timing

Een van de ongemakkelijkste momenten die ik meemaak terwijl ik probeer mijn aantrekking tot hetzelfde geslacht te overwinnen, is als een kerklid of een familielid vraagt waarom ik nog niet getrouwd ben. Nog erger zijn de gevreesde woorden 'Ik weet de perfecte persoon voor jou om eens mee uit te gaan.'

Voor sommigen kan uitgaan met iemand van het andere geslacht een welkome manier zijn om ongepaste aantrekking te verwerken. Maar bij anderen, zoals bij mij, kan het voorkomen dat ze zich er even niet bij op hun gemak voelen. Bij mij heeft de druk om met iemand

Vrienden in de kerk hebben mij gesteund, hebben een positieve invloed op me gehad, en hebben me geholpen om goede keuzen te doen.

uit te gaan als onbedoeld gevolg dat mijn pijn en frustratie erger worden. Ik hoop mijn gevoelens ooit voldoende onder controle te hebben om de eerste voorzichtige stappen te zetten en met iemand uit te gaan. Maar ik moet dat op mijn eigen tijd doen, zonder dat anderen mij onder druk zetten of mij namen opdringen van mensen om mee uit te gaan.

Sommigen zeggen misschien dat aantrekking tot hetzelfde geslacht eenvoudig te 'genezen' is door met iemand van het andere geslacht uit te gaan en te trouwen. Maar president Gordon B. Hinckley heeft dat idee verworpen: 'Zie trouwen niet als een therapeutische stap tot het oplossen van problemen zoals homoseksuele neigingen of praktijken. Overwin die eerst en neem u vast voor om nooit meer tot dergelijke praktijken te vervallen.'[8]

Of iemand die zich aangetrokken voelt tot mensen van hetzelfde geslacht kan uitgaan en trouwen met iemand van het andere geslacht, hangt af van de vooruitgang die hij of zij met de hulp van de Heer maakt om die aantrekking te overwinnen. En dat is niet makkelijk en gaat niet snel. Als u hier geduld voor kunt opbrengen, maakt u het ons makkelijker om nog veel meer geduld te hebben. Ondanks de indruk die de populaire media wekken, hebben velen met succes hun aantrekking tot hetzelfde geslacht overwonnen.[9] Voor anderen kan dat een levenslange beproeving[10] zijn waarmee ze hun bereidheid tonen om te doen wat de Heiland heeft gezegd: zichzelf 'verloochene[n] en [...] zijn kruis op[nemen]' (Matteüs 16:24).

Alleenstaanden helpen om eenzaamheid te voorkomen

Veel waardevoller dan de koppelaarsdiensten die vrienden en kerkleden bieden, zijn de tijd en de vriendschap die velen zo vrijelijk bieden. Echtparen die mij in hun kring opnemen door mij uit te nodigen voor gezinsavonden of andere activiteiten, steunen mij in perioden van verleiding en eenzaamheid. Zij zijn een goed voorbeeld van de aansporing van de Heiland om meer mensen de hand te reiken.

'Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?

'En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone?' (Matteüs 5:46–47.)

De foutiefste gedachte die ik af en toe heb, is dat ik me buiten de kerkleringen aangaande het gezin en het huwelijk voel staan. Als ik tijd doorbreng met gezinnen, krijg ik het gevoel dat ik toch betrokken ben bij de leer aangaande het gezin. Gezinnen die hun tijd met mij doorbrengen, vervullen hun taak als discipelen om 'gewillig [te zijn] elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn' (Mosiah 18:8).

Tijd doorbrengen met rechtschapen vrienden en hun gezin maakt ook veel verschil uit in het nemen van de juiste beslissingen. Ik voel me het eenzaamst op momenten dat ik het meest in de verleiding ben om verkeerd gezelschap op te zoeken. Als ik in plaats daarvan om kan gaan met evangeliegerichte gezinnen, kan ik makkelijker de juiste weg kiezen en krijg ik bovendien een voorproefje van de gezinszegeningen die ik ooit door getrouwheid kan ontvangen.

Verdriet maakt plaats voor vreugde

Of u nu weet dat een rechtschapen vriend of familielid worstelt met aantrekking tot hetzelfde geslacht, of dat u het alleen maar vermoedt, wees er door zijn of haar discipelschap van verzekerd dat hij of zij er geen genoegen mee neemt voor die verleidingen te staan. Verwar verleiding alstublieft niet met overtreding.

Onze Vader in de hemel en onze Heiland kennen onze behoeften en kunnen diegenen onder ons die met dat probleem te kampen hebben, helpen om tot het einde toe te volharden. Zij bereiken dat deels door ware discipelen die bereid zijn hun tijd, begrip en mededogen aan te bieden. Worden we op die manier gesterkt in ons rechtschapen voornemen, en zijn we gehoorzaam aan de leringen van de Heiland, dan maakt onze 'bittere droefheid' plaats voor vreugde en hoop zoals Hanna voelde toen haar gebeden eindelijk werden verhoord (zie 1 Samuël 2:1). Dan zijn we beter in staat om met succes de beproevingen van dit leven onder ogen te zien en onze weg naar huis te vinden. ■

NOTEN

1. 'Aantrekking tot hetzelfde geslacht', *De Ster*, maart 1996, p. 14.
2. Erin Eldridge, *Born That Way?* (1994), p. 33.
3. *De Ster*, maart 1996, p. 18.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, (1988), p. 75; cursivering toegevoegd.
5. 'Gij [zijt] Gods tempel', *Liahona*, januari 2001, p. 87.
6. Zie Neal A. Maxwell, 'Lijden goed verdragen', *De Ster*, april 1999, p. 12; zie ook 'Becoming a Disciple', *Ensign*, juni 1996, p. 15.
7. *Liahona*, maart 1996, p. 21.
8. 'Reverence and Morality', *Ensign*, mei 1987, p. 47.
9. Zie bijvoorbeeld Robert L. Spitzer, 'Can Some Gay Men and Lesbians Change Their Sexual Orientation? 200 Participants Reporting a Change from Homosexual to Heterosexual Orientation', *Archives of Sexual Behavior*, oktober 2003, pp. 403–417.
10. Zie Boyd K. Packer, *Liahona*, januari 2001, p. 87.

Kerknieuws

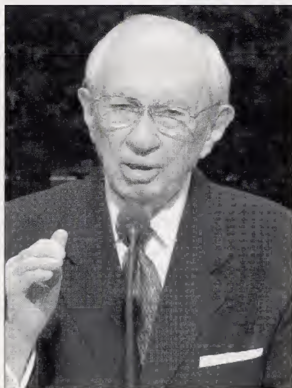
Priesterschap viert 175ste verjaardag herstelling

Adam C. Olson, kerkelijke tijdschriften

Gedurende de viering van het 175-jarig jubileum van de herstelling van het priesterschap, hebben de kerkleiders de dragers van het Äaronisch en het Melchizedeks priesterschap aangespoord om een waardig lid van de kerk te zijn.

'Jullie leven in een wereld met vreselijk kwaad', sprak president Gordon B. Hinckley tot priesterschapsdragers, die zich hadden vergaderd in 5.500 gebouwen met satellietontvangst in ongeveer 80 landen. 'Laat de wereld haar gang gaan. Maar jij moet nooit vergeten dat je iets hebt dat de wereld niet heeft.'

President Hinckley vertelde dat hij in zijn jonge jaren Leer en Verbonden 13 uit het hoofd had geleerd. Dat vers zegt dat het Äaronisch priesterschap de sleutels van de bediening van engelen omvat. Ook citeerde hij wat president Wilford Woodruff later in zijn leven over zijn eerste zending had gezegd: 'Ik ging op pad als priester met een collega als ouderling. (...) Ik wil heel duidelijk maken dat het niets uitmaakt of iemand priester of apostel is, zolang hij zijn roeping grootmaakt. Een priester heeft de sleutels van de bediening van engelen. Ik heb in mijn hele leven, als apostel, als zeventiger, als ouderling, nooit meer bescherming van de Heer genoten dan toen ik het ambt van priester droeg' (Wilford Woodruff. In *Millennial Star*, 5 oktober 1891, p. 629).

President Gordon B. Hinckley moedigde priesterschapsdragers aan zich aan de kerkelijke normen te houden.

'Als we de bescherming van bedienende engelen willen, moeten we dat gezelschap waardig zijn.' Vervolgens waarschuwde president Hinckley tegen enkele valstrikken van Satan.

'Je moet nooit (...) het woord van wijsheid overtreden, geen alcohol of drugs gebruiken. (...) Als je in de verleiding komt, moet je op de vlucht slaan, (...) zelfs als dat betekent dat vrienden je links laten liggen.'

'Je moet niet naar pornografie kijken. (...) Pornografisch materiaal is boosaardig. Het leidt tot zondige gedachten en zondig gedrag. (...) Het wil je in de val lokken.'

Wat tattoos betreft, vroeg hij zich af: 'Hoe kan een jongen die het avondmaal zegent of ronddient er zelfs maar aan denken om een tattoo aan te laten brengen?' En over immorele daden: 'En hoe kun je, jij die het priesterschap draagt en recht hebt op de bediening van engelen, je inlaten met welke vorm van onzedelijkheid ook?'

President Hinckley zei dat de priesterschapsdrager die in een dergelijke valstrik klem was komen te zitten, zich kon bekeren, maar hij merkte wel op 'dat het zoveel beter is als je zo leeft dat je je van niets ernstigs hoeft te bekeren.'

Tegen de Melchizedeks-priesterschapsdragers zei hij: 'Kan er iets groter of begerenswaardiger zijn dan het priesterschap naar de orde van

Vele duizenden kwamen naar het Conferentiecentrum en kerkgebouwen in tachtig landen wereldwijd om de herstelling van het priesterschap te vieren.

de Zoon Gods te dragen? Deze woorden zijn zo heilig dat we ze gewoonlijk niet uitspreken', waarna hij uitlegde waarom het priesterschap naar Melchizedek is vernoemd. 'Geen koning, geen president, geen staatshoofd (...) draagt dit gezag.'

President Hinckley ging ook in op de ononderbroken lijn waardoor hij zijn gezag had ontvangen van de Heer Jezus Christus, en zei dat elke priesterschapsdrager zijn gezag op dezelfde manier kan traceren. 'De oorsprong van het priesterschap is niet gehuld in de mistige nevelen van de geschiedenis.'

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft ook over het belang van de herstelling met betrekking tot het priesterschapsgezag gesproken. Met het bezoek van Johannes de Doper, en dat van Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery 'koppelden deze vier broeders het verbond van het priesterschapsgezag aan de herstelde kerk', waardoor er een 'ononderbroken keten van profeten en apostelen' ontstond, en 'het gezag van de ene generatie op de volgende' is overgegaan.

'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is niet een aanpassing van of een correctie op wat er van het christendom na de grote afval was overgebleven. Zij vervangt het, zij herstelt de organisatie en het gezag zoals die door Christus waren gevestigd', verklaarde president Packer. De herstelling van het priesterschap maakte een 'koninkrijk van priesters' (Exodus 19:5–6) in de laatste dagen mogelijk, dat bestaat uit 'gewone mannen' die 'priesterlijke verordeningen' verrichten. 'We weten dat de Heer ons vertrouwt, anders zou hij ons dit grote werk niet in handen geven en van ons "een koninkrijk van priesters" maken. Dat vertrouwen is een groot goed.'

Presiderende bisschop H. David Burton herinnerde zich een voormalig drilcommandant die elke instructie begon met de woorden 'luister goed' en altijd eindigde met de woorden 'gebruik je hersenen'. Hij herinnerde zijn luisteraars aan de oproep van president Hinckley om 'pal te staan' en legde uit: 'In de huidige wereld grijpt goddeloosheid om zich heen. (...) Meer dan ooit is het voor priesterschapsdragers belangrijk om "goed te luisteren", "hun hersenen te gebruiken" en "pal te staan".'

Bisschop Burton spoorde de jongemannen aan afdeling 13 van de Leer en Verbonden uit het hoofd te leren en nauw contact te houden met hun bisschop. 'Deze man van God [neemt] een unieke positie [in] tegenover onze hemelse Vader om je te helpen te ontkomen aan de slagen van Satan.'

Een Aäronische-priesterschapskoor uit Layton (Utah) bracht een nieuwe lofzang getiteld 'Young Men of Zion' ten gehore. De bijeenkomst, op 15 mei 2004 gehouden in het Conferentiecentrum, is in 66 talen vertolkt. ■

Gebiedspresidiums opgeheven in VS en Canada

Met ingang van 15 augustus, de dag dat de wijzigingen in gebiedspresidiums van kracht werden, zijn de gebiedspresidiums in de Verenigde Staten en Canada opgeheven. Het Presidium der Zeventig heeft op aanwijzing van het Quorum der Twaalf Apostelen het toezicht op deze gebieden op zich genomen.

Hoewel het gehele presidium verantwoordelijk is voor het toezicht op het werk in de elf betrokken gebieden, is ieder lid van het presidium de volgende specifieke gebieden toegewezen: ouderling Earl C. Tingey, Noord-Amerika-Noordoost en Noord-Amerika-Oost; ouderling D. Todd Christofferson, Noord-Amerika-Zuidoost; ouderling David E. Sorensen, Noord-Amerika-West en Noord-Amerika-Noordwest; ouderling Charles Didier, Noord-Amerika-Zuidwest; ouderling Dieter F. Uchtdorf, Noord-Amerika-Midden; ouderling Merrill J. Bateman, Utah Salt Lake City, Utah-Noord, en Utah-Zuid; en ouderling John H. Groberg, Idaho.

De leden van de Quorums der Zeventig die in de Verenigde Staten en Canada werkzaam zijn, vervullen

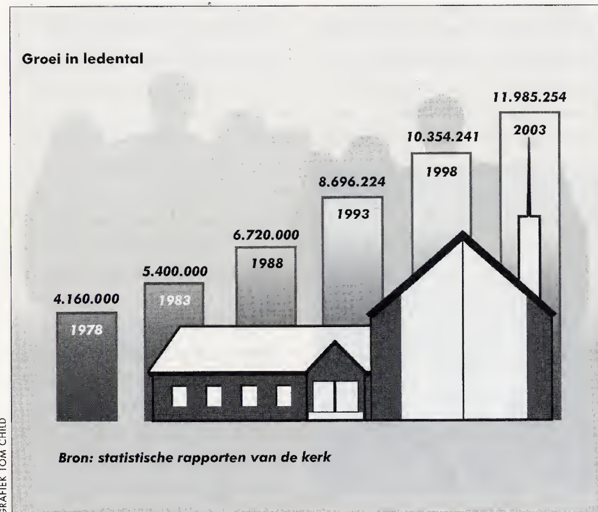
op aanwijzing van het Presidium der Zeventig naar behoefte taken in deze gebieden.

Zie de *Liahona* van oktober 2004 voor een schema van andere wijzigingen in gebiedspresidiums. ■

Naar verwachting twaalf miljoen leden in 2004

Op basis van het groeitempo heeft de kerk op dit moment waarschijnlijk al twaalf miljoen leden. Per 31 december 2003 telde de kerk 11.985.254 leden, 263.706 meer dan het jaar daarvoor. Het ledental van de kerk is in de afgelopen 25 jaar bijna verdrievoudigd. Er waren per 31 december 1978 4.160.000 leden.

In een rapport over het ledental van 215 kerken in de Verenigde Staten staat de kerk, met 5,4 miljoen leden (op basis van de gegevens van 2002), op een vijfde plaats. Het National Council of Churches' 2004 *Yearbook of American and Canadian* Churches vermeldt dat de kerk van de vijftien grootste kerken in de VS het hoogste groeipercentage heeft (1,88 procent per jaar in de VS). ■

Afgaand op het groeitempo heeft de kerk in het begin van 2004 de twaalf miljoen bereikt.

Cursus keyboard is velen tot zegen

Toen zuster Joan P. Fisher uit Salt Lake City met haar man een voltijdzending vervulde in Brazilië besteedde ze veel van haar tijd aan het schrijven van vereenvoudigde muziek voor beginnende wijk- en gemeentekoren. Ook distribueerde ze op verzoek van het gebiedspresidium in heel Brazilië keyboards aan ringen en districten om leden aan te zetten tot het leren spelen van de lofzangen. 'Muziek nodigt de Geest uit', zegt zuster Fisher. 'En ik heb veel voldoening gevonden in leden te leren muziek van betere kwaliteit te maken.'

Muziek kan de toon zetten voor opbouwende geestelijke ervaringen. Het is een zegen voor zowel uitvoerenden als luisteraars. Behalve hun andere taken zetten veel oudere zendelingen zoals zuster Fisher hun talenten in om de leden tot zegen te zijn door de muziek van de kerk toegankelijker te maken voor de heiligen der laatste dagen wereldwijd. Met door de kerk ontwikkeld materiaal en een beschikbaar gestelde toelage geven deze zendelingen cursussen muziek en keyboard in units waar organisten nodig zijn of waar de leden hulp nodig hebben bij het zingen van de lofzangen.

Het materiaal voor de keyboardcursus van de kerk is bij de meeste distributiecentra in het Engels,

FOTO OUDERLING BERT PACK

De ijver waarmee George Mholo (rechts) zijn keyboardcursus ter hand nam, was mede bepalend voor de doop van zijn moeder, Tsoake. Zijn broer Kenny (links) neemt nu ook keyboardlessen.

Spaans, Portugees, Frans en Tahitiaans verkrijgbaar. Zendingspresidenten en priesterschapsleiders in gebieden kunnen het materiaal ook bestellen bij de onderafdeling muziek en culturele activiteiten van de kerk voor een grootscheepse training waarbij zowel zendelingen als leden betrokken zijn.

In Wales waren LeRoy en Rosan Nichols uit Californië toegewezen aan de gemeente Newtown in de Engelse ring Newcastle-Under-Lyme. Daar er geen organist was in de gemeente bood zuster Nichols aan elke week het keyboard te bespelen, maar ze besefte dat ze niet eeuwig in de gemeente zou zijn. Toen de gemeenteleiders hoorden over de keyboardcursus van de kerk wilde de 14-jarige Samantha Hughes, die op school muziekles krijgt, wel les krijgen van zuster Nichols en twintig minuten per dag oefenen. En nu kan ze al het preludium spelen in de avondmaalsdienst.

Toegewijde cursisten zoals Samantha die in bijeenkomsten willen spelen en die bereid zijn anderen te leren spelen, komen bij hun studie in aanmerking voor hulp van de kerk. Waar mogelijk kunnen serieus en verdienstelijk oefenende leden voorzien worden van een keyboard, zodat ze thuis kunnen oefenen en uiteindelijk anderen leren spelen.

Bert en Lorna Pack uit Provo (Utah) geven momenteel een cursus keyboard aan 52 cursisten in zeven gemeenten in het zendingsgebied Johannesburg (Zuid-Afrika). Ze merken op dat veel mensen enthousiast beginnen aan de keyboardcursus, maar dat slechts weinigen de cursus afmaken, omdat er toch veel tijd en aandacht in gestopt moet worden. Dus toen George Mholo aan de cursus begon, dachten ze dat deze veertienjarige eenzelfde lot beschoren zou zijn.

FOTO OUDERLING FERRIN L. ORTON

Bert en Lorna Pack geven keyboardles aan Sbongile Zanele Nophali, een van hun cursisten in Zuid-Afrika.

Tot hun verbazing werkte George hard. Hij kwam stipt naar de lessen en oefende vier uur per week op het keyboard in de kerk en meestal twee uur thuis op zijn 'stille keyboard' – een kartonnen keyboard dat tot het cursusmateriaal behoort. Niet lang daarna speelde George met twee handen, en de Packs waren van mening dat hij op leenbasis in aanmerking kwam voor een keyboard van de kerk om thuis te oefenen.

George en zijn elfjarige broer, Kenny, waren de enige leden in het gezin en hadden zich minder dan twee jaar daarvoor laten dopen. Toen de zendelingzusters het keyboard bij George thuis kwamen afleveren, ontmoetten ze zijn moeder. Na een paar weken de zendelingenlessen te hebben gevolgd, liet zij zich dopen. George sprak in haar doopdienst en speelde een pianosolo, 'Ons gezin kan eeuwig zijn'.

Hoewel de muziekcursus niet zo'n grote invloed zal hebben op al hun cursisten, schatten de Packs dat er aan het eind van hun zending in elk van de zeven gemeenten twee tot zeven organisten zullen zijn die lofzangen kunnen spelen uit *Hymns Made Easy* in de avondmaalsdienst en bij andere gelegenheden. ■

Wereldwijde groei centra voor familiegeschiedenis

Patricia Selman,
kerkelijke tijdschriften

Nu het internet familiehistorisch onderzoek eenvoudiger maakt dan ooit, is het een populaire hobby geworden. Wie on line op zoek gaan naar namen kunnen daarna een bezoek afleggen aan een centrum voor familiegeschiedenis, mocht hun interesse tot verder onderzoek aanzetten.

De 4.164 centra wereldwijd zijn filialen van de Bibliotheek voor familiegeschiedenis bij Temple Square in Salt Lake City, de grootste bibliotheek in haar soort. In deze filialen heeft men toegang tot bijna alle microfilms en microfiches van de centrale bibliotheek.

De heiligen der laatste dagen doen onderzoek naar hun voorgeslacht omdat het een gebod is, maar er zijn er ook velen in andere geloofsrichtingen die in de ban van familiegeschiedenis zijn geraakt. Volgens een in 2000 gehouden opinieonderzoek van Maritz Marketing Research Inc. heeft ruim 60 procent van de Amerikaanse bevolking belangstelling voor familiehistorisch onderzoek, een stijging van 15 procent ten opzichte van 1995.

'Over de hele wereld zijn er tegenwoordig talloze verenigingen die verband houden met genealogie of familiegeschiedenis. Ik meen dat ze alle zijn ontstaan na het bezoek van Elia. (...) Sindsdien, en vooral in de afgelopen jaren, is er een grote toename in belangstelling voor familiegeschiedenis geweest. De afdeling familiegeschiedenis van de kerk heeft zich aan die toename aangepast.' (Gordon B. Hinckley, 'De geest van Elia'. In: *De Ster*, november 1996.)

Mike Provard van de Bibliotheek voor familiegeschiedenis zegt: 'De [heiligen der laatste dagen] is geboden [familiegeschiedenis] te doen. Bovendien zijn er veel mensen die heel graag willen weten waar we vandaan komen in deze knotsgekke, drukke wereld waarin we leven. (...) Als mensen leren wat hun voorouders hebben doorgemaakt, kunnen ze hun eigen leven beter de baas.'

Broeder Provard zegt dat in veel centra het overgrote deel van de bezoekers geen lid van de kerk is. 'In het oosten van de VS is 90 tot 95 procent van de bezoekers [in sommige centra] geen lid. Ze zijn heel blij met de centra in de buurt.'

Men is nu bezig om in alle delen van de wereld centra voor familiegeschiedenis te openen. Enkele drukbezochte centra bevinden zich onder meer in Johannesburg (Zuid-Afrika); Sydney-Carlingford (Australië) en Ashton (Engeland). Het centrum in Ashton is vlakbij een tempel. Door deze ligging heeft het centrum veel toeloop, zegt broeder Provard.

Zelfs als er geen centrum voor familiegeschiedenis in de buurt is, kan men toch wereldwijd zijn voordeel doen met de familiehistorische inspanningen van de heiligen der laatste dagen. Wie bijvoorbeeld zoekt naar Schotse voorouders kan baat hebben bij het werk dat heiligen der laatste dagen gedaan hebben. Zij hebben veertig miljoen documenten, die werden bewaard in het New Register House in Schotland, op microfiche gezet. Een gigantische bijdrage, die dertig jaar in beslag nam, aan de familiehistorische website van de Schotse overheid op **www.scotlandspeople.gov.uk**.

Informatie over deze en andere projecten waarbij kerkleden betrokken zijn, is beschikbaar in de bibliotheek, en veel daarvan kunt u ook vinden op **www.familysearch.com**, de familiehistorische website van de kerk. De familiehistorische site van de kerk bevat 957 miljoen namen, het resultaat van decennia van onderzoek.

Het centrum voor familiegeschiedenis is een uitstekende plek om familiehistorisch onderzoek te beginnen. De medewerkers maken de bezoekers desgevraagd wegwijs op de website, en bovendien heeft men gratis toegang tot **www.ancestry.com**.

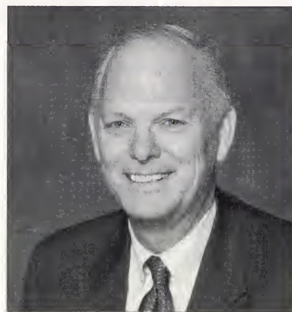
'Veel mensen die familiehistorische onderzoek doen, houden zich allereerst bezig met het verzamelen van namen, datums en plaatsen. Maar onze voorouders zijn veel meer dan die gegevens. (...) Ik ben het product van al mijn voorouders. Ik wil meer over ze weten', aldus broeder Provard.

Een groep op het schiereiland Kenai in Alaska, de zogenaamde Totem Tracers Genealogical Society, houdt haar maandelijkse bijeenkomst in het plaatselijke centrum voor familiegeschiedenis. Daarin zoeken de 'tracers' naar familienamen en schrijven verhalen over hun voorouders. Loretta Mattson, de secretaresse van de groep, heeft 9.795 personen in haar geschiedenis, die 49 generaties teruggaat. Ze heeft een hoefsmid gevonden, Quakers die eens een deel van Nantucket Island bezaten, en een vrouw die vier zoons verloor in de Amerikaanse Burgeroorlog aan ziekte.

President Hinckley heeft gezegd: 'Over de hele wereld zijn ontelbare mensen bezig genealogische gegevens te vergaren. Waarom? Waarom doen ze dat? Mijns inziens is het omdat zij zijn geraakt door de geest van dit werk, iets wat wij de geest van Elia noemen. Daarmee wordt het hart van de kinderen tot de vaders gewend.' (*De Ster*, november 1996, p. 20.) ■

Jeugdleider adviseert: Neem goede beslissingen

Een van de belangrijkste beslissingen die we kunnen nemen is ervoor te kiezen 'nooit af te zien van (…) het maken van goede keuzes' zei Charles W. Dahlquist II, algemeen jongemannenpresident, in een devotional voor jongeren in de Tabernakel op Temple Square in mei. Het valt niet mee om elke keer de juiste keuze te doen, maar 'we moeten nooit ophouden' met goede keuzes maken.

Charles W. Dahlquist II

'In de hemel waren er twee keuzes', zei hij. 'Een ervan was van Satan, waardoor ons keuzevrijheid zou worden ontzegd. Maar Christus werd gekozen. (…) Keuzevrijheid is fundamenteel in ons sterfelijk bestaan.'

Broeder Dahlquist vertelde de jeugd dat het nu de tijd is om zich voor te nemen om goede keuzes te maken. Hij citeerde het Eerste Presidium: 'Geliefde jongemannen en jongevrouwen, (…) de beslissingen die jullie nu nemen, zullen grotendeels de koers in je leven en in de eeuwigheid bepalen.' *(Voor de kracht van de jeugd, p. 2.)*

Broeder Dahlquist riep jongeren op 'het kaartje *Voor de kracht van de jeugd* altijd bij je te hebben' als wegwijzer bij het maken van goede keuzes. Hij las fragmenten voor van het kaartje over muziek en kleding. 'Vaak begint de weg naar onzedelijkheid bij wat we dragen', verklaarde hij.

Hij beloofde de jongeren dat de Heilige Geest hen kan helpen goede keuzes maken. 'De belangrijkste stem die we ooit zullen horen, is de stille, zachte stem.' Hij zei ook dat gebed en schriftstudie antwoorden kunnen opleveren die ons kunnen helpen goede keuzes maken.

'[Hemelse Vader] kent je bij naam', besloot broeder Dahlquist. 'Hij hoort je gebeden. Zelfs als je je alleen voelt, ben je niet alleen.' ■

Rampen treffen leden overal ter wereld

Leden hebben de mouwen opgestroopt nadat een tyfoon veel schade had aangericht op de Yapeilanden, een tropische cycloon overstromingen had veroorzaakt op Fiji, en een brand een heel dorp nabij Phnom Penh (Cambodja) in de as had gelegd.

Tyfoon Sudal beukt de Yapeilanden

Op 9 april 2004 zijn de Yapeilanden naar schatting zes tot negen uur geteisterd door rukwinden met orkaankracht. De 8.000 inwoners bleef niets anders over dan hun

bezittingen bijeen te rapen en nieuwe huizen te bouwen nadat de tyfoon Sudal weinig van hun eiland had heel gelaten.

Evenals de tyfoons Paka en Pongsona, die Guam respectievelijk in december 1997 en december 2002 troffen, veroorzaakte Sudal omvangrijke schade toen hij de eilanden in de Stille Zuidzee in zijn baan vond. Deze keer raasde de tyfoon met windsnelheden van 200–240 km/u over de kleinere Yapeilanden, ten zuidwesten van Guam, waar huizen van beton een luxe zijn. De leden van de kerk daar zijn dankbaar dat er geen slachtoffers zijn gevallen onder de leden of zendelingen, hoewel de meeste huizen slechts blikken daken hebben.

Tijdens en kort na de storm waren alle communicatiemiddelen buiten werking, was er geen stroom, en waren de wegen onbegaanbaar. Meer dan 90 procent van de openbare voorzieningen waren verwoest. Zo was er grote schade aangericht aan het ziekenhuis en de scholen, en was bijna de hele oogst verloren gegaan.

De kerkleiders sprongen bij met noodrantsoenen en boden de leden hulp uit het vastengavenfonds.

Ironisch genoeg zou er op 10 april, de dag na de verwoestende storm, op het nabijgelegen Guam een Yapdag worden gevierd. Deze feestdag werd omgezet in een opbouwdag, waarop de burgers van Guam bespraken wat ze konden doen om de burgers van Yap te helpen.

Heiligen aan de slag na overstromingen op Fiji

De zendelingen en leden van de kerk in het dorpje Navua, 40 km ten westen van Suva, hebben de modder, het slib en de rommel opgeruimd na de overstroming van 15 april 2004, veroorzaakt door de tropische cycloon 22P na vier uur van zware regenval.

Alle zendelingen en leden van de kerk op Fiji zijn veilig. Er zijn echter wel tien mensen omgekomen bij de overstroming, terwijl er nog eens elf mensen werden vermist toen dit artikel ter perse ging.

Tien huizen van gezinnen van de kerk in Navua liepen onder water, terwijl de meeste twee meters boven de grond waren gebouwd. De inwoners van het dorp verloren veel van hun bezittingen. Veel gewassen gingen verloren. Naar schatting beloopt de schade rond U.S. $ 4 miljoen.

'Veel van onze leden in Navua waren niet voorbereid op wat ze over zich heen kregen. Toen het water hun huis binnendrong, moesten ze voor hun leven rennen. Toen ze laat dezelfde avond of vroeg de volgende morgen teruggingen, stond veel van hun huishouding onder water of dreef rond', zegt Tipo Solomone, president van de ring Suva-Noord.

Het gezin Volavola uit Navua had veel schade, maar ouders en kinderen waren toch enigszins opgelucht toen ze zagen dat hun tassen met voedselvoorraad in hun huis in het water ronddreven. Dat aanzicht gaf hen nieuwe waardering voor de nadruk die de leiders op de voedselvoorraad hebben gelegd.

De gebouwen van de kerk in het gebied werden als onderkomen gebruikt voor hen die niet naar huis konden. In het kerkgebouw in Navua schuilden op het hoogtepunt van de ramp zestig mensen. Slechts een paar gebouwen van de kerk hebben schade opgelopen. De afdeling welzijnszorg van de kerk heeft dekens en hygiënepakketten aan de slachtoffers van de ramp uitgedeeld.

De kerk en zendelingen helpen Cambodjaanse brandslachtoffers

Dertig zendelingen van de kerk zijn de inwoners van een dorpje bij Phnom Penh (Cambodja) te hulp geschoten toen een brand op 28 maart 2004 het hele dorp in de as legde. Ze hebben de asresten doorzocht op nog bruikbare spullen.

Nadat de brand was uitgeraasd bleken 285 huizen in de as te zijn gelegd, en waren er weinig of geen bezittingen over. Onder de gebouwen die door de brand waren verwoest, waren ook twee flatgebouwen waarin 132 arbeiders van kledingfabrieken woonden.

Eén gezin, onderzoekers van de kerk, werd wakker toen het huis in lichterlaaie stond. Ze konden maar drie dingen pakken voordat zij zich uit de voeten maakten – twee boek-van-mormons en een plaat van Jezus Christus.

De brand werd tot staan gebracht door de rivier die aan het dorp grenst. Reddingwerkers kwamen

naar de oevers om de mensen die op de vlucht waren geslagen, te helpen. Het was onmogelijk brandweerwagens in te zetten omdat de weg naar het dorp te smal was.

De dag na de brand begonnen de zendelingen – met mondkapjes om de inhalering van as zoveel mogelijk tegen te gaan – met schoppen, harken en hun blote handen het gebied schoon te maken, zodat er snel met de wederopbouw kon worden begonnen.

Na de brand werd er al snel een stadje van houten palen uit de grond gestampt. Daarover heen kwamen zeilen en dekens. Zo werd er een tijdelijk onderkomen gerealiseerd voor de dakloze gezinnen.

De kerk heeft geld beschikbaar gesteld voor de aanschaf van klamboes, matten, zeildoek, zeep, kookgerei, hygiënepakketten en voedsel. De kerk voorzag ook in 6,8 ton rijst en nam contact op met het Cambodjaanse Rode Kruis om hulp aan te bieden aan degenen die hun huis waren kwijtgeraakt. ■

Extra ideeën voor de participatieperiode, september 2004

Jeugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op Participatieperiode in deze uitgave van de Liahona. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Ja' op pp. 4 en 5 van De Kindervriend in deze uitgave.

De volgende activiteiten kunnen gebruikt worden in verschillende participatieperiodes of in één participatieperiode met de kinderen opgedeeld in vier groepen, die zich verplaatsen van post naar post. Zing liedjes of lofzangen over vriendelijkheid terwijl de kinderen van groep naar groep gaan.

Groep 1: Een manier waarop wij liefde en respect kunnen tonen is vriendelijk te spreken tegen gezinsleden. Zorg voor een stel stokjes (genoeg voor vier groepen kinderen) en een vuilnisbak of een papieren zak met daarop 'vuilnisbak' geschreven. Vraag een kind een van de stokjes doormidden te breken. Leg uit dat het gebruik van 'vuilniswoorden' – woorden die ongepast zijn en pijn doen – ons ouderlijk gezin zwak maken zoals een enkel stokje, waardoor het gemakkelijker gebroken kan worden. We behoren geen woorden te gebruiken die anderen in huis pijn doen en moeten die woorden wegdoen. Gooi de gebroken stokjes in de vuilnisbak. Leg uit dat we in plaats van woorden te gebruiken die ons ouderlijk gezin verzwakken, woorden moeten gebruiken die opbouwen en sterk maken. Vraag de kinderen welke woorden een gezin sterk maken ('Dank je', 'Goed gedaan', 'Kan ik je helpen?', enzovoort), en laat ze die op de stokjes schrijven. Geef elk kind dat een woord of frase opperde een stokje; zamel ze dan weer in en maak er een bundel stokjes van. Bind ze stevig bij elkaar en vraag een kind om de bundel door te breken. Evenals de bundel is een gezin veel sterker als de gezinsleden elkaar opbouwen door aardige dingen tegen elkaar te zeggen.

Groep 2: Bereid verschillende praktijkgevallen voor (zie *Onderwijzen – geen grotere roeping* [1999], pp. 170–171) die kinderen duidelijk maken hoe ze vriendelijk kunnen zijn (bijvoorbeeld: 'Je wilt buiten gaan spelen, maar dan hoor je dat je kleine broertje huilt. Wat doe je?') Laat de kinderen een praktijkgeval uitkiezen en beantwoorden. Laat de kinderen Johannes 13:34 opzoeken en lezen. Laat een plaat van een gezin zien. Elke dag zijn we vaak in de gelegenheid om thuis liefdevol en vriendelijk te zijn.

Vertel een persoonlijke ervaring waaruit blijkt dat uw gezin gezegend is doordat u liefdevol en vriendelijk was. Laat ieder kind iets tekenen of opschrijven dat hij of zij in de komende week zal doen om thuis liefde te tonen.

Groep 3: Toon een plaat van koning Benjamin (Evangelieplaten 307). Laat de kinderen op een deken gaan zitten en naar de plaat kijken, lees samen de boodschap die koning Benjamin voor gezinnen heeft (zie Mosiah 2:1, 5–7; 4:13–15, 30). Onze hedendaagse profeten hebben ons specifieke raad gegeven over de tijd die we als gezin doorbrengen: 'Kom vaak bij elkaar, en praat over de probleempjes en succesjes van de dag. Plan het werk en de activiteiten sa-

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2004

De Kindervriend

Schatkaart

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

President Monson biedt drie stukken aan van een eeuwige schatkaart.

In mijn jeugd genoot ik van het boek *Schateiland* van Robert Louis Stevenson. Ook keek ik naar avonturenfilms waarin verschillende figuren ieder een stuk van een versleten kaart in hun bezit hadden. Als ze die stukken aan elkaar legden, leidde die naar de plek waar de schat begraven lag.

De Heiland van de wereld heeft het ook over schatten gehad. In zijn bergrede zei Hij:

'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

'maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

'Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matteüs 6:19–21).

De beloofde beloning bestond niet uit een schat van ivoor, goud of zilver. De Meester had het over rijkdommen die wij allemaal kunnen krijgen — onuitsprekelijke vreugde hier, en eeuwig geluk hierna.

[Ik wil jullie] drie stukken geven van de schatkaart die naar eeuwig geluk leidt.

Ten eerste, leer van het verleden. Ieder van ons heeft erfgoed — van de pioniers, latere bekeerlingen of anderen die ons leven vorm hebben gegeven. Dit erfgoed geeft ons een fundament van offers en geloof. Wij hebben de plicht en het voorrecht om op die stevige basis verder te bouwen.

Ten tweede, bereid je voor op de toekomst. Het is nodig om je voor te bereiden, om te plannen, zodat we ons leven niet verspillen. Zonder een doel, kan er ook geen echt succes behaald worden. Onze reis in de toekomst gaat niet over een glad geasfalteerde snelweg die zich uitstrekt van hier tot de eeuwigheid. Integendeel, er zijn splitsingen en bochten in de weg, om nog maar te zwijgen van de onverwachte hobbels. We moeten dagelijks bidden tot een liefdevolle hemelse Vader, die wil dat we slagen in het leven.

Ten derde, leef in het heden. Soms staan we toe dat we ons vandaag te veel bezighouden met morgen. Denken aan het verleden en uitkijken naar de toekomst kan troost bieden, maar kan ons leven in het heden niet vervangen. Onze kansen liggen in het nu, en die moeten we aangrijpen.

Dit is je schatkaart: **leer van het verleden, bereid je voor op de toekomst, leef in het heden.**

Ik besluit zoals ik ben begonnen. Met de woorden van onze Heer en Heiland: 'Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matteüs 6:21). ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2003.

ILLUSTRATIE DILLEEN MARSH

ILLUSTRATIE DILLEEN MARSH

Vriendelijk zijn

Meedoen aan gezins-activiteiten

Dank je zeggen

Opgewekt mijn karweitjes doen

Samen delen

Bidden voor mijn familie

Van andermans spullen afblijven

Geduldig zijn

Een familielid knuffelen

Een complimentje geven

Samen met mijn huisgenoten werken

Een opgewekt hulpje zijn

Blij zijn

Sorry zeggen

De profeet gehoorzamen

Naar anderen luisteren

Een goed voorbeeld zijn

Lief zijn voor mijn familie

Anderen vergeven

Een gezinsavond plannen

De Schriften lezen

Mijn familie sterken

Jezus Christus volgen

Mijn ouders eren

JA

SHEILA E. WILSON

'Een hecht gezin wordt gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van (...) respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', De Ster, oktober 1998, p. 24.)

'Hebt u een touw?' riep de man in de boot. De man was met zijn gezin aan het vissen toen de motor van zijn boot stilviel. Ze konden niet zelf de oever bereiken. Wims vader stuurde zijn boot dichterbij. Wims broers pakten een lang touw en wierpen de man een uiteinde toe. Toen het touw goed aan beide boten was vastgemaakt, trok Wims vader de boot met het gezin van de man naar de oever.

Wim keek naar het touw en vroeg zijn moeder: 'Is ons touw sterk genoeg om die boot te trekken?'

'Kijk maar eens goed naar het touw', antwoordde zijn moeder. Wim zag dat het touw gemaakt was van heel veel dunnere draden die om elkaar heen waren gedraaid. 'Als alle draden samenwerken, is het touw sterk — net als ons gezin', zei mama.

Wim vroeg: 'Wat doen wij dan om ons gezin sterk te maken?' Mama zei dat hij het gezin sterk maakte, elke keer dat hij 'Ja' zei en opgewekte zijn karweitjes deed, of als hij aardig was voor zijn broers en zijn zusje.

Wat doe jij om jullie familie sterk te maken? Ben je lief voor je huisgenoten? Zeg je 'Ja!' als ze je om hulp vragen? Een belangrijke manier om het gezin gelukkig te maken, is samen dingen te doen, of je nu samen in de tuin werkt, of met zijn allen op reis gaat.

Jij kunt bijdragen aan het geluk bij jou thuis. Als iemand vraagt of je ergens mee wilt helpen, zeg je: 'Ja!'

'Ja'-spel

Voorbereiding: Haal pagina K4 uit de *Liahona* en plak hem op stevig papier. Knip het spelletjesbord en de cirkels uit. Maak voor elk gezinslid een spelletjesbord. Vul de blanco vakjes op de borden in door in elk vakje een woord uit een andere cirkel te schrijven (let erop dat de woorden op de verschillende borden op verschillende plekken moeten terechtkomen). Doe de cirkels in een zakje. Je hebt verschillende kleine spelstukken nodig voor elke speler (knopen, munten of bonen). Elke speler legt een spelstuk in het middenvak van zijn bord.

Spelen: Haal een cirkel uit de zak en lees voor wat erop staat. Als een speler die zin op zijn of haar spelbord heeft, mag hij een spelstuk op het desbetreffende vakje leggen. De eerste speler die vijf vakjes op een rij heeft afgedekt — hetzij horizontaal, verticaal of diagonaal — roept 'Ja!'.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Vraag de kinderen om een tekening te maken van dienstbaarheid aan een huisgenoot, of van helpen in het huishouden. Plak de tekeningen aan elkaar en doe ze in een draaidoos (zie Onderwijzen — geen grotere roeping *[1999], pp. 178–179). (U kunt de voorkant van de doos er als een huis uit laten zien.) Zing een liedje of een lofzang over het gezin en draai aan de plaatjes zodat de jeugdwerkkinderen ze kunnen zien. Aan het eind van het liedje vraagt u het kind wiens tekening in de doos te zien is, en twee andere kinderen, om naar voren te komen en manieren uit te beelden om thuis blije hulpjes te zijn. Laat de andere kinderen raden wat ze uitbeelden. Herhaal dit, zodat er meer kinderen mee kunnen doen.*

2. Schrijf op een grote papierstrook: 'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een hecht gezin wordt gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van (...) respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' Knip de zinnen in losse woorden. Verstop de woorden. Laat de kinderen naar de woorden zoeken en ze samen in volgorde leggen. Zoals ze samen de zinnen in volgorde leggen, is het belangrijk om thuis samen te werken. Houd een woordstrook omhoog met de woorden 'Ik sterk mijn familie als ik _______.' Vul de lege ruimte in met een korte zinsnede (bijvoorbeeld: de afwas doe, de bladeren hark, voor de baby zorg, vriendelijk ben, mijn kamer opruim). Geef de woordstrook vervolgens aan een kind en laat hem of haar alles herhalen wat u zei, en er zijn of haar eigen idee aan toevoegen. Dat kind geeft de woordstrook vervolgens aan het volgende kind, en ieder herhaalt wat er eerder is gezegd en voegt er zelf wat aan toe. ●

De viskaren

'De heilige Geest (...) zal u alles (...) te binnen brengen' (Johannes 14:26).

JENS KRISTOFFERSEN
Een waar gebeurd verhaal

Tijdens mijn jeugdjaren in Denemarken, speelden mijn vriendjes en ik graag tikkertje. Maar op een dag waren we het beu om telkens hetzelfde spelletje te spelen. Dus gingen we eens zitten denken of we iets nieuws en spannends konden doen.

'Laten we naar de haven gaan', stelde een vriendje voor. 'Dan kunnen we naar de boten en de vissers kijken.'

Dat vonden we allemaal een goed idee, dus stapten we op de fiets. En ja hoor, daar was veel te zien! Zeelui waren hun boot aan het wassen terwijl andere vissers vis schoonmaakten en verkochten. Tot de verkoop werden de vissen in viskaren gehouden — drijvende kratten met kleine gaten waardoor het water in en uit kon stromen. De kratten dreven tussen de boten in en botsten door de binnenrollende golven tegen elkaar.

Na een tijdje waren we het kijken beu.

'Laten we tikkertje spelen', stelde een vriendje voor.

'Alweer', steunde een andere jongen.

Mijn vriend wees met een sluwe grijns op de viskaren. 'Daar.'

Al gauw sprongen we van krat naar krat, wat veel spannender was dan thuis tikkertje spelen. De glibberige kratten stootten bij elke binnenrollende golf tegen elkaar. Een keer viel ik eraf en plonsde in het water. Ik spuwde zeewater uit en trok mezelf weer op een krat, en sprong op het volgende. Mijn voet ging er recht doorheen! Vissen knaagden aan mijn tenen. Dat kriebelde en ik gilde het uit van het lachen.

'Hé jongens!' riep een barse stem. Ik keek op en zag een boze visser onze kant op komen. 'Weg bij die viskaren, voordat je ze kapotmaakt. Als je hier niet weggaat, zeg ik het tegen je ouders!'

We verdrongen ons om weer op de oever te komen, deden onze natte sokken uit, bonden ze aan ons fietsstuur, en reden weg. Terwijl we naar huis fietsten, droogden onze kleren in de wind.

Mijn kleren waren dan wel droog, maar de stank van vis verraadde me. Toen ik binnenkwam snoof moeder één keer en vroeg wat er was gebeurd.

'Ik ben met mijn vrienden naar de haven geweest. Ik was op een viskaar aan het spelen, gleed uit en viel in het water', bekende ik.

Tot mijn verbazing kreeg moeder tranen in de ogen. 'Jens, je mag daar nooit meer spelen. Denk je eens in wat er had kunnen gebeuren! Je had je kunnen bezeren,

ILLUSTRATIE GERALD ROGERS

'Wij krijgen herinneringen (...) door de gave van de Heilige Geest.'

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Remembrance and Gratitude', *Ensign,* november 1989, p. 12.

of je had kunnen verdrinken.' Ze gaf me een stevige knuffel. 'Dan zou ik erg verdrietig zijn, Jens. Wat zou ik zonder je moeten? Je moet me beloven dat je daar nooit meer gaat spelen.' Ik beloofde het.

Maar enkele weken later kwamen mijn vrienden me uitnodigen om weer mee naar de haven te gaan. Ik dacht eraan hoe leuk het de vorige keer was, stapte op mijn fiets en volgde hen. Ik vergat de belofte aan mijn moeder helemaal.

'Jij bent 'm!' Een vriendje tikte me en sprong op een dobberende viskaar.

Ik stond op het punt om achter hem aan te gaan, toen ik het gezicht van mijn moeder zag. Het leek wel alsof ze vlak voor me stond, haar ogen vol tranen. Mijn hart sloeg over. Ik had mijn belofte gebroken!

'Ik moet naar huis', riep ik naar mijn vrienden.

'Wat?' klaagde een van hen. 'Waarom? We zijn er nog maar net.'

'Ik moet naar huis', herhaalde ik en klom op mijn fiets.

Mijn vrienden klaagden en probeerden me over te halen om te blijven, maar ik wilde niet luisteren. Een voor een dropen zij ook af naar huis.

Ik zette mijn fiets zo stil als ik kon weg en ging naar mijn kamer. Ik schaamde me diep omdat ik toch naar de haven was gegaan terwijl ik mijn moeder had beloofd om dat niet te doen.

Na een tijdje kwam mijn moeder. 'Ik zie dat je iets dwars zit, Jens. Wat is er mis?'

Ik boog mijn hoofd en zei zachtjes: 'Ik ben vandaag met mijn vrienden naar de haven gegaan. Ik vergat dat ik beloofd had om dat niet te doen. Maar toen ik daar was, dacht ik er weer aan. Ik ben meteen naar huis gegaan. En mijn vrienden ook. Mam, het spijt me dat ik het vergeten was!'

Toen ik opkeek, straalde moeder. 'Jens! Ik ben zo blij dat je eraan gedacht hebt. En omdat je eraan gedacht hebt, ben je een voorbeeld geweest voor je vrienden, en heeft niemand zich bezeerd.'

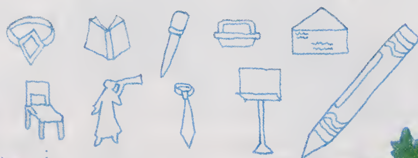
Even later bracht ze me een glas melk en een plak versgebakken cake. Moeder maakte de beste cake in de hele wereld. Ik was dankbaar voor de warme lekkernij — maar nog dankbaarder dat ik eraan had gedacht om het goede te doen. ●

Jens Kristoffersen is lid van de gemeente Horsens in de ring Århus (Denemarken).

Kun jij de verborgen plaatjes vinden?

ILLUSTRATIE SHAUNA MOONEY KAWASAKI

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT HEBER J. GRANT

Uitgekozen Hem altijd te dienen

Heber J. Grant werd in zijn jeugd een keer ernstig ziek. Hij was bang dat hij dood zou gaan.

Hemelse Vader, als ik mag blijven leven, beloof ik dat ik bereid ben om naar het einde der aarde te gaan om het evangelie te verkondigen.

Je bent als eerste geroepen om een zending in Japan te vervullen. Dat zal niet makkelijk zijn, maar de Heer heeft geopenbaard dat dit jouw taak is. Ga je?

Jazeker, president Snow.

Heber werd beter. En in 1901 kon hij zich aan zijn belofte houden toen president Lorenzo Snow hem op zending riep.

Heber en zijn collega's hadden eerst toestemming nodig om in Japan het evangelie te verkondigen. Ze werden geïnterviewd door kranten en tijdschriften. Ze maakten een goede indruk en kregen uiteindelijk toestemming.

ILLUSTRATIE MIKE EAGLE

Drie dagen later werd Heber door president Joseph F. Smith naar huis geroepen.

Welkom thuis, broeder Grant. U blijft hier niet lang — uw volgende roeping is president van de Europese Zending.

Emigranten in Utah zijn gelukkiger dan emigranten in andere delen van de Verenigde Staten. Zolang ik koning ben, hebben uw leden hier godsdienstvrijheid.

In Europa maakte Heber kennis met koning Oscar van Zweden en Noorwegen.

Heber J. Grant was vijf jaar lang op zending. En toen hij weer thuis was, hield hij niet op met het verkondigen van het evangelie. Hij reisde naar ringconferenties en leerde de kerkleden hoe belangrijk het woord van wijsheid en veel andere evangeliebeginselen zijn.

Naar Presidents of the Church *(Church Educational System student manual, 1979), pp. 72–74.*

Liefde in het gezin

'Een hecht gezin wordt gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van (...) respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', De Ster, *oktober 1998, p. 24.)*

Je kunt je familie sterken door samen te leren, spelen, dienen en werken. Zuster Barbara B. Smith, van 1974 tot en met 1984 algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'Bedenk dat een gezin dat in liefde wordt gesticht (...) in stand wordt gehouden door werken en dienen. Een gezin wordt gesterkt door werken als de werkers respect krijgen.' ('A Safe Place for Marriages and Families', *Ensign,* november 1981, p. 84).

Als je thuis samen werkt, leer je verantwoordelijkheid dragen en dankbaar zijn voor het werk dat anderen voor je doen. Als je je familieleden dient, laat je zien dat je van ze houdt. Als je samen met je familie hobby's beoefent of leuke dingen doet, leer je je huisgenoten beter kennen.

En op de gezinsavond kunnen we samen leren werken, dienen en spelen. De profeten hebben ons beloofd dat onze familie sterker wordt als we tijdens de gezinsavond de evangeliebeginselen bestuderen en genieten van het samenzijn.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft gezegd: 'De gezinsleden moeten samen meer tijd aan werk en recreatie besteden. Ze moeten een wekelijkse gezinsavond plannen om samen te ontspannen, karweitjes te doen, toneelstukjes op te voeren, liedjes te zingen bij de piano, spelletjes te doen, bijzondere lekkernijen te eten, en gezinsgebed te houden. (...) Het gezin dat daar een gewoonte van maakt, wordt eensgezind in liefde, trots, traditie, kracht en trouw.' ('Fundamentals of Enduring Family Relationships', *Ensign,* november 1982, p. 60.) ●

Activiteiten en ideeën voor de gezinsavond

1. Plak bladzijde K13 op stevig papier. Knip het huis uit langs de stippellijnen en knip het vervolgens langs de stippellijnen in stukken. Doe de stukken door elkaar en zet het huis weer in elkaar. Denk er elke keer dat je een stukje op de goede plek legt aan wat de persoon in het plaatje aan het doen is om zijn of haar familie te helpen.

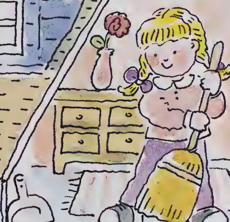
2. Zing als gezinsavondactiviteit liedjes en lofzangen over het gezin. Kies voor de volgende activiteit woorden uit die terugkomen in de liedjes en lofzangen. Laat bijvoorbeeld elke keer dat je het woord *hulp* zingt iedereen denken aan iets wat hij of zij kan doen om de familie te helpen. Als je het woord *liefde* zingt, bedenk dan hoe je de anderen thuis kunt laten zien dat je ze liefhebt. Elke keer dat je het woord *thuis* zingt, voeg je een stukje toe aan de puzzel. Blijf zingen tot de puzzel klaar is. Vertel dan om de beurt wat je ideeën zijn om je familieleden te helpen en lief te hebben.

3. Bespreek voor een gezinsavondles of een jeugdwerktoespraakje de uitspraak van zuster Barbara B. Smith. Hoe kun je je familieleden respect tonen?

Noot: *als je deze pagina's niet uit de* Liahona *wilt halen, kopieer ze dan, trek ze over of druk ze via* ***www.lds.org*** *af. Klik op de website in de rechter bovenhoek op de wereldkaart. Kies vervolgens een taal.*

LIEFDE IN HET GEZIN

Maak de vloer schoon

Raap speelgoed op

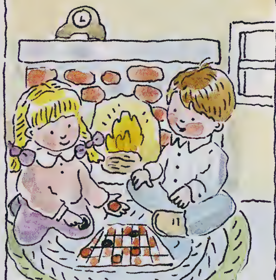
Maak je bed op

Zing samen liedjes

Doe samen een spelletje

Dek de tafel

Lees samen

Help met koken

ILLUSTRATIE ELISE BLACK

Sha-Lei houdt van dansen en muziek. In de zomervakantie oefent ze de hoela elke dag vier tot twaalf uur, behalve op zondag.

FOTO'S RICHARD M. ROMNEY

Sha-Lei Kamauu

uit Ewa Beach (Hawaï)

RICHARD M. ROMNEY
Kerktijdschriften

Veel kinderen houden van dansen. Maar Sha-Lei Kamauu (8) uit Ewa Beach (Hawaï) vind het zó leuk dat ze in de zomervakantie elke dag vier tot twaalf uur oefent, behalve op zondag.

Natuurlijk zou jij waarschijnlijk ook een danser zijn als je uit dezelfde familie kwam als Sha-Lei. Sha-Lei doet de hoela, de volksdans van Hawaï, net als haar moeder en grootmoeder, overgrootmoeder en betovergrootmoeder, en haar bet-betovergrootmoeder. Dat zijn zes generaties hoeladanseressen. En de meesten van hen gaven bovendien les in hoeladansen. Bovendien is haar vader een nakomeling van een van de beroemdste hoeladansers van de kerk in Hawaï — Iolani Luahine.

Sha-Lei's oma en opa, Howard en Olana Ai, zijn beiden *kuma hula* (hoelaleerkracht) en hebben hun eigen *halau hula* (hoelaschool). Ze staan bekend om de manier waarop ze leerlingen helpen met het ontwikkelen van hun talenten. De jongensploeg van opa Howard heeft bijvoorbeeld al negen jaar achter elkaar de eerste prijs gewonnen bij de internationale hoelakampioenschappen. Oma Olana brengt haar leerlingen niet alleen de beginselen van het dansen bij, maar ook andere beginselen — repetities beginnen met een gebed, fatsoenlijke kleding dragen, en je vader en moeder eren. Voor haar en haar leerlingen is de hoela een manier om hun dank uit te spreken voor Gods scheppingen, en liefde en waardering te uiten voor andere mensen.

Uit de verzameling muziekinstrumenten van de familie blijkt de grote liefde die Sha-Lei, haar broer Chaz, hun ouders en grootouders voor de cultuur van Hawaï hebben.

FOTO'S RICHARD M. ROMNEY

Sha-Lei en haar broer, Chaz (10), krijgen hoelales van hun opa en oma. Ze zijn ook veel bij hun opa en oma thuis. Ze spelen veel met Ginger, de hond van opa en oma. Ze bewonderen hun verzameling Hawaïaanse muziekinstrumenten. En als opa twee of drie instrumenten van de plank pakt, spelen ze met z'n allen zomaar een concert. Andere keren zingen ze met hun ouders en grootouders om de piano lofzangen. Dat is ook nog een eigenaardigheid van Sha-Lei's familie — ze weten veel van muziek.

En ze weten veel van Hawaï. Ze geven zangles en ukeleleles, maar geven aan scholen op luchtmachtbasis Hickam ook les in de Hawaïaanse cultuur. Daardoor weten de kinderen veel van de geschiedenis en de cultuur van de eilanden waar zij wonen. Sha-Lei is kort geleden gedoopt en vertelt graag dat Liliuokalani, de laatste koningin van Hawaï, ook lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. 'De doop is belangrijk', zegt Sha-Lei. 'Het betekent dat ik heb beloofd om altijd aan Jezus Christus te denken, en dat ik een goed voorbeeld moet zijn door zijn leringen te volgen.'

Sha-Lei vertelt ook graag wat haar volledige naam is: Sha-Lei Elizabeth Kanaiokanoe Kiowao'o Nu'uanu Lindsey Kamauu. Een van de redenen dat haar ouders haar als onderdeel van haar naam ook een Hawaïaanse plaatsnaam hebben gegeven, was om haar te herinneren aan de plaats waar zij woonden toen Sha-Lei geboren werd. Het betekent 'de schoonheid van de nevelige regens van Nu'uanu.' Sha-Lei weet ook te vertellen dat haar familie voorouders heeft met dertien verschillende nationaliteiten: Hawaïaans, Samoaans, Tongaans, Indiaans, Spaans, Schots, Nederlands, Iers, Welsh, Belgisch, Engels, Deens en Chinees. Werken aan je familiegeschiedenis is erg interessant als je achternaam Kamauu is!

Sha-Lei vindt de gezinsavond ook leuk. Haar moeder legt uit: 'We zijn graag samen, en we brengen zoveel tijd samen door dat we niet alleen gezinsavond hebben, we hebben gezinsleven!'

'Mama en papa vertellen ons vaak over hun tempelhuwelijk', zegt Sha-Lei. 'Ik denk altijd: "Daar wil ik ook trouwen!"' Chaz zegt dat hij ook naar de tempel gaat — eerst om dopen voor de doden te doen als hij twaalf is, en dan nog eens als hij zich met negentien jaar voorbereidt om op zending te gaan.

Maar voorlopig stelt de familie zich tevreden met samen muziek maken; zingen in kerkbijeenkomsten; leren over het evangelie, de tempel, hun voorouders, hun geschiedenis en gewoonten; zinvolle tradities; en samen genieten van de hoela — misschien nog wel zes generaties. ●

Oma Olana brengt haar leerlingen niet alleen de beginselen van het dansen bij, maar ook andere beginselen en normen. Sha-Lei en Chaz spelen graag met de hond, Ginger. Sha-Lei behoort tot de zesde generatie hoeladansers in haar familie.

men, zodat ieder zijn deel te doen krijgt en bijdraagt aan een gelukkig gezin. Wij beloven jullie dat als je dat doet en als je als gezin geregeld bidt, zingt, de Schriften leest en bespreekt, en elkaar je getuigenis geeft, liefde en harmonie in het gezin zullen toenemen.' (*Personal Commitment* [gezinsavondboek, 1979–1980], p. V).

Laat de kinderen een memoryspel doen met duplicaatplaten waarop gezinsbezigheden staan (bijvoorbeeld, Jeugdwerk 1-6, 1-45, 1-51, 1-53, 2-42, 3-25). Leg de platen omgekeerd op de vloer. Laat een kind twee platen omdraaien om twee dezelfde te vinden. Vertel een persoonlijke ervaring waaruit blijkt dat uw gezin gezegend is door de raad van de profeet voor gezinnen op te volgen.

Groep 4: Deze groep heeft een schoolbord of een groot vel papier nodig. Fluister een kind een manier in het oor waarop we liefde en mededogen kunnen tonen aan een gezinslid (bijvoorbeeld, het bed van je zus opmaken, speelgoed delen, enzovoort). Geef het kind dertig seconden om er een tekening van te maken, en vraag de groep daarna te raden waar de tekening over gaat. Herhaal dit met de andere kinderen. ■

Nieuwe opties op de website over de geschiedenis van de kerk

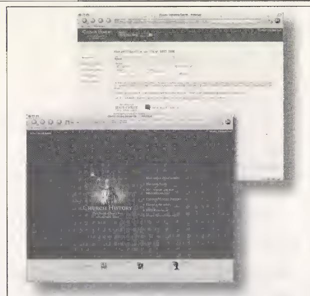
De website over de geschiedenis van de kerk (**www.lds.org/churchhistory**) die in 2003 is geïntroduceerd, is geactualiseerd en uitgebreid. Er zijn drie nieuwe opties toegevoegd: informatie over de pioniers, biografische informatie over de presidenten van de kerk, en een nieuw register van artikelen door en over de kerk.

Mormon Pioneer Overland Travel

In deze on line database kan alfabetisch en chronologisch worden gezocht naar namen van pioniers en konvooien. De site verschaft ook informatie over elk konvooi en de bronnen waaruit de informatie afkomstig is.

'Deze site biedt mensen de kans hun voorouders beter te leren kennen, niet alleen hun geboorte- of overlijdensdatum, maar ook inzicht in waar hun ouders mee bezig waren, in het bijzonder tijdens de reis naar het westen', zegt Kevin Nielson, beheerder van de website kerkgeschiedenis. 'Met datums kunnen we het tempelwerk doen, maar dankzij een database zoals deze wordt ons hart teruggevoerd naar dat van onze vaders en gaan we hen en hun inspanningen beter begrijpen.'

Voordat de Mormon Pioneer Overland Travel-database eind maart officieel geïntroduceerd werd, was er twintig jaar aan gewerkt. De verslagen bevatten ongeveer 40 duizend namen, maar het aantal en de diepgang van de informatie nemen

De kerk heeft onlangs haar website kerkgeschiedenis uitgebreid met drie nieuwe opties, met informatie over o.a. de pioniers en de presidenten van de kerk.

voortdurend toe, omdat de bezoekers van de site aanvullende gedocumenteerde informatie insturen die aan de site wordt toegevoegd. Volgens broeder Nielson krijgt men per dag dertig toevoegingen binnen.

Ook merkt hij op dat de uitbreiding van de website 1500 bezoekers per dag meer tot gevolg heeft gehad.

Presidents of the Church

Sinds mei staat er op de site ook uitgebreide biografische informatie over alle vijftien presidenten van de kerk. Men kan terecht voor basisfeiten zoals geboorte- en overlijdensdata, duur van het presidentschap, of een kort biografisch overzicht. Voor onderzoekers die uitgebreid geïnformeerd wensen te worden, heeft de site tijdlijnen met de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van de profeten, hun getuigenis, citaten, illustraties en multimedia clips, en vermeldingen van aanvullende bronnen over of van elke profeet.

De site bevat ook links naar bestaand kerkmateriaal zoals cursusmateriaal en instituutslesboeken.

Index to Church Articles in Periodical Literature

Dit uitgebreide register, dat voorheen de 'Index to Church Articles' heette, bevat informatie over kernartikelen aangaande specifieke onderwerpen. Bovendien wordt niet alleen de bronvermelding vermeld, maar men kan via een link onmiddellijk naar het tijdschriftartikel in het onderdeel Gospel Library van de website van de kerk gaan.

Het register verwijst ook naar artikelen over de kerk in externe bronnen zoals opiniebladen, dagbladen en andere bronnen.

Behalve deze drie nieuwe opties, bevat de website kerkgeschiedenis ook informatie over de algemene geschiedenis van de kerk, de historische plaatsen, het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst, de bibliotheek voor kerkgeschiedenis, de archieven van de kerk en de bronnen van de BYU. ■

Leden helpen Roemeense kinderen

Steve Edwards, lid van de ring London-Wandsworth, is rechercheur bij de Londense politie. Dit korps bestiert een liefdadigheidsinstelling Convoy2000 genaamd, die verschillende projecten organiseert in Roemenië en hulp biedt aan o.a. weeshuizen en ziekenhuizen. Broeder Edwards, die de afgelopen paar jaar betrokken was bij deze instelling, had in 2003 de leiding over het transport naar Bolintin (Roemenië). Voor deze gelegenheid kreeg hij hulp van negen andere kerkleden uit de ringen Wandsworth en Reading.

Het hoofddoel van het bezoek was de opknapbeurt van de kinderkliniek in het dorp. Broeder Edwards zegt: 'Er was veel pediatrisch en medisch materiaal beschikbaar dat niet door een van de andere Convoyteams zou worden gebruikt. Ik besloot dat het beter was om het allemaal mee te nemen. Anders was het waarschijnlijk vernietigd.'

In een van de dozen zat een voorraad IV-katheters voor kinderen. Terwijl het team bezig was met het project werd er een te vondeling gelegde baby bij de kliniek binnengebracht die urenlang in de volle zon had gelegen. De kliniek zou normaal gesproken geen uitrusting hebben gehad om zo'n noodgeval adequaat te behandelen. Het jongetje zou zeker zijn gestorven als Convoy geen IV-katheters had meegebracht. De baby, door de verpleegsters Nikolai genoemd, herstelde van de uitdroging en kreeg de medische hulp die hij nodig had om volledig te herstellen. De kliniek, waar veel weeskinderen worden binnengebracht, was er zeker van dat ze een gezin voor hem zouden vinden.

Steve Edwards met baby Nikolai, die kon worden gered dankzij donaties die door broeder Edwards en anderen naar Roemenië waren gebracht.

Met de hulp van een combinatie van teamleden uit de twee ringen en plaatselijke medewerkers die betaald worden uit door het team ingezamelde gelden, werd een ziekenzaal ongebouwd tot verschillende hygiënekamers. Broeder Edwards: 'In 2004 gaan we nog een keer om de intensivecareafdeling te renoveren.' ■

Heldin zorgt voor schoon water

Wat direct opvalt aan Bernadine Angalusha zijn haar aanstekelijke glimlach en sprankelende ogen. Maar bij die glimlach en ogen hoort een verhaal dat deze 25-jarige studente in haar geboortedorp verheft tot de status van held.

Ze is geboren in Kakamega (Kenia), een dorp van ongeveer 8.000 inwoners met moderne voorzieningen als een postkantoor, bank en markt, maar dat al jarenlang strijd levert met verschillende ziekten – waarvan vele door vervuild water

worden overgebracht. De enige waterbron ligt ver buiten het dorp. En bovendien was die ook nog eens vervuild, waardoor de dorpsbewoners vatbaar waren voor ziekten zoals cholera, tyfus en besmettelijke hepatitis.

Na haar opleiding in een katholieke zendingsschool in Kenia, reisde zuster Angalusha naar Duitsland waar zij als kinderjuffrouw ging werken. Daar ontmoette ze de zendelingen en trad toe tot de kerk. Zelfs nadat ze haar baan was kwijtgeraakt omdat ze lid was geworden, bleef ze haar dankbaarheid uiten voor haar lidmaatschap.

'Het evangelie heeft mijn leven verrijkt', zegt zuster Angalusha. 'Ik ben uitermate dankbaar.'

Ze was gauw over de tegenslag heen. Ze vond in minder dan een week een nieuwe baan en een flat – een wonder van de Heer, zegt ze.

Eenmaal op orde begon zuster Angalusha na te denken over de problemen in haar geboortedorp en ze zette een eenvrouwsactie op. Ze herinnerde zich dat ze op school gehoord had over een liefdadigheidsinstelling die pompen levert aan ontwikkelingslanden, en ze besloot die te benaderen. Ze kreeg te horen dat haar dorp niet aan de voorwaarden voldeed en dat een pomp er niet in zat. Maar haar geduld werd beloond toen de instelling besloot voor deze ene keer een uitzondering te maken.

'Ik wist niet wat ik hoorde. Ik was zo gelukkig', zegt zuster Angalusha. 'Het was een wonder!'

De instelling stelde wel twee voorwaarden: de dorpsbewoners moesten zelf het gat graven, en zuster Angalusha moest de transportkosten en de benodigde apparatuur betalen. Ook betaalde ze voor een overkapping van de bron om die te beschermen tegen besmetting en vandalisme.

'Ik weet dat God blij met mij is, en ik ben gelukkig', zegt ze.

En dat zijn ook de 8.000 inwoners van Kakamega, die nu dankzij de inspanningen van zuster Angalusha schoon water kunnen drinken. ■

Kerk geeft rolstoelen weg in Micronesië en Cambodja

De afdeling humanitaire hulp van de kerk heeft nogmaals de handen ineengeslagen met de Wheelchair Foundation voor de distributie van rolstoelen in Micronesië en Cambodja. De afgelopen jaren hebben de kerk en de Wheelchair Foundation al verschillende keren samengewerkt bij projecten om wereldwijd rolstoelen te verstrekken aan mensen die die nodig hebben maar niet kunnen betalen.

Wereldwijd zijn er naar schatting 100 tot 150 miljoen mensen met een lichamelijk handicap die behoefte hebben aan een rolstoel, maar die er geen kunnen betalen. In ontwikkelingslanden is de nood het hoogst. Als de kerk meedoet aan een project betaalt zij de helft van de rolstoelen en de transportkosten. De Wheelchair Foundation betaalt de andere helft.

Sinds Kenneth E. Behring de stichting in 2000 oprichtte, heeft de Wheelchair Foundation ruim 225 duizend rolstoelen in 120 landen afgeleverd. De stichting wil in de volgende vijf jaar nog eens één miljoen rolstoelen distribueren.

Micronesië

Het is alweer jaren geleden dat Toyoko Oroch uit Uman (Chuuk) door een beroerte verlamd raakte. Ze was sindsdien haar huis niet meer uitgegaan.

Siko Robi uit Paata (Chuuk) kwam twee jaar niet verder dan zijn veranda, omdat zijn benen hem niet meer wilden dragen, waardoor hij niet meer in zijn tuin kwam.

Katensy Raymond verloor de macht over haar benen kort na haar geboorte, achttien jaar geleden, waardoor haar wereld erg klein was.

Nu ervaren Toyoko, Siko en Katensy, met nog eens 122 anderen, een nieuw leven. De kerk en de Wheelchair Foundation doneerden op 16 april 2004 125 rolstoelen aan de kleine Chuuk Eilanden in Micronesië.

'Kinisou! Dank je wel! Kinisou!' Dat riep Toyoko uit toen ze voor het eerst in haar nieuwe rolstoel zat. Toen de rolstoel bij haar thuis werd

Kinderen in Swaziland die verweesd zijn door AIDS komen bijeen met de voltijdzendelingen voor een paaseizoektocht.

afgeleverd, was ze omringd door kleinkinderen die onmiddellijk de opdracht kregen om het pad voor het huis te egaliseren en van stenen te ontdoen, zodat hun oma ongehinderd haar weg kan vinden.

Het laatste wat de vrijwilligers die Siko zijn nieuwe rolstoel kwamen brengen van hem zagen was dat hij door zijn tuin reed en ten afscheid naar hen zwaaide met de oceaan op de achtergrond.

Katensy is plannen voor een nieuw, voller leven aan het maken. Ze kijkt ernaar uit om rond te rijden op het kleine eiland, naar plekjes waar ze tot voor kort niet naar toe kon.

Tijdens de officiële inontvangstneming op 16 april in Weno (Chuuk) uitte Ignacio Stephan, buitengewoon assistent van de gouverneur, zijn dankbaarheid voor deze gift aan de eilandbewoners die geen geld hadden voor een rolstoel.

'Deze rolstoelen komen rechtstreeks uit het hart. We zijn allemaal broeders en zusters in de liefde van Christus.' Dat waren de woorden van Ramino Saimon, directeur gezondheidsdienst, tijdens de inontvangstneming.

Vanwege de overstelpende reactie van de ontvangers, zullen er nog eens 250 rolstoelen naar de Chuuk Eilanden worden gestuurd.

Cambodja

De afdeling humanitaire hulp van de kerk en de Wheelchair Foundation hebben onlangs, in samenwerking met het Cambodjaanse Rode Kruis dat de distributie voor haar rekening nam, 500 rolstoelen onder slachtoffers van landmijnen en mensen met spastische verlamming, geboorteafwijkingen of andere beperkende handicaps in Cambodja verdeeld.

In de hoofdstad Phnom Penh, presideerde ouderling Daryl H. Garn, eerste raadgever in het gebiedspresidium voor Azië, op 27 oktober 2003 een officiële inontvangstneming. Dertig mensen kregen daarbij een rolstoel. Meegekomen familieleden, gasten en overheidsfunctionarissen huilden of juichten als een van de ontvangers in een rolstoel werd geholpen. Kathleen H. Hughes van het algemeen ZHV-presidium was ook aanwezig.

H. E. Nhim Vanda van het Cambodjaanse Rode Kruis zei de aanwezigen dat God Cambodja gezegend had en dat de kerk een geweldige partner is die de behoeftige Cambodjanen te hulp schiet. Het Cambodjaanse Rode Kruis heeft een netwerk aangelegd waarmee men mensen op het spoor komt die een rolstoel nodig hebben maar niet weten dat die mogelijkheid bestaat. Veel van die mensen zijn het slachtoffer van een landmijn.

In Cambodja zitten veel landmijnen in de grond, resten van decennia aan oorlogen en grensconflicten. Elk jaar vinden 500 onschuldige mensen de dood of ze verliezen ledematen als ze per ongeluk door een mijnenveld lopen. ■

In het nieuws

Tongaanse heiligen bezoeken koning

De koning van Tonga, Zijne Koninklijke Hoogheid Taufa'ahau Tupou IV, heeft op 14 april 2004 leden van de kerk ontboden voor een gebedsdienst op zijn privé-domein in Auckland (Nieuw-Zeeland). Aanwezig waren ouderling Robert K. Dellenbach, president van het gebied Oceanië, en zijn raadgevers, ouderling Dennis E. Simmons en ouderling Spencer J. Condie. Tevens aanwezig waren J. Adolf Johansson,

president van de ring Auckland-Mt. Roskill, bisschop 'Etimoni Uele van de wijk Mt. Roskill 2 (Tongaans), en leden van de wijk.

Deze groep van dertig personen werd welkom geheten door Stafford Aho, manager van het privé-domein, die de bijeenkomst had belegd. Na een formeel welkom zongen de leden 'Als er liefde heerst', en bracht ouderling Dellenbach een geestelijke boodschap. Hij sprak over gezinswaarden en citeerde president Gordon B. Hinckley. Ook bracht hij de groeten van president Hinckley over aan de koning en dankte hem namens de kerk dat hij de lease voor de Liahona High School met 99 jaar had verlengd.

Ouderling Dellenbach presenteerde de koning een ingelijst exemplaar van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' in het Tongaans. De schoondochter van Zijne Majesteit, die tijdens de dienst aanwezig was, ontving een exemplaar van *Voor de kracht van de jeugd*.

Na het slotgebed kregen de leden van de groep de kans om de koning persoonlijk te begroeten.

Ouderling Stanley Wan staat voor de historische Kom Tong Hall, waar duizenden leden en inwoners van Hongkong in de rij stonden om een open dag te bezoeken.

Heiligen groeien uit historisch gebouw in Hongkong

Als ouderling Stanley Wan, gebiedszeventiger, gevraagd wordt of hij in de kerk geboren is, antwoordt hij zonder nadenken 'ja' en bedoelt dat nog letterlijk ook. Ouderling Wan bracht zijn jeugd door in Kom Tong Hall, het historische gebouw in Hongkong, dat sinds de jaren zestig toen de kerk het kocht, heeft dienst gedaan als kerkgebouw en bestuursgebouw.

In de tijd dat ouderling Wan daar woonde, waren er 1.700 leden in het gebied. De ouders van ouderling Wan waren de conciërges van het gebouw, en het gezin van drie woonde in een kleine kamer aan de achterkant van het gebouw van vijf verdiepingen. Maar heden ten dage, nu er ruim 22 duizend leden in het gebied Hongkong zijn, is de kerk een maatje te groot geworden voor het gebouw en zij zal dan ook in 2005 naar een gebouw van 13 verdiepingen verhuizen. De kerk heeft het gebouw verkocht aan de regering van Hongkong, die beloofde het gebouw te onderhouden.

'Het ledental in Hongkong is te groot geworden voor Kom Tong Hall', zegt ouderling Wan. 'Ik ben heel blij met de beslissing om het gebouw op de monumentenlijst te zetten en daarmee bij te dragen tot de historische en culturele erfenis van Hongkong.

Ruim 5000 mensen bezochten een open dag die werd gehouden vóór het gebouw van eigenaar wisselde om nog een laatste blik te kunnen werpen op het gebouw, voordat het wordt omgebouwd tot museum. Deze gebeurtenis haalde de voorpagina van bijna alle grote kranten in Hongkong.

Maar ouderling Wan wil dat het publiek meer in Kom Tong Hall ziet dan een historisch gebouw. Het is de plek waar vele geestelijke gebeurtenissen in het leven van de leden in Hongkong plaatshadden. Zo herinnert ouderling Wan zich zijn eerste geestelijke ervaring in het gebouw. Hij is gedoopt in het souterrain van het gebouw, ontving het Aäronisch priesterschap in de kapel, leerde Engels van de zendelingen die op de tweede verdieping woonden, en liet vliegers op vanaf het dak. Hij woonde er doopdiensten bij als zendeling, ontmoette er zijn vrouw, Kathleen, en hield er zijn trouwreceptie. De rouwdienst van zijn vader werd in het gebouw gehouden, hij heeft er gewerkt toen het gebiedskantoor er was gehuisvest, en hij heeft er als zendingspresident zoneconferenties gehouden.

'Kom Ton Hall zal in ieders hart voortleven', zegt ouderling Wan. ■

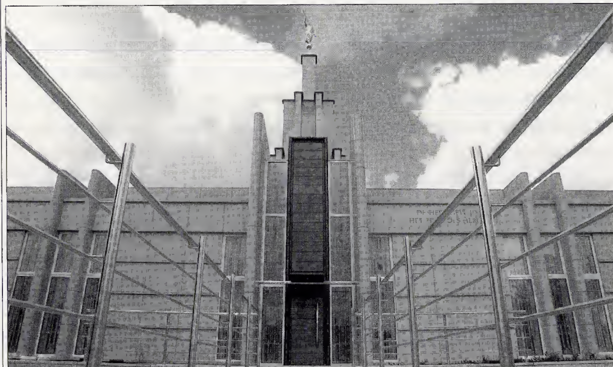
Leiders spreken over familiegeschiedenis en tempelwerk

De voorjaarsconferentie van de ring Apeldoorn stond dit jaar in het teken van familiegeschiedenis en tempelwerk. Speciale bezoekers van deze conferentie waren ouderling Gerald N. Lund, raadgever in het gebiedspresidium, en zuster Lynn S. Lund. Ook zij spraken over dit onderwerp.

Ouderling Lund vertelde eveneens over zijn roeping in het gebiedspresidium, dat in Engeland is gevestigd. Toen president Hinckley hem riep als lid van het tweede quorum van zeventig, had zuster Lund geantwoord: 'We zullen de Heer dienen waar u maar wilt'. Waarop president Hinckley had gezegd: 'Zelfs in Mongolië?' Het bleek West-Europa te worden; broeder en zuster Lund hebben wel een cultuurverschil met Amerika ervaren, 'maar dat we broeders en zusters in het evangelie zijn, overstijgt alles.'

Gebed en familiegeschiedenis

'Hebt u ook gebeden voor het werk voor uw voorouders?' vroeg zuster Lund. 'Begin met een gebed. Zet de dingen in uw leven die eigenlijk niet zo belangrijk zijn, aan de kant. Neem het besluit om de dingen te gaan doen die eeuwige gevolgen hebben. Het werk aan uw familiegeschiedenis is een geestelijk werk; de Heer zal u erbij helpen.'

Dankzij de twee jaar geleden ingewijde tempel te Zoetermeer kunnen de leden uit Nederland en België de tempel gemakkelijker en vaker bezoeken om deel te nemen aan de verordeningen voor henzelf en hun overleden voorouders.

Allerlei dingen kunnen ons helpen om informatie te vinden. 'Bewaar de dingen die gegevens van uw familieleden bevatten, zoals oude gezinsbijbels, foto's en geboortekaartjes. Vraag ook uw familieleden om inlichtingen. Als ik familieleden ontmoet die ik niet vaak zie, bijvoorbeeld bij een huwelijk of een begrafenis, vraag ik ze van alles over hun ouders of over andere familieleden.' In de centra voor familiegeschiedenis is een en ander te vinden over mensen die vroeger hebben geleefd, maar ze bieden nog meer belangrijke informatie, namelijk welke verordeningen al voor onze voorouders hebben plaatsgevonden en welke nog moeten worden gedaan. Ook internet is een belangrijke bron van informatie geworden, met name de familiehistorische site van de kerk: **www.familysearch.org**.

President Brandenburg van de ring Apeldoorn heeft al jarenlang familiehistorisch onderzoek gedaan, maar vertelde dat hij dankzij de automatisering van de burgerlijke stand en van veel archieven nóg meer gegevens had kunnen achterhalen. Verwijzingen naar informatiebronnen in Nederland en in andere landen zijn te vinden via: **www.cbg.nl/link/linkpag.htm**.

Maar er zijn nog meer mogelijkheden. Zo zijn er heel wat mensen met genealogie als hobby. Als we hen weten te vinden, zullen ze vaak maar al te graag vertellen wat ze allemaal

hebben gevonden. 'Ik heb een boek gemaakt over twintig generaties van mijn voorouders,' vertelde president Brandenburg, 'en dat heb ik aan een aantal bibliotheken gegeven. Ik kreeg daar van allerlei kanten reacties op, en veel mensen hebben me gegevens gestuurd die ik goed kon gebruiken.'

Tempelverordeningen geven geestelijke kracht

In de tempel kunnen we deelnemen aan plaatsvervangende verordeningen ten behoeve van onze voorouders, maar we hebben zelf ook deel aan verschillende verordeningen. 'De eerste daarvan is de begiftiging', zei president Lund, een 'gave' of 'geschenk' van onze hemelse Vader. Wat ontvangen wij dan? 'Macht van omhoog' (Leer en Verbonden 38:32). Velen hebben dat ondervonden, bijvoorbeeld de mormoonse pioniers, die in de pasgebouwde tempel in Nauvoo hun begiftiging ontvingen en vervolgens in staat waren een haast onmogelijke reis te volbrengen. Bij de begiftiging sluiten we ook verbonden met onze hemelse Vader en ontvangen we kennis die ons voorbereidt op het celestiale koninkrijk.

'In geestelijk opzicht leven wij in een gevaarlijke tijd', zei ouderling Lund. Bezoeken aan de tempel helpen ons de verleidingen te weerstaan. 'Als er iets is dat u uit de tempel weghoudt, breng daar dan verandering in; u hebt nu een tempel dichtbij, en tempels zijn zo belangrijk voor ons!' ■

Frans Heijdemann

Kort Nieuws

Moederdagontbijt

In veel wijken en gemeenten is het de gewoonte om met moederdag de zusters te verrassen. Dit jaar was het in Alkmaar anders dan gebruikelijk. Alle zusters was gevraagd een uur eerder naar de kerk te komen en niet eerst te ontbijten. In de kerk stond een ontbijt voor hen klaar, verzorgd door de broeders. Dit ontbijt hebben alle zusters zeer gewaardeerd. Het was heerlijk om nergens voor te hoeven zorgen: alles was klaar.

Bijbelmusical breekt records

Vorig jaar in juni gaven leden van het koor Moroni en jeugdkoor Young Moroni een proefvoorstelling van de musical *Jozef en de duizendkleurenjas.* Sindsdien zijn er nog vijf uitvoeringen gegeven verspreid door Nederland, van Groningen tot Eindhoven, en één in Antwerpen. Daarmee is dit het vaakst uitgevoerde programma geworden. Intussen blijven er nog steeds verzoeken komen om deze musical, waarin het bijbelse verhaal van Jozef en zijn broers op een speelse manier wordt gebracht, op te voeren, zodat er vanaf september nog een aantal uitvoeringen wordt gegeven.

Nieuwe bisschap in Hengelo

Op 6 juni is er in de wijk Hengelo een nieuwe bisschap aangesteld. Bisschop Schooltink werd ontheven met dank voor alles wat hij voor de wijk heeft gedaan. Zijn opvolger, Lieven Kempenaers, is voor zijn roeping als bisschop onder meer raadgever in het jongemannenpresidium van de ring Antwerpen en raadgever in de bisschap van de wijk Hengelo geweest. Hij is gehuwd met Ingrid Kempenaers-Oddens. Zijn raadgevers zijn Paul Brandenburg en Remie Engbersen. ■

Het ontbijt op moederdag in de kerk was een uitkomst voor de zusters in Alkmaar en heeft ze goed gesmaakt.

In het zendingsveld

■ ARMENIË

Mathea van Drogen
Armenia Yerevan Mission
c/o P.O. Box 30150
Salt Lake City,
UT 84130-0150, USA
(uitsluitend brieven op briefpapier; geen foto's, kaarten of andere post)

■ BALTISCHE STATEN

Stefaan Cannoodt
Baltic Mission
Melnsila iela 3, Riga
Letland

■ BELGIË/NEDERLAND

Benjamin Karssen
Jeffrey Kleijweg
Zendingsgebied Brussel: België/Nederland
87, Blvd. Brand Whitlock
B–1200 Brussel

■ CANADA

Stefan Caers
Canada Montreal Mission
1320 Boulevard Graham
Suite 110, Ville Mont-Royal
Quebec H3P 3C8
Canada

■ DUITSLAND

Hilly Kop
Frankfurt Tempel Mission
Frankfurt-Tempel
Talstrasse 10
D-61381 Friedrichsdorf

■ GRIEKENLAND

Joachim Anthierens
Athens Greece Mission
Panayias Eleftherotrias 9
14563Kifissia, Athene
Griekenland

■ GROOT-BRITTANNIË

Yvonne Klein
Joey Hooyenga
England Birmingham Mission
187 Penns Lane
Sutton Coldfield
West Midlands
B76 1JU
Engeland

Patrick Speksnijder
Rik Brouwer
Tim Navarro
England London Mission
64-48 Princes Gate
Exhibition Road
South Kensinton
London SW7 2PA
Engeland

Alexander Piket
England London South Mission
The London Temple
Westpark Road
Newchapel, Surrey
RH7 6NB, Engeland

Laurence Gfeller
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds
Yorkshire
LS18 5AZ, Engeland

Vincent Looyé
England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham
Cheshire WA14 1NU
Engeland

Rolf en Thea van der Put
Farm Management Company
6 Oulsam Drove
Feltwell, Norfolk IP26 4EL
Engeland

Kevin Verdegem
Scotland Edinburgh Mission
51 Spylaw Road
Edinburgh EH10 55BP
Schotland

■ Indonesië

Raymond Ng
Indonesia Jakarta Mission
Jalan Senopati No. 115
Kebayoran Baru
Jakarta 12190, Indonesia

■ IVOORKUST

Rainier Gfeller
Ivory Coast Abidjan Mission
06 B.P. 1077, Abidjan 06
Ivory Coast, West Africa

■ JAPAN

Catherine Kleijweg
Japan Tokyo South Mission
1-7-7 Kichijoji Higashi-Cho
Musashino-shi
Tokyo 180-0002, Japan

■ VERENIGDE STATEN

Derk Jan Aukema
Arizona Tempe Mission
1871 E Del Rio Dr, Tempe
Arizona 85282-2822, USA

Christiaan Noot
Arizona Tucson Mission
1840 East River Rd. Ste 102
Tucson, Arizona 85718, USA

Randy Muller
California San Jose Mission
5406 Thornwood Dr Ste 145
San Jose, CA 95123, USA

Peter Erkamp
Illinois Chicago Mission
3295 N Arlington
Heights Ste 108
Arlington Heights
Illinois, 60004–1588, USA

Martin Kleijweg
Utah Provo Mission
2500 N University
Ave Ste 100, Provo
Utah 84604, USA

■ WEST-INDIË

Jan Reijnders
Zendingsgebied West-Indië
P.O. Box 2932
Paramaribo
Suriname

Danny Ng
Rinaldo Kasanwidjojo
Daniel Witte
West Indies Mission
P.O. Bag 543
Valsayn
Trinidad
West Indies

Nieuwe zendeling

Naam:
Raymond Ng

Wijk:
Rotterdam 2

Zendingsgebied:
Indonesië

Aanvang zending:
29 juni 2004

Opleidingscentrum:
Provo (Utah)

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingscentrum, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier of langer) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona
Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

Foto's liefst in een envelopje of tussen kartonnetjes opsturen; niet met lijm, plakband, nietjes of paperclips vastmaken!

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor van het zendingsgebied waar uw familielid op zending is, verhuist, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de nieuwsredactie. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan. Ook als iemand al van zending terug is, maar nog vermeld staat op deze bladzijde, kunt u dat doorgeven aan de redactie.

24789 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

De liefde van de Heer voelen door ruimhartigheid

Kies met een gebed in uw hart de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Hoe hebt u de ruimhartigheid van de Heer ervaren?

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Een van de volmaakte eigenschappen van onze levende God, een eigenschap die ons zeer tot zegen is, en dat nog zal zijn, is zijn ruimhartigheid. Hoewel deze eigenschap belangrijk is, wordt zij over het algemeen niet zo opgemerkt.

'Gods ruimhartigheid gaat hand in hand met goddelijke vreugde, zoals die bij Hem wordt opgewekt als zijn kinderen zijn geboden onderhouden. Hij is gauw geneigd ons te zegenen, en beloont maar al te graag de getrouwen (zie LV 76:5). Gods ruimhartigheid komt ook tot uiting in zijn lankmoedigheid, in het feit dat Hij altijd klaar staat om te reageren als zijn kinderen geneigd zijn Hem te "zoeken" (zie Handelingen 17:27; LV 112:13)'. (*If Thou Endure It Well* [1996], p. 39.)

President John Taylor (1808–1887): 'Het leven, onze gezondheid, bezittingen, kinderen, vrienden, onderdak, het licht der waarheid, de zegeningen van het eeuwig evangelie, de openbaringen van God, het heilig priesterschap met alle zegeningen en regels en alle andere ware vreugden, zijn allemaal van God afkomstig. We beseffen het niet altijd, maar het is waar dat we bij God in de schuld staan voor alle goede en volmaakte gaven.' (*Leringen van kerkpresidenten: John Taylor* [2001], p. 175.)

Hoe kunt u zelf ruimhartigheid betonen?

2 Korintiërs 9:7: 'Een ieder doe, naardat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief.'

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Toen Joseph Smith de zustershulpvereniging organiseerde, riep hij ons op om "de armen te ontlasten" en "zielen te redden". [*History of the Church,* deel 5, p. 25.] Als we die opdracht uitvoeren, doen we aan welzijnszorg. (...) Het voorraadhuis van de Heer — waar "genoeg en overvloedig" is — is [symbolisch] wat de Heer in ieder van ons voorzien heeft (LV 104:17). Het is een vrouw die iets voor een ander betekent. Het is een zuster die naar een eenzame zuster luistert en met haar praat. Het is een zuster die vriendschap sluit met de zusters bij wie ze op huisbezoek gaat. Het is u en ik, met onze kracht, vaardigheden en talenten om anderen tot zegen te zijn.

'Van alles wat Hij ons heeft gegeven, kiezen wij wat we aan het voorraadhuis van de Heer willen bijdragen. Zusters, ziet u de overvloed die wij hebben? Wat hebt u allemaal ontvangen dat u aan het voorraadhuis van de Heer kunt bijdragen?' ('Welfare, the Crowning Principle of a Christian Life', verslag van de BYU Vrouwenconferentie, 1 mei 2003, p. 3.)

President Marion G. Romney (1897–1988), eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Wees gul, zodat u zelf groeit. Geef niet alleen voor de armen, maar geef voor uw eigen welzijn. Geef genoeg om uzelf Gods koninkrijk in te geven door toewijding van uw middelen en tijd. Als u de zegeningen des hemels wilt, betaal dan een eerlijke tiende en een royale vastengave. Ik beloof ieder van u die dat doet, dat u zowel geestelijk als materieel welvarender zult worden. De Heer zal u belonen naar uw daden.' ('The Blessing of the Fast', *Tambuli,* december 1982, p. 4.) ■

FOTO CHRISTINA SMITH; ILLUSTRATIE KEITH LARSON

Onderwijzen zoals de Heiland onderwees

Doen we moeite om te onderwijzen zoals de Heiland onderwees, dan gaan we meer op Hem lijken.

De Heiland gebruikte vragen om geheugen, verstand en hart aan te spreken. Wij kunnen dat ook.

OUDERLING WALTER F. GONZÁLEZ
van de Zeventig

'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27). Die uitnodiging van de Heiland om te worden zoals Hij, geldt voor alle aspecten van ons leven, inclusief onze taak als leerkrachten in het evangelie. Wij kunnen leren om een betere leerkracht te worden door te kijken naar wat Hij onderwees, maar ook hoe Hij onderwees.

De Heiland gebruikte verschillende benaderingen om de mensen om Hem heen te raken. Let bijvoorbeeld eens op de manier waarop Hij vragen stelde. De vragen die de Heiland stelde, waren onder meer bedoeld om te graven in het geheugen van zijn gehoor, aan te zetten tot redeneren, en het gevoel van zijn volgelingen aan te spreken.

Geheugenvragen

Op zekere dag vroeg een wetgeleerde, iemand die de wet interpreteerde, de Heer wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven. De Heiland reageerde met twee wedervragen: 'Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?' (Lucas 10:26.)

Het antwoord kwam uit het geheugen van de wetgeleerde. Toen hij eenmaal het juiste antwoord had gegeven, bevestigde de Heiland het met de woorden: 'Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven' (Lucas 10:28).

Een andere keer 'ging Jezus op de sabbat door de korenvelden en zijn discipelen kregen honger en begonnen aren te plukken en te eten' (Matteüs 12:1). Toen zeiden de Farizeeën dat zijn discipelen de wet van de sabbat overtraden. De Heiland reageerde met vragen om het geheugen van de Farizeeën op te frissen.

'Hebt gij niet gelezen wat David gedaan heeft, toen hij en die met hem waren honger kregen?

'Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en zij de toonbroden hebben gegeten, waarvan

GARY L. KAPP, *DRIE NEPHIETEN*

hij noch die met hem waren mochten eten, doch alleen de priesters?' (Matteüs 12:3–4.)

Voor ons zijn de makkelijkste vragen waarschijnlijk vragen die het geheugen van anderen opfrissen. Uit de antwoorden op die vragen blijkt over het algemeen hoe goed de mensen in de klas de letter van de wet kennen. Als pasgedoopt, jong lid, nam ik aan dat leerkrachten dergelijke vragen moesten stellen. Daarom probeerde ik wat kennis van historische gebeurtenissen te vergaren — namen, datums, plaatsen enzovoort. Dat was goed, want de meeste vragen op school en in de kerk waren geheugenvragen die bedoeld waren om de mensen in de klas de gelegenheid te geven deel te nemen aan de les. Het waren goede vragen, maar ze hadden geen grote invloed op mijn gedrag of mijn inzet om meer te worden zoals de Heiland. Het is belangrijk op te merken dat de Heiland ook andere vragen gebruikte om zijn luisteraars aan te moedigen te worden zoals Hij.

Denkvragen

Toen de wetgeleerde vroeg: 'Wie is mijn naaste?' vertelde de Heiland de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan en vroeg: 'Wie van deze drie, dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?' (Lucas 10:29, 36.)

Door deze vraag werden de wetgeleerde en de rest van het gehoor ertoe aangezet om naar een antwoord te zoeken. Door dat soort vragen moeten wij vertrouwen op ons vermogen om kennis te ontdekken. Als we vragen stellen zoals 'Wat denkt u van ...?' of 'Wat is uw mening over ...?' of 'Waarom ...?', kunnen we elkaar beter gaan begrijpen (zie LV 50:22). Denk eens na over de volgende voorbeelden van onderwijs door de Heiland:

'*Wat dunkt u?* Indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen en een ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten en heengaan om het dwalende te zoeken?' (Matteüs 18:12; cursivering toegevoegd.)

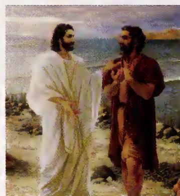
'*Wat dunkt u?* Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard' (Matteüs 21:28; cursivering toegevoegd).

Soms kunnen retorische vragen — vragen waarop geen antwoord wordt verwacht — ook het begrip tussen de leerkracht en de luisteraar vergroten. Onze Heer heeft in de bergrede gezegd:

'Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?

'En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde?' (Matteüs 5:46–47.)

Mijn vrouw herinnert zich dat haar leven een wending kreeg door een vraag die de zendelingen haar stelden. Ze had een sterk godsdienstige achtergrond en op een dag nodigde haar broer haar uit om naar de zendelingen te luisteren. Ze zetten eerst de leer uiteen, en stelden haar toen een vraag om haar aan het denken te zetten: 'Waarom is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen volgens u de ware kerk?' De denkrichting waartoe deze vraag haar inspireerde hadden een dusdanige uitwerking op haar dat haar hart enkele seconden later ook geraakt werd. Bij het beantwoorden van die vraag kreeg ze tranen in haar ogen, en de Geest getuigde tot haar, waardoor haar bekeringsproces een sterkere impuls kreeg.

De Heiland stelde een vraag die de discipelen in staat stelde hun eigen gevoelens te uiten: 'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?'

Gevoelsvragen

Ieder van ons heeft wel eens vragen gekregen die bedoeld waren om ons te helpen onze gevoelens of mening te uiten. We weten ook dat we dat pas doen als we erop kunnen vertrouwen dat we niet bekritiseerd zullen worden. Dat was het geval als de Heiland vragen stelde over de gevoelens in het hart van zijn luisteraars.

Op de oevers van Caesarea Filippi vroeg de Heiland zijn discipelen: 'Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?' De discipelen antwoordden dat sommigen zeiden dat Hij Johannes de Doper was, terwijl anderen zeiden dat Hij Jeremia of een van de profeten was.

Toen stelde de Heiland een vraag die de discipelen in staat stelde hun eigen gevoelens te uiten: *'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?'*

Simon Petrus uitte zijn gevoelens: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.'

Onze Meester bekrachtigde het antwoord dat de hoofdapostel gaf: 'Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die

in de hemelen is' (Matteüs 16:13–17; cursivering toegevoegd).

Op een ander leermoment, na de dood van Marta's broer, Lazarus, getuigde de Heiland eerst van zichzelf: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'

Toen stelde hij een vraag over Marta's gevoelens: *'Gelooft gij dat?'*

Marta kon toen haar gevoelens uiten: 'Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou' (Johannes 11:25–27; cursivering toegevoegd).

Wij weten dat 'wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, [...] de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen [voert]' (2 Nephi 33:1). Gepaste gevoelsvragen kunnen in elke onderwijssituatie de Geest uitnodigen.

Onlangs vertelde een familielid bij een familiebijeenkomst dat een zendeling haar eens een vraag had gesteld die haar hart had geraakt. Na de eerste zendelingenles vroeg hij haar: 'Wat vond u van onze leringen?' Door die vraag kwam er een uitstekend, opbouwend eind aan de les.

Vragen die mensen uitnodigen tot het uiten van hun gevoelens of mening zijn bijvoorbeeld: 'Waarom gelooft u ...?' of 'Wat vindt u van ...?' of 'Heeft een van u ervaring met ...?' Elke leerkracht moet begrijpen dat we ons op heilige grond bevinden als mensen hun gevoelens uiten. Men moet niet van een ander eisen dat hij zijn gevoelens uit. Maar als dat op vrijwillige basis toch gebeurt, moeten die gevoelens altijd gerespecteerd worden, en mogen ze nooit op enigerlei wijze bekritiseerd worden.

Leer van Hem

De Heiland is ons grote voorbeeld als leraar. Van Hem kunnen we leren hoe we thuis, in de kerk en elders moeten onderrichten. Zoals Hij tegen de Nephieten heeft gezegd: 'Ziet, Ik ben het licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven' (3 Nephi 18:16). Of, zoals Hij aan zijn discipelen uitlegde: 'Gij weet, wat gij in mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen' (3 Nephi 27:21).

Bij onze pogingen om christelijker te worden, is het een goede oefening om te letten op de soort vragen die we anderen in zowel formele als informele situaties stellen. Als we vragen stellen om kennis naar boven te halen, komen we er achter wat anderen weten. Als we vragen stellen om anderen aan het denken te zetten, helpen we ze met het ontdekken van waarheid. Als we vragen stellen om anderen ertoe aan te zetten hun gevoelens te uiten, betreden we de heilige grond van het bekeren en verheffen van mensen die ons dierbaar zijn. Doen we moeite om te onderwijzen zoals Hij onderwees, dan gaan we meer op Hem lijken. ■

De Heiland is ons grote voorbeeld als leraar. Van Hem kunnen we leren hoe we thuis, in de kerk en elders moeten onderrichten. Zoals Hij tegen de Nephieten heeft gezegd: 'Ziet, Ik ben het licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven'.

LINKS: KAMILLE CORRY, *WEID MIJN SCHAPEN*; RECHTS: JOHN SCOTT, *JEZUS CHRISTUS BEZOEKT AMERIKA*

De GAVE en de GIDS

OUDERLING JORGE L. DEL CASTILLO
Gebiedszeventiger
Gebied Zuid-Amerika-Zuid

Als we leren om de Heilige Geest als gids te gebruiken, kan Hij ons beschermen en ons leiden naar een getuigenis van de waarheid.

Ik ben vlak buiten Buenos Aires opgegroeid, en daar is voetbal erg populair. Toen ik tien of elf jaar was, speelden de jongens uit mijn buurt vaak voetbal op een braakliggend terrein op de hoek van een straat met druk bus- en vrachtwagenverkeer.

Op een dag zat ik op mijn fiets bij de stoep te kijken naar wat oudere jongens die aan het voetballen waren, toen ik een stem hoorde zeggen: 'Jorge, schuif eens wat op.' Ik keek in het rond, maar ik was niemand. Ik was helemaal alleen.

Maar ik luisterde wel. Ik ging met mijn fiets de hoek om en bekeek de wedstrijd vanuit de zijstraat. Nog geen minuut later botsten op de kruising twee vrachtwagens op elkaar en schoven tegen de stoep waar ik had gestaan.

Als ik daar was gebleven, hadden ze me verpletterd. Maar Iemand waarschuwde me — en ik weet Wie — dat ik op een ander plekje moest gaan staan.

Als lid van de Kerk van Jezus Christus zijn wij gezegend met de gave van de Heilige Geest. Als wij naar zijn ingevingen luisteren, worden wij beschermd — niet alleen lichamelijk, zoals ik beschermd werd toen ik naar die voetbalwedstrijd keek, maar ook geestelijk. Het goede doen is niet altijd zo makkelijk als de hoek om fietsen. Maar als we leren om de Heilige Geest als gids te gebruiken, beschermt Hij ons en leidt Hij ons naar een getuigenis van de waarheid.

Pal staan

Als tiener ging ik naar een technische school voor jongens. Het was moeilijk om lid van de kerk te zijn in een omgeving waar iedereen iets anders geloofde, of helemaal niet geloofde. Het was moeilijk om het enige lid op school te zijn, want ik voelde me eenzaam. Ik voelde me anders. Mijn klasgenoten waren relatief aardig, maar velen hadden niet mijn principes.

Ik herinner me heel goed dat ze een keer probeerden om mij te laten roken. Ze zeiden dat niet zo. In plaats daarvan stak een van hen in de klas een sigaret op toen we zaten te wachten op de leraar. We mochten in het schoolgebouw niet roken.

Ik zat achteraan. De jongens die vooraan zaten, staken de sigaret op, namen om de beurt een trekje en gaven de sigaret door. Iedereen zat te kijken wat er zou gebeuren als de sigaret mij bereikte. Uiteindelijk nam de jongen die voor mij zat een trekje en draaide zich om.

Ik nam de sigaret niet aan.

Hij zei: 'Kom op. Ga je gang.'

'Nee, ik rook niet.'

Hij hield de sigaret tegen mijn mond. En dus sloeg ik hem. Hij sloeg terug. Toen begon bijna iedereen in de klas te vechten. We kalmeerden wel snel toen de leraar eraan kwam.

Ik wil niet zeggen dat dit de goede reactie was. Maar ik was nog maar dertien en ik wist niet hoe ik moest reageren. Ik wist alleen maar dat ik me door niemand liet dwingen om te roken.

Na de les zocht ik de jongen op die ik had geslagen en vroeg of hij me wilde vergeven. Geëmotioneerd zei hij: 'Nee, ik zou jou om vergeving moeten vragen.'

Als ik mijn normen had verlaagd, zou de Heilige Geest dan bij me zijn gebleven? Of zou ik mijn gids kwijt zijn geraakt?

Door het goede te kiezen, stelde ik de Heilige Geest in staat om mijn metgezel te blijven. Met Hem als gids, had ik hulp bij het nemen van beslissingen en werd mijn getuigenis gesterkt.

Met de hulp van de Heilige Geest

Toen ik veertien of vijftien jaar was, werkte ik in mijn weinige vrije tijd in de stomerij van mijn vader. Die zomer hadden we het niet erg druk. Dus besloot ik: 'Ik wil het hele Boek van Mormon lezen — van voor tot achter.' En dat deed ik. Ik vond het een opwindend boek om te lezen.

In de uitgave van het Boek van Mormon die ik had, stond de belofte van Moroni op een van de eerste pagina's. Die belofte maakte indruk op me. Als iemand het boek las, en God erover bad, zou Hij antwoorden (zie Moroni 10:3–5). Ik had de belofte eerder gehoord, maar op dat moment maakte zij door de Heilige Geest echt indruk op me.

Toen ik de laatste bladzijde had gelezen, knielde ik op mijn werk in een klein, stil kamertje neer en bad tot mijn hemelse Vader. En door de Heilige Geest kreeg ik het getuigenis waar ik om vroeg. Van top tot teen voelde ik dat het Boek van Mormon het woord van God was, en dat Joseph Smith een profeet was.

In de loop der jaren heb ik andere heilige ervaringen gehad met de Heilige Geest, maar ik heb die eerste ervaringen altijd onthouden. De Heilige Geest heeft me geholpen om goede beslissingen te nemen. Hij heeft me geleid in mijn pogingen om naar het evangelie te leven. Hij heeft me geleid in mijn beslissing om op zending te gaan. Hij heeft me geleid naar een fijne vrouw — een van de belangrijkste beslissingen die je ooit neemt.

Als je probeert om zo te leven dat je zijn gezelschap verdient, zal de Heilige Geest jou ook leiden. ■

ILLUSTRATIE BARBARA KIWAK

Gezinsavond: IDEEËNBUS

Met de onderstaande ideeën kunt u af en toe wat afwisseling aanbrengen in uw gezinsavondprogramma.

Net als de meesten onder ons zijn Matthew en Judy Morrise uit de wijk West Hills, in de ring Beaverton (Oregon), altijd op zoek naar nieuwe ideeën voor gezinsavondlessen en –activiteiten. Het *Hulpboek voor de gezinsavond* (artikelnummer 31106 120) is de basis, maar andere ideeën zijn ook welkom. Judy Morrise zat eens een ideeënboek door te kijken en kwam een tip tegen om een ideeënbus te gebruiken.

'Dat leek een goede manier om erachter te komen wat de kinderen van de gezinsavond vonden', zegt zuster Morrise. 'Ik maakte de bus en zette die op een plank waar de kinderen hem goed konden zien. Ik was blij toen ik na enkele dagen briefjes van mijn kind dochters van zes en acht vond. Ze stelden voor om de maandelijkse gezinsavondideeën uit de *Friend* te gebruiken. We probeerden het, en de twee daaropvolgende weken gaf ieder van de meisjes een korte les met een openingslied, schriftuurplaatsen, een verhaal en een activiteit. En natuurlijk besloten we met een versnapering.'

De ideeënbus werkte bij de familie Morrise. Hier volgt een 'ideeënbus' voor u, vol gezinsavondideeën en getuigenissen van lezers. Kies enkele uit die het beste bij uw situatie passen en probeer ze eens.

Verheug u in de Schriften

De Schriften zijn een bron voor gezinsavondlessen die u meestal bij de hand hebt. Toen zuster Fortunata Mandalari, uit de gemeente Reggio Calabria in het district Calabria (Italië), op vakantie ging bij haar dochter en haar gezin, gebruikte ze de Schriften voor een gezinsavondles.

'Ik maakte voor elk van de zeven familieleden een papiertje klaar en schreef erop: "Bereid je voor op de volgende gezinsavond door een lievelingsschrifttekst mee te nemen en je voor te bereiden om er iets over te zeggen. Je krijgt vijf minuten de tijd."

'Toen we die maandag aan de tafel gingen zitten, heerste er al rust. Ik wist dat iedereen het goed zou doen. Ieder sprak over een andere tekst, ieder kreeg de kans iets te zeggen, en ieder kon iets van de anderen leren. We waren zo blij met deze aanpak dat we die de rest van mijn vakantie gebruikten.

'Toen ik weer terug naar huis was gekeerd, vertelde

mijn dochter me dat ze bij haar thuis die aanpak voor de gezinsavond zijn blijven gebruiken. Iedereen studeert, spreekt en luistert. Er is geen tijd om je te gaan vervelen.'

Bid om inspiratie

Susan Wolf, nu lid van de gemeente Vashon in de ring Seattle (Washington) herinnert zich dat ze eens inspiratie ontving voor een bijzondere gezinsavond. 'We waren net verhuisd en ik was weer in verwachting', aldus zuster Wolf. 'We hadden twee kleine kinderen en ik wilde een gezinsavond houden om de kinderen op een nieuw broertje of zusje voor te bereiden. Maar wat ik ook las, het leek niet geschikt. Dus bad ik. Ik wilde graag dat onze kinderen zouden beseffen dat een extra kind erbij krijgen niet betekende dat ze minder liefde zouden ontvangen. En ik wilde beklemtonen dat Jezus Christus de bron van alle liefde is. Toen ik na het gebed opstond, kreeg ik een ingeving.

'Die maandagavond gaf ik de kinderen na het lied en het openingsgebed ieder een wegwerpbekertje. Ik deed water in elk bekertje en vroeg: "Wat gebeurt er als ik geen water meer heb?" Mijn zoon antwoordde: "Dan ga je naar de kraan en vult de kan bij, mama."

'Ik legde uit: "We krijgen er een nieuwe baby bij, en mama krijgt het veel drukker. Ik heb dan minder tijd om met jullie te spelen. Maar mama's liefde voor jullie raakt niet op. Weten jullie waarom?"

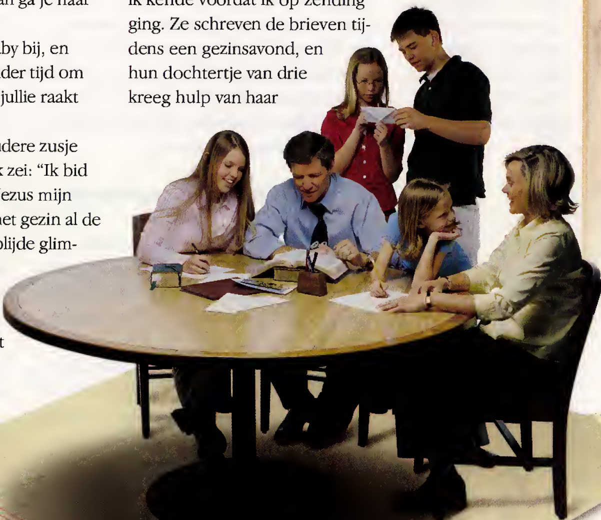
'Nu keken mijn zoontje en zijn drie jaar oudere zusje nadenkend, maar ze gaven geen antwoord. Ik zei: "Ik bid gewoon tot mijn hemelse Vader, en dan vult Jezus mijn hart met meer liefde. Dan heeft iedereen in het gezin al de liefde die hij nodig heeft." Er verscheen een blijde glimlach op het gezicht van mijn kinderen en van mijn man. We voelden de Heilige Geest getuigen van de waarheid dat God liefde is.

'Mijn dochter, die nu 23 is, herhaalde laatst woord voor woord die gezinsavondles van zoveel jaar geleden. Dat was voor mij een getuigenis dat zelfs een heel jong kind geestelijk iets kan leren als liefde het onderwerp en Jezus Christus de bron is.'

Schrijf de zendelingen

Ook al was Aletha Gilbert, uit de wijk Lakeview in de ring Bountiful (Utah), al negentig, ze nodigde haar familie nog steeds graag uit voor de gezinsavond. Voordat ze in 2002 overleed, schreef Aletha over die bijzondere gezinsavonden: 'Ik zorg ervoor dat ik genoeg pennen of potloden, correspondentiepapier en enveloppen heb. Soms adresseer ik de enveloppen van tevoren. Ieder schrijft een brief naar een zendeling in de familie of de wijk. Dat is echt leuk! Iedereen vind het leuk — zowel de afzender als de ontvanger.'

Ouderling Nicholas D. Germer, die een zending heeft vervuld in het zendingsgebied Brasília (Brazilië), was een van de ontvangers van brieven die tijdens een gezinsavondactiviteit zijn geschreven. Hij schrijft: 'Ik kreeg drie brieven van leden van een familie die ik kende voordat ik op zending ging. Ze schreven de brieven tijdens een gezinsavond, en hun dochtertje van drie kreeg hulp van haar

De gezinsleden kunnen in een ontspannen atmosfeer samen brieven schrijven of pakjes maken voor zendelingen.

ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD; FOTO'S WELDEN C. ANDERSEN, GEËNSCENEERD

Boven: De gezinsavond biedt een gelegenheid om prangende vragen te beantwoorden door ze te bespreken en schriftuurplaatsen te bestuderen. Rechts: in alle kerktijdschriften staan ideeën hoe u de artikelen kunt gebruiken voor gezinsavondlessen.

Houdt u elke week gezinsavond, en zorgt u elke keer voor een les, dan lijken sommige maandagavonden misschien een mislukking, terwijl andere avonden dan uw stoutste verwachtingen overtreffen. Maar het gaat erom dat u consequent bent.

vader om mij een brief te schrijven. Ik kon hun liefde voelen en zal die brieven nooit vergeten.'

Een andere familie heeft een vernieuwend idee. Ze leggen een groot vel papier neer. Vervolgens pakt ieder een kleurstift en schrijft een boodschap in een cirkel, patroon of op een andere leuke en interessante manier. De kleinere kinderen maken een kader en tekenen daar iets in. Daarna vouwen ze het papier en doen het in een grote envelop. Zendelingen kunnen zo'n 'banier' ophangen en er wekenlang van genieten.

Ontleen onderwerpen aan het dagelijks leven

Als uw gezin iets meemaakt dat leidt tot vragen over het evangelie, dan kan de gezinsavond de gelegenheid zijn om door gesprekken en schriftstudie antwoorden te vinden op die prangende vragen.

Tijdens een gezinsvakantie maakten Bart en LeAnne Dahneke en hun kinderen, uit de wijk Grandview 5 in de ring Provo-Grandview (Utah), iets ongebruikelijks mee.

'Mijn man en ik besloten met onze kinderen een strandwandeling te maken om schelpen te zoeken', aldus zuster Dahneke. 'Op onze wandeling kwamen we een vriendelijk paar tegen. Bart maakte een praatje met ze en we werden al snel vrienden.

'De volgende dag gingen we samen eten, en we ontdekten dat dit paar op het punt stond om zich door een plaatselijke dominee te laten huwen. Ze hadden geen familie in de buurt, dus vroegen ze ons of we getuige wilden zijn. Daar stemden we mee in.

'De huwelijksceremonie werd gehouden op een prachtig strand, terwijl de zon onderging in een kalme, vlakke zee. Bruid en bruidegom straalden, hielden elkaars hand vast en beloofden elkaar lief te hebben, te eren en te respecteren. Mijn kinderen waren blij voor onze nieuwe vrienden, maar hadden veel vragen over de huwelijksceremonie. Dus ging onze volgende gezinsavond over het eeuwig huwelijk.

'We hadden het over het belang van het eeuwig huwelijk, zoals dat in LV 132:15, 19 staat beschreven. We leerden onze kinderen dat het belangrijk is goed te leven, zodat ze naar de tempel konden gaan om zich daar voor de eeuwigheid aan een partner te laten verzegelen. We voelden de inspiratie van de Heilige Geest toen we vertelden hoe mooi een tempelhuwelijk is en wat de eeuwige verzegelmacht inhoudt, in vergelijking met een werelds huwelijk en de bijbehorende belofte, "tot de dood u scheidt".

'Doordat we nader in gingen op onze gezamenlijke ervaring, hadden we een stevige basis om onze kinderen de beginselen van het eeuwig huwelijk te leren. Ze waren ontvankelijk omdat ze zelf bij het huwelijk op het strand waren geweest. En wij waren gemotiveerd omdat we zelf de vreugde van het tempelhuwelijk kenden. Het resultaat was een gedenkwaardige gezinsavond.'

Gebruik tijdschriften van de kerk

'Je hoeft geen kind te zijn om de kinderactiviteiten in de *Liahona* leuk te vinden', zegt

Martha Mabel Martínez uit de wijk Caleta Olivia in de ring Comodoro-Rivadavia (Argentinië). 'Ons gezin bestaat uit mijn vader, mijn moeder en ik — hun volwassen dochter. Het was in het verleden moeilijk om gezinsavond te houden, maar sinds we *De Kindervriend* gebruiken, gaat het een stuk beter — vooral wat de fijne geest betreft die er heerst als we samen zijn. Soms komen er toevallig andere familieleden langs, die dan ook meedoen en net zo enthousiast zijn over de gezinsavond als wij.'

Ideeën voor de gezinsavond zijn te vinden in alle kerktijdschriften — op pagina 1 van de *Liahona*, op de pagina 'Making the Most of This Issue' in de *Ensign*, op de pagina 'What's in It for You' in de *New Era*, en op de pagina 'Guide to the *Friend*' in de *Friend*. Het is ook mogelijk een gezinsavond te baseren op een onderwerp in de onderwerpenindex die in elk kerktijdschrift staat. Bij elk onderwerp vindt u verwijzingen naar artikelen in het desbetreffende nummer. Het is makkelijk om samen een verhaal of artikel te lezen en het onderwerp vervolgens te bespreken.

Wees consequent

Houdt u elke week gezinsavond, en zorgt u elke keer voor een les, dan lijken sommige maandagavonden misschien een mislukking, terwijl andere avonden dan uw stoutste verwachtingen overtreffen. Maar het gaat erom dat u consequent bent.

Een jonge vrouw geeft haar getuigenis van de krachtige uitwerking die het wekelijks houden van gezinsavond op haar heeft gehad: 'Ik kan me niet één bepaalde gezinsavond herinneren die een grote verandering in mijn leven teweeg heeft gebracht', zegt ze. 'Het is eigenlijk meer mijn herinnering aan gezinsavonden in het algemeen die mijn getuigenis heeft versterkt en me op het pad der waarheid heeft geleid. Zo lang ik me kan herinneren, brachten we de maandagavond samen als gezin door. We bestudeerden de Schriften, speelden voetbal, hielden gezinsraad, deden spelletjes, en leerden elkaar lief te hebben en te respecteren ondanks onze individuele fouten en zwakheden. Mijn vader deed erg zijn best om ons liefde voor het evangelie bij te brengen en te laten zien dat we gelukkig konden zijn als we de geboden gehoorzaamden.

'Toen ik veertien was geworden, weigerde ik naar de kerk te gaan, maar de gezinsavonden gingen door. Mijn vader bleef hopen dat ik tot inkeer zou komen. Uiteindelijk werd de gezinsavond de enige band die ik nog met het evangelie van Jezus Christus had. Ik ging het verkeerde pad op en maakte vergissingen, maar ergens diep in mijn hart wist ik dat het evangelie waar was, en dat niets wat ik deed iets kon veranderen aan dat feit.

'Toen ik achttien was, wist ik dat ik een beslissing moest nemen. Volgde ik de Heiland, of de wereld? Ik kon geen twee heren dienen. Ik besloot de Heer te volgen, en door bekering werd ik weer volledig actief in de kerk. Ik denk dat het mijn vaders vastbeslotenheid was om gezinsavond te blijven houden — ook al ergerde ik me eraan — die uiteindelijk de doorslag gaf.

'Nu hopen mijn man en ik onze kinderen liefde voor de Heiland en zijn kerk bij te brengen. En uiteraard houden we geregeld gezinsavond.' ■

De schakel in de keten

Toen mijn kinderen besloten om niet meer met me mee naar de kerk te gaan, deed me dat groot verdriet, en ik vroeg me af of ik zelf nog wel actief in de kerk kon blijven.

EVA FRY

In 1970 werd ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik was goed voorbereid: ik dronk niet, rookte niet en dronk geen thee of koffie. Ik was daar al mee gestopt toen ik besefte dat het tijd was voor een wending in mijn leven, en tijd om een kerk te zoeken om met mijn kinderen naartoe te gaan.

Mijn bekeringsproces ving aan toen mijn schoonzus positief over de kerk begon te denken en ervoor zorgde dat ik de kerktijdschriften kreeg. Later las ik het Boek van Mormon, en ik zag in dat het waar was. Kort daarna lieten mijn drie kinderen en ik ons dopen. Mijn man was niet zo blij met het nieuwe leven van zijn gezinsleden, want hij meende dat het afstand zou scheppen tussen ons en hem. Maar hij liet ons wel naar de kerk gaan.

Hoewel ik tegenstand ondervond van enkele familieleden, was ik enkele jaren lang erg gelukkig. Ik ging elke zondag met de kinderen naar de kerk en vond het heerlijk. Het evangelie was precies wat ik zocht, en het vulde de leegte op die mijn moeilijke jeugd met een alcoholische vader had achtergelaten.

Maar toen mijn kinderen ouder werden, begon het een en ander te veranderen. Ze wilden 's zondags liever met hun vader gaan varen dan in bijeenkomsten zitten. Plotseling ging ik alleen naar de kerk. Dat deed me verdriet. Ik reed naar de kerk, zat daar alleen, huilde, en reed weer naar huis.

Uiteindelijk zei ik tegen mijn ringpresident dat ik niet meer naar de kerk zou gaan, omdat het mijn gezin uiteenscheurde. Hij raadde mij aan om mijn hemelse Vader te vragen of dat de juiste beslissing was. Ik ging naar huis om te vasten en te bidden, en kreeg een antwoord. De volgende woorden kwamen in mijn gedachten: 'Jij bent de schakel in de keten. Als je die schakel verbreekt, gaat alles verloren.' Die woorden maakten diepe indruk op me, en ik nam me vast voor om actief te blijven in de kerk.

Ik vond het moeilijk om alleen te gaan, want ik was erg verlegen, en ik besefte dat mijn kinderen mij een veilig gevoel hadden gegeven. Ik legde mijn probleem nogmaals aan de Heer voor. Dit keer kreeg ik het gevoel dat ik mijn band met de leden in de wijk moest versterken. Dus als ik naar de kerk ging, zocht ik iemand uit die alleen zat en dwong mezelf om hem of haar aan te spreken. In de loop der jaren heb ik mijn verlegenheid overwonnen en ik heb nu veel vrienden in de wijk.

HOUD DE KETEN IN STAND

'Ik dacht aan iets wat ik heel erg lang geleden meemaakte. In de zomer woonden we op een boerderij. We hadden een oude, kleine tractor. Er was een dode boom die ik wilde omtrekken. Ik maakte een uiteinde van een ketting vast aan de tractor en het andere uiteinde aan de boom. Toen de tractor begon te bewegen, schudde de boom een beetje, maar toen brak de ketting.

'Ik keek naar de gebroken schakel en vroeg me af hoe die het had kunnen begeven. Ik ging naar de ijzerhandel en kocht een vervangende schakel. Ik zette de ketting weer in elkaar, maar het was een onhandige, lelijke verbinding. De ketting is nooit meer dezelfde geworden.

'Toen ik daar over na zat te denken, zei ik tot mezelf: "Sta nooit toe dat jij een zwakke schakel in de keten van je generaties wordt." Het is erg belangrijk dat we ons erfgoed van lichaam en hersenen, en, zo je wilt, geloof en deugdzaamheid onbevlekt doorgeven aan de generaties die na ons komen.

'De meesten van jullie, jonge mannen en jonge vrouwen, zullen trouwen en kinderen krijgen. Je kinderen zullen kinderen krijgen, en de kinderen die na hen komen ook. Het leven is een grote keten van generaties, en in de kerk geloven we dat die met elkaar verbonden moeten worden.'

President Gordon B. Hinckley, 'Keep the Chain Unbroken', *Brigham Young University 1999–2000 Speeches* (2000), 108–109.

Mijn voornemen om getrouw naar de kerk te blijven gaan, heeft ook vruchten afgeworpen. Mijn kinderen zijn één voor één weer naar de kerk gegaan en zijn alledrie actief. Ze voeden mijn negen kleinkinderen in het evangelie op, en ze zijn allemaal rechtschapen mensen.

Mijn moeder en zus zijn ook tot bekering gekomen. Mijn zwager is bisschop en twee van hun kinderen hebben een zending vervuld. Mijn zoon heeft een zending vervuld en een kleinzoon is nog op zending. We hebben nauwe familiebanden, en hoewel mijn man nog geen lid van de kerk is geworden, is hij in veel opzichten wel gegroeid.

Ik dank mijn hemelse Vader dagelijks voor mijn zegeningen, en voor de vreugde en het geluk die ik uit onze familierelaties put. Ik ben erg dankbaar dat ik het antwoord op mijn gebed ter harte heb genomen. 'Jij bent de schakel in de keten.' ■

Eva Fry is lid van de wijk Valley Center 1 in de ring Escondido (Californië).

Het gezin op de eerste plaats zetten in de Oekraïne

De heiligen in Charkov (Oekraïne) zetten zich ondanks veel hindernissen in om hun gezinsleden te sterken.

MARINA MICHAILOVSKAJA EN BENJAMIN GAINES

Op 19 augustus 1991 werden de gezinnen in de Oekraïne wakker met schokkend nieuws: de regering die hen bijna zeventig jaar lang had bestuurd, bestond ineens niet meer. In een oogwenk veranderde het leven voorgoed.

Dmitri Mikoelin uit Charkov (Oekraïne) herinnert zich die ochtend, en de verwarrende dagen die erop volgden, als de dag van gisteren. 'We gingen naar bed in het ene land, en werden wakker in een ander', zegt hij. 'De mensen merkten vrijwel meteen dat ze in allerlei facetten van het leven vrij waren.'

Velen zagen de vrijheid om in God te geloven als een grote zegening. Op 12 september 1991 wijdde ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen de Oekraïne toe aan de verkondiging van het herstelde evangelie. Een jaar later arriveerden de eerste zendelingen in Charkov, de op-een-na-grootste stad van de Oekraïne. En in januari 1993 werd er in Aleksejevka, een woonwijk van de stad, een gemeente georganiseerd.

Ouderling Packer vroeg bij de wijding in zijn gebed 'dat het volk [in de Oekraïne] gezegend zal worden met voedsel, kleding en onderdak.' Die benodigdheden verkrijgen, is moeilijk voor de meeste Oekraïeners. Veel mensen moeten vele uren werken, wat ten koste gaat van tijd doorbrengen met het gezin. Anderen zijn afgeleid van hun gezinsleven door de kans om door de privatisering van bedrijven rijk te worden. Daarnaast heeft

FOTO'S CHRISTINA SMITH EN BENJAMIN GAINES

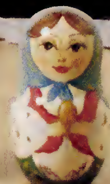
De families Tsjervijakov (links), Mikoelin (uiterst links) en Jemtsov (onder) dragen ertoe bij dat het gezin weer een prioriteit wordt in de Oekraïne.

de Oekraïne het hoogste echtscheidingspercentage in de wereld, neemt het aantal kinderen van ongehuwde moeders toe, en besluiten steeds meer echtparen om hooguit één kind te nemen, of kinderloos te blijven. Op de een of andere manier heeft het gezin voor veel Oekraïense burgers veel van haar belang verloren.

Maar de heiligen der laatste dagen uit Charkov zeggen dat de kerk ertoe bij heeft gedragen om hun geloof in het gezin te herstellen. Dmitri, een teruggekeerde zendeling die onlangs van Charkov naar Moskou is verhuisd, en nu tweede raadgever is in het presidium van het zendingsgebied Moskou-Zuid (Rusland), is een van die kloekmoedige heiligen. In april 2000 is hij in de Freibergtempel (Duitsland) aan zijn moeder en vader verzegeld, en in augustus 2003 in de Stockholmtempel (Zweden) aan zijn vrouw, Viktorija.

'Toen we van het herstelde evangelie hoorden, gaf het ons hoop, een sterk fundament, en geloof in het eeuwige leven voor ons gezin', zegt hij. 'De resterende problemen, die eens zo belangrijk leken, werden onbelangrijk. De prioriteiten in het gezin veranderden; er kwamen waarden en gevoelens van vertrouwen en bescherming.'

Dmitri's vader, Sergei, is momenteel districtspresident in Charkov. 'Onze kerk is de enige plek waar de mensen de waarheid over het gezin leren', aldus Sergei.

Daardoor zetten de leden van de gemeente Aleksejevka zich in om op eeuwige beginselen verder te bouwen zodat ze het gezin sterken — niet alleen hun eigen gezin, maar ook andere gezinnen die ernaar streven om in de wereld, maar niet van de wereld, te zijn (zie Johannes 17:11–14). De houding van 'het gezin komt op de eerste plaats' heeft velen geholpen om een gelukkig gezinsleven te krijgen, ondanks al de afleidingen die er in de hedendaagse Oekraïne zijn. Eeuwige doelen en het gezin liggen ten grondslag aan alles wat de heiligen in Aleksejevka doen.

Sta op heilige plaatsen

Vitali Jemtsov was in 1988 als Sovjetsoldaar ingezet aan de Oost-Duitse kant van de Berlijnse muur: 'Ik had een normale jeugd achter de rug, maar toen ik in Duitsland woonde, zag ik hoe de gezinnen daar leden onder een buitenlands regime. Ik had medelijden met ze. De soldaten behandelden hen vaak ruw. Na die ervaring wilde ik een beter gezinsleven dan ik om mij heen zag, zelfs beter dan in mijn jeugd.'

Na zijn diensttijd waren Vitali Jemtsov en een jeugdvriend ontevreden met de geestelijke leegte die ze voelden, en ze gingen op zoek naar de waarheid. Luttele maanden nadat de kerk zich in Charkov had gevestigd, aanvaardden ze het herstelde evangelie. 'Toen ik de zendelingen was tegengekomen, vond ik eindelijk geestelijk voedsel, vooral voor het gezin', zegt hij. 'Ik vond wat mensen overal om ons heen tekortkomen.'

Maar geloof vrijwaart broeder Jemtsov en zijn vrouw, Ljoedmila, niet van de gezinsbedreigende druk en moeilijkheden van het leven. Binnen anderhalf jaar gaven ze allebei een goedbetaalde baan op die teveel opoffering van tijd in het gezin vroeg. Beiden vonden een nieuwe baan met een vergelijkbaar salaris. Maar toch maakt het dagelijks leven het moeilijk voor ze om hun aandacht aan het gezin te besteden. Broeder Jemtsov werkt zes dagen per week negen uur per dag — hij spuit en repareert auto's. Zuster Jemtsova was tot voor kort werkzaam als manager van een pakhuis. Nu werkt ze in een verzorgingstehuis voor bejaarden. Vitali is bovendien gemeentepresident en instituutsleerkracht, en Ljoedmila is JV-presidente van het district.

Net als hun landgenoten, wordt het echtpaar Jemtsov voortdurend geconfronteerd met moeilijkheden die voortkomen uit subtiele gezinsondermijnende invloeden. Broeder Jemtsov voelt zich op zijn werk vaak alleen staan omdat hij de enige werknemer is die niet rookt of drinkt. 'Iedereen was verbaasd toen ik vertelde dat ik dat niet doe. Sommigen vonden mij in het begin gek. Maar de meesten respecteren mij erom.'

Alcoholisme is een groot probleem in de Oekraïne. Sommige mensen kennen niemand die niet drinkt. Roken is al net zo wijd verbreid, vooral onder jongeren. Pornografische afbeeldingen worden gebruikt in advertenties en zijn op vrijwel elke hoek van de straat te koop.

'Er is overal verleiding', zegt zuster Jemtsova. 'Satan werkt hier hard. Maar de Geest werkt ook hard. We merken dat het niet alleen belangrijk is hoeveel tijd we samen doorbrengen, maar ook wat we in die tijd doen. En activiteiten die onze band versterken, hebben de hoogste prioriteit.' Gezinsgebed en gezamenlijke schriftstudie zijn bijvoorbeeld essentieel geworden — het zijn dagelijkse herinneringen dat het geluk van het gezin belangrijk is.

'De Heer heeft gezegd: "Staat [...] in heilige plaatsen", zegt broeder Jemtsov. 'We proberen van ons thuis een heilige plaats te maken, zodat we daar dichter tot elkaar komen.'

Kiezen wat belangrijk is

Als Aleksandr Tsjervijakov dat zou willen, had hij bijzonder welvarend kunnen zijn. Negen jaar geleden stichtte hij zijn eigen bedrijf in de voedseltechniek. Hij heeft klanten in het hele land, en zelfs in Rusland. 'Zonder de kerk had ik makkelijk een van die mensen kunnen worden die de hele tijd werken en meer dan genoeg geld verdienen, maar de zegeningen van een liefhebbend, eeuwig gezin ontberen', geeft broeder Tsjervijakov toe.

De gemeente Aleksejevka

Gelukkig vroegen twee jonge zendelingen hem of hij meer te weten wilde komen over Jezus Christus, en zei hij ja. In 1995 lieten Ljoedmila, zijn vrouw, en hun dochter, Inna, zich dopen. Sindsdien is hij korter gaan werken om de gezinsbanden aan te halen, en zijn functie in de kerk te vervullen. Hij is gemeentepresident geweest en is momenteel tweede raadgever in het gemeentepresidium. Broeder en zuster Tsjervijakov hebben zich in augustus 1997 in de tempel aan elkaar laten verzegelen.

'Mede door de gezinsavond zijn wij geholpen om onze prioriteiten op een rijtje te zetten', zegt Aleksandr. 'Het is zo makkelijk om te vergeten wat er werkelijk belangrijk is. De maandagavond is een prima gelegenheid om al het onbelangrijke uit je hoofd te zetten en je te concentreren op je gezin.'

Over hun gezinsavondactiviteiten zegt hij: 'We lezen altijd iets uit de Schriften of uit de *Liahona*. Als er gezinsaangelegenheden zijn, dan bespreken we die. Momenteel zitten we met de vraag naar welke universiteit Inna gaat als ze volgend jaar haar diploma haalt. Daar hebben we de laatste tijd veel over gepraat. En we maken plezier. Ik denk dat een van de grote geheimen van het leven is dat het leuk is om bij je gezin te zijn. Soms dansen we zelfs.'

De waarheid verbreiden

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Wij geloven dat het gezin de basis van onze samenleving is. Een sterke samenleving is niet mogelijk zonder sterke gezinnen. Een sterk land is niet mogelijk zonder sterke gezinnen — de vader, de moeder en de kinderen die eensgezind samenwerken. In Amerika, en over de hele wereld, valt het gezin uit elkaar. Als we de leden maar een goed, opbouwend gezinsleven kunnen laten ontwikkelen, hoeven we ons geen grote zorgen meer te maken over de toekomst van deze kerk.'[1]

Helaas hebben veel gezinnen het moeilijk. Er is echter hoop, want de heiligen zijn toegewijd. Slechts weinig mensen in de Oekraïne zijn op de hoogte van de eeuwige beginselen die leiden tot een gelukkig gezinsleven, maar hun aantal neemt toe. En als de leden die leringen naleven, merken hun vrienden en familieleden dat. Er zijn veel gelegenheden om te vertellen welke vrede de leden thuis hebben vanwege hun ijver om een huis van God te vestigen.

President Hinckley merkte verder op: 'Als wij het evangelie naleven, zullen er mensen tot de kerk komen. Zij zullen de deugdzaamheid in ons leven zien en zich aangetrokken voelen tot de boodschap die wij verkondigen. In die boodschap wordt veel nadruk gelegd op het gezin.'[2] Dat het is de boodschap die de heiligen in Charkov omarmd hebben. ■

Marina Michailovskaja is lid van de gemeente Aleksejevka in het district Charkov (Oekraïne). Benjamin Gaines is lid van de wijk Belmont 1 in de ring Cambridge (Massachusetts).

NOTEN

1. Uit een interview met Ignacio Carrión, *El País*, 7 november 1997; aangehaald in 'De gezinsavond', *Liahona*, maart 2003, p. 5.
2. Aangehaald in *Liahona*, maart 2003, p. 5.

Onze anonieme engelen

Mary Bartschi

Ik merkte al een paar weken een lichte trilling in mijn rechterhand. Ik overtuigde mezelf ervan dat het gewoon stress was. Zeven kinderen opvoeden kan moeilijk zijn. Maar als vijf van die kinderen meerdere handicaps hebben, kan het leven soms overweldigend zijn. Mijn agenda stond vol doktersafspraken, revalidatieafspraken, dagelijkse medische routines, en de voortdurende moeite die het kost om kinderen bij te staan in aanvallen, achterlijkheid, depressieve stoornissen en hartziekten.

Mijn man, Ron, was onlangs geroepen als bisschop. Wij waren dankbaar voor deze kans, en baden dagelijks dat hij in staat zou zijn om de leden van onze wijk tot zegen te zijn. Ik besefte echter niet dat wij zelf de ontvangers van de zegeningen zouden zijn.

Ik kon de trilling uiteindelijk niet meer negeren en won medisch advies in. Toen ik die dag bij de dokter wegging, was mijn leven voorgoed veranderd. De diagnose was de ziekte van Parkinson. Ik werd overspoeld door vragen en angsten. Hoe zou de ziekte zich ontwikkelen? Hoe kon ik voor mijn gezin zorgen? Hoe kon ik Ron in zijn nieuwe roeping blijven steunen? Ik verlangde sterk naar antwoorden en had dringend gemoedsrust en troost nodig. Ik moest denken aan de woorden van de Heiland: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

In de loop der jaren was ik gewend aan de gedachte dat de Heer me mijn deel van beproevingen had gegeven; ik dacht dat ik mijn leven zou besteden aan de zorg voor mijn kinderen met bijzondere behoeften. Ik was daar helemaal niet opstandig door, maar voelde zelfs grote gemoedsrust en vreugde en zag uit naar mijn toekomst. We hadden de moeilijkheden geaccepteerd die gepaard gingen met

We deden de deur open vonden een heerlijke maaltijd die iemand anoniem bij onze voordeur had achtergelaten.

de handicaps van onze beide zonen, naast de moeite die we staken in de opvoeding van onze twee prachtige dochters. We hadden zelfs een sterk verlangen om ons gezin uit te breiden door nog eens drie kinderen met bijzondere behoeften te adopteren. Bij elke adoptieprocedure die we begonnen, maakten we wonderen mee en werden we bij iedere stap geleid. We hebben grote moeilijkheden meegemaakt, maar hebben ook grote zegeningen gekregen.

In de weken nadat de diagnose was gesteld, ging ik vaak op de knieën om de Heer om hulp te smeken. Ik kwam erachter dat de ziekte van Parkinson een progressieve ziekte is en dat ik de controle over steeds meer spieren zou kwijtraken. Hoe meer ik erover las, hoe banger ik werd. Ik had heel wat slapeloze nachten. En uit de manier waarop mij de diagnose was meegedeeld, maakte ik op dat deze beproeving mij niet bespaard zou blijven door wonderen, en dat ik iets van deze ervaring moest leren. Ik voelde me zo eenzaam en vroeg me af of de Heer niet tevreden over me was, of Hij nog wel van me hield.

En toen werd er op een avond, toen Ron zich aan het klaarmaken was om naar de wekelijkse activiteitenavond te gaan, op de deur geklopt. We deden de deur open en vonden een heerlijke maaltijd die iemand anoniem bij onze voordeur had achtergelaten. In een lief briefje stond dat er elke week op deze avond een maaltijd zou komen. Toen ik proefde hoe goed die heerlijke maaltijd was, werd niet alleen mijn lichaam gevoed, maar ook mijn geest. Ik besefte dat ik niet alleen stond en dat de Heer

ILLUSTRATIE RON PETERSON

De moed om te bidden

Dalnei de Assunção de Castro

Het leek wel of het nooit 1987 zou worden. In dat jaar werd ik achttien en kon ik dienst nemen bij de Braziliaanse luchtmacht. Zodra ik kon, nam ik dienst en wijdde ik mij volledig aan het dienen van mijn land.

Toen een kerkleider ons aanspoorde om anderen over het evangelie te vertellen, besloot ik iemand te zoeken die misschien interesse in de kerk had. Na vele frustrerende pogingen was ik enigszins ontmoedigd. Op een dag las ik in mijn kooi in de Schriften en zag een andere militair knielen in gebed.

Ik besloot te informeren naar zijn godsdienst. Door zijn antwoord was het net alsof de zon doorbrak. Hij vertelde dat hij had gemerkt dat ik me er niet voor schaamde om voor de maaltijd en voor het naar bed gaan te bidden. Hij had altijd willen bidden, maar had er nooit de moed voor opgebracht. Uiteindelijk besloot hij het te doen, hoewel hij niet precies wist wat hij moest zeggen.

Ik vroeg: 'Zou je willen leren bidden?' Hij was duidelijk in zijn antwoord: ja, graag. Die avond leerde ik hem de hoofdpunten uit de zes zendelingenlessen en gaf mijn getuigenis. De Geest getuigde duidelijk tot ons beiden dat het allemaal waar was.

De weken verstreken en hij nam mijn uitnodiging om mee naar de kerk te gaan aan. Hij begon de zendelingenlessen te volgen en deel te nemen aan wijkactiviteiten.

Op een dag keek hij, nadat hij het gebed voor de lunch had uitgesproken, mij in de ogen en zei: 'Ik heb een besluit genomen. Ik wil me laten dopen.' Zijn woorden klonken als kanonschoten. Ik was verbaasd en blij, en toen voegde hij eraan toe: 'En ik wil graag dat jij me doopt.' Dat was de druppel. Ik kon mijn tranen niet bedwingen. Ik sloeg mijn armen om hem heen, en hij zei: 'Bedankt, vriend.'

Na enige tijd stuurden we allebei een aanvraag voor een zending in, en hij ging nota bene nog eerder op zending dan ik. Tegenwoordig wonen we op grote afstand van elkaar, maar we hebben een sterke band die ons tot na dit sterfelijke leven bindt. Hij is in de tempel gehuwd en heeft een leuk gezin.

Ik ben dankbaar voor de geïnspireerde leider die ons aanspoorde om de mensen om ons heen te vertellen over het evangelie en een voorbeeld te zijn voor anderen. ■

Dalnei de Assunção de Castro is lid van de gemeente Santa Clara in de ring São José (Brazilië).

me echt liefheeft. Ik proefde weer de heerlijke vrede die Hij ons beloofd heeft. Ik was dankbaar voor die lieve, anonieme engelen die zich hielden aan hun doopverbond om 'met de treurenden te treuren' en 'hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben' (Mosiah 18:9). Ik wist dat ik door de bediening van deze 'aardse engelen' de kracht zou vinden om elke dag door te komen.

Er zijn al meer dan drie jaren verstreken sinds we die eerste maaltijd vonden. Sindsdien hebben we voor elke wekelijkse activiteitenavond een heerlijke maaltijd gevonden, die altijd anoniem bij onze voordeur is achtergelaten. De grenzen van de wijk zijn veranderd, en er zijn mensen verhuisd en mensen erbij gekomen. Maar de maaltijden blijven komen. Ik heb het vaak moeilijk gehad op een bepaalde dag, vergetend dat het onze 'anonieme engelendag' was. En als dan de deurbel gaat, vind ik weer zo'n heerlijk liefdesgeschenk.

Mijn ziekte wordt erger, en ik heb op veel vragen nog geen antwoord. Maar ik weet dat ik niet alleen sta. Ik heb de gemoedsrust gevoeld die je krijgt als je op de Heer vertrouwt en zijn wil aanvaardt. Ik weet dat veel beproevingen die we in dit leven krijgen, voor ons welzijn zijn, en dat we daarmee van onze zwakheden sterke kanten kunnen maken. Ik weet ook dat we onze beproevingen niet alleen hoeven te dragen. De Heer geeft altijd antwoord op onze gebeden, maar die antwoorden komen vaak door middel van hen die bereid zijn een ander te dienen als zijn 'anonieme engelen'. ■

Mary Bartschi is lid van de wijk Continental Ranch in de ring Tucson-Noord (Arizona).

En Agabus dan?

Eric Hendershot

Tijdens mijn zending in Engeland las ik op een ochtend Handelingen 11:28, waar een profeet wordt genoemd die Agabus heette. Hij voorspelde een hongersnood die uiteindelijk in de tijd van Claudius Caesar plaatsvond. Ik schonk toen niet veel aandacht aan het schijnbaar onbelangrijke vers.

Twee dagen later belde mijn districtsleider, ouderling Gallafent. Hij zei dat hij de volgende dag graag van collega wilde ruilen. De volgende ochtend gingen mijn collega en ik met de bus naar ouderling Gallafent en zijn collega, ouderling Langston, in Southampton. Ik trok er met ouderling Langston op uit om langs de deuren te gaan, terwijl de andere twee naar Winchester reden.

Er gebeurde die ochtend niet veel, totdat we vlak voor de lunch ergens aanklopten. De vrouw die de deur opendeed, was een buurvrouw van de bewoonster. Ik kwam er al gauw achter dat de bewoonster van het huis zich binnen het bereik van mijn stem bevond, in de huiskamer.

Toen ik vertelde dat wij zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waren, riep de vrouw in de huiskamer dat zij tot een andere kerk behoorde, dat ze alles afwist van de 'mormonen', en dat ze verder niets hoefde te weten. Toen ik antwoordde dat het iedereen zou moeten interesseren dat er een levende profeet op aarde was, riep ze: 'Niet waar! Er zijn geen profeten op aarde! Jezus Christus was de laatste profeet.'

En toen gebeurde er iets bijzonders. Er kwam een vraag in mijn gedachten: 'En Agabus dan?'

Ik riep onmiddellijk: 'En Agabus dan?' Het was een tijdje stil. Toen antwoordde de vrouw: 'Wie is Agabus?'

'Een profeet die na Christus leefde en een hongersnood voorspelde die later plaatsvond', zei ik.

Zij vroeg: 'Waar heb je dat gelezen — in je mormonenbijbel?'

'Nee,' antwoordde ik, 'in het boek Handelingen, hoofdstuk 11, vers 28.'

'Laat eens zien', zei de stem sceptisch. De buurvrouw liet ons binnen en ouderling Langston en ik liepen door een gangetje naar de huiskamer, waar een vrouw in de veertig op de bank zat.

Ik sloeg de tekst op en gaf haar de Bijbel. Toen ze het gelezen had, wist ze niet wat ze moest zeggen. Ik vertelde over de levende profeet in die tijd, president David O. McKay (1873–1970). Ik getuigde van de profeet Joseph Smith. De Geest was zo sterk, dat ik wist dat zij het kon voelen.

Ouderling Langston en ik lieten twee exemplaren van het Boek van Mormon achter — een voor de bewoonster van het huis, en een voor haar buurvrouw. Toen ik het huis verliet, had ik het gevoel dat ik zweefde. Ik was ervan overtuigd dat ze zich zou laten dopen. Waarom had ik anders aan Agabus gedacht?

De volgende zondag liep ik gauw

op de ouderlingen Gallafent en Langston af en vroeg: 'Wat is er gebeurd? Vertel!'

Ze vertelden dat ze naar haar huis waren gegaan om haar de eerste zendelingenles te geven, maar dat ze niet waren binnengelaten. Ze had haar boek-van-mormon teruggegeven.

Ik kon het niet geloven. Tijdens de kerkdienst zat ik me af te vragen waarom ik zo'n goede ingeving had gehad om zo'n slecht resultaat te krijgen. Ik was heel erg ontmoedigd, maar ik probeerde het uit mijn gedachten te zetten.

Toen ik de volgende zondag de kerk binnenkwam, rende ouderling Langston naar me toe, met een grijns van oor tot oor.

'Weet je nog, die vrouw die we een boek-van-mormon hebben gegeven?' vroeg hij.

'Natuurlijk.'

Hij herinnerde me eraan dat we er twee achter hadden gelaten: een voor de vrouw zelf, en een voor haar buurvrouw. De buurvrouw had de hare echter niet mee naar huis genomen. Zonder dat de vrouw het wist, was haar dochter in het achtergebleven boek gaan lezen en ze wilde meer over de kerk te weten komen.

Uiteindelijk volgden de vrouw en haar dochter de zendelingenlessen en lieten beiden zich dopen.

Nu ik dertig jaar terugkijk en denk aan die vraag die mij te binnen schoot: 'En Agabus dan?', moet ik aan een andere tekst denken: 'De Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Johannes 14:26). Ik ben dankbaar dat ik mij als zendeling door de Geest het belang van Agabus kenbaar kon laten maken. Die dag was de Heilige Geest mijn leraar. ■

Eric Hendershot is lid van de wijk Green Valley 1 in de ring St. George-Green Valley (Utah).

De dood is een nieuw begin

Claudia Yolanda Ortíz Herrera

Mijn ouders lieten zich dopen op 18 augustus 1978. Ik was toen vijf jaar; mijn zusje, Noelia, was nog maar vijf maanden; en mijn broer, Luis, werd elf jaar later geboren. In juni 1988 lieten we ons in de Guatemala-Stadtempel aan elkaar verzegelen. Ik kan me dat prachtige tafereel nog herinneren. We waren allemaal in het wit gekleed en werden als gezin voor de eeuwigheid verenigd.

We waren een stabiel, eensgezind en actief gezin, en we leken een volmaakt leven te leiden. Maar zelfs als we de geboden onderhouden, een getuigenis van onze hemelse Vader hebben, en van Jezus Christus en hun werk, en ernaar streven om de verhoging te verdienen, krijgen we tegenspoed op ons pad.

In januari 1999 kreeg mijn vader een ernstig ongeluk. Hij werd opgenomen op de intensive care, waar hij beademd werd. Hij had bloedingen die de hersenen lieten zwellen.

Toen we hoorden wat er gebeurd was, gingen we onmiddellijk naar het ziekenhuis. Als arts wist ik dat de vooruitzichten slecht waren. Toch vastten en baden we, en vertrouwden we op onze hemelse Vader om mijn vader te genezen, zodat hij — ondanks de gevolgen van de behandeling die hij misschien nodig had — spoedig weer naar huis mocht en de fijne leidsman en beschermheer mocht zijn die hij altijd was geweest. Tijdens het vasten en bidden voelde ik mijn geloof groeien, en ik wachtte vol spanning af tot hij zijn ogen open zou doen en zou beginnen te herstellen.

De bezoeken van een geïnspireerde bisschop waren in deze beproeving een voortdurende bron van kracht. Hij zalfde mijn vader en wij wachtten op een verandering.

De bisschop gaf ons een brochure, 'Tragedy or Destiny', en spoorde ons aan om God te vragen wat zijn plannen voor mijn vader waren.

Daar de toestand van mijn vader niet vooruitging, begonnen we ons af te vragen of onze smeekbeden wel in overeenstemming waren met de wil van onze hemelse Vader. Op een avond gaf de bisschop ons allen een zegen en besprak vervolgens het heilsplan met ons. Hij zei dat als iemand gezegend is met genezing, hij of zij alleen in leven blijft als hij niet is aangewezen om te sterven (zie LV 42:48). Hij gaf ons ook een brochure, 'Tragedy or Destiny' (zie *Improvement Era,* maart 1966, 178–180, 210–217), een toespraak van president Spencer W. Kimball (1895–1985). De bisschop spoorde ons aan om God te vragen wat zijn plannen waren. Toen de bisschop vertrok, besloot ik bedroefd om zijn raad op te volgen. Ik kwam toen tot de conclusie dat mijn vaders tijd op aarde ten einde was gekomen.

Er kwamen complicaties en de toestand van mijn vader verslechterde nog meer. De kracht die hij van nature had, verdween zichtbaar, en wij wisten dat dit een bevestiging was van wat er zou gebeuren. Ik maakte me zorgen dat mijn verdriet om het verlies zo groot zou zijn dat ik mijn geloof en mijn perspectief kwijt zou raken, en dat ik het niet vol zou houden. Maar dat gebeurde niet.

Het fantastische plan van geluk had nog nooit zoveel voor mij betekend. Ik kon een gemoedsrust voelen die mijn emoties verzachtte. Daardoor gingen mijn ogen open, stelde ik mijn verstand open, en begreep ik tot op zekere hoogte de grootsheid, heerlijkheid en majesteit van het leven, en het belang van deze korte tijd op aarde.

Het werd tijd om 'Tot ziens' te zeggen tegen mijn vader. Negen dagen na het ongeluk overleed hij. Ik was bij hem toen hij aan het einde van zijn aardse bestaan kwam, maar nu zag ik dat anders. Ik was in staat om aan te voelen hoezeer onze hemelse Vader ons liefheeft en hoe Hij de kansen voorbereidt die wij nodig hebben om te worden zoals Hij.

Ik heb er het volste vertrouwen in dat de dag zal komen dat wij, als wij tot het einde toe volharden, door de verzoening en de opstanding van Jezus Christus zullen herrijzen in heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven. De dood is slechts een nieuw begin. ■

Claudia Yolanda Ortíz Herrera is lid van de wijk Victorias in de ring Guatemala-Stad-Las Victorias (Guatemala).

Wist je?

De extra mijlen

Na maanden van planning gingen de jongemannen van de gemeente Barnstaple, uit de ring Plymouth (Engeland), drie dagen eerder op weg naar hun kamp. Nee, ze hadden zich niet vergist in de kalender. Ze besloten om niet, zoals meestal, met de auto te gaan. In plaats daarvan wilden ze de 105 kilometer met hun jongemannenpresident lopen, en onderweg in stormachtig weer kamperen. De trektocht voerde de jongemannen over wegen, paden en het ruige landschap van Dartmoor.

De tocht was zo'n succes dat de stoutmoedige trekkers besloten om het maanden later nog eens over te doen. Dit keer liepen ze in zes dagen 209 kilometer van het jongemannenkamp in Redruth naar huis, in Bideford. Het behoeft vast geen uitleg dat de meeste jongemannen aan de trektochtvereisten van het Plicht jegens God-programma voldaan hebben.

Het gebeurde in september

22 september 1827: Joseph Smith ontvangt de gouden platen van de engel Moroni.

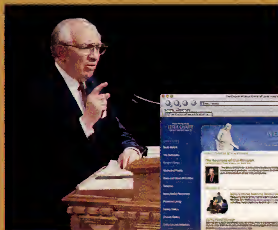
12 september 1830: Elmina Shepard Taylor, de eerste presidente van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor jongevrouwen, wordt geboren in New York.

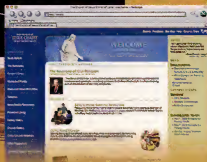

30 september 1949: de algemene conferentie wordt voor het eerst op televisie uitgezonden.

4 september 1950: het eerste ochtendseminarie wordt georganiseerd.

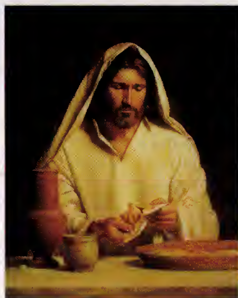
27 september 1976: president Spencer W. Kimball wijdt de eerste gebouwen van het opleidingscentrum voor zendelingen in Provo in.

Volg de profeten

De moeilijkheden waar je mee zit, zijn besproken door leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Wend je voor hulp tot hen als je weer eens goede raad nodig hebt. Je kunt hun raad vinden in de verslagen van de algemene conferentie en artikelen uit kerktijdschriften. Ga naar **www.lds.org.** Klik in de rechter bovenhoek op de wereldkaart. Kies vervolgens een taal.

Het Levensbrood

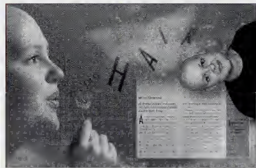
Ik ben op zending gegaan om de mensen het Levensbrood en de liefde van Jezus Christus te geven. Ik heb van Hem gehoord, en nu krijg ik zijn barmhartigheid en zegeningen, en blijf die ontvangen.

Zuster Svetlana Basjkina, Zendingsgebied Moskou (Rusland)

***Liahona* heeft mij zeer geholpen**

Ik wil graag mijn grote waardering uitspreken voor de *Liahona*. Tijdens mijn zending heeft de *Liahona* mij zeer geholpen. Ik lees er graag in.

Boris Nkodia, Wijk BaCongo, Ring Brazzaville (Republiek Congo)

'Het is maar haar'

Ik vond 'Het is maar haar' van Juli Housholder in de uitgave van augustus 2003 een prachtig verhaal. Als ik in Juli's schoenen stond, vroeg ik God 'Waarom ik?'. Maar Juli is een voorbeeld van een sterk geloof in Jezus Christus, en ik vind haar een moedige vrouw. Ze is mooi — met of zonder haar. Dergelijke artikelen geven mij kracht en een gevoel van doelgerichtheid. Ik lees ze graag.

Donna Sanchez, Wijk Naga 1, Ring Naga (Filipijnen)

Ik was de Heer vergeten

Elke keer dat ik naar de kerk ga, heb ik een groot verlangen om elke week te gaan. Maar om diverse redenen doe ik dat niet. Ik heb allerlei smoesjes. Ik heb hiv en mijn leven is behoorlijk gecompliceerd geworden. En dat wordt elke dag erger. Maar door het artikel van Juli Housholder, 'Het is maar haar', heb ik de kracht gekregen om orde op zaken te stellen en nieuwe doelen te stellen.

Mij is hetzelfde overkomen als Juli. Ik raakte bijna al mijn haar kwijt — in mijn geval door de sterke medicijnen die ik moest nemen om in leven te blijven. Maar door haar getuigenis heb ik het licht gezien en kom ik weer op koers te liggen. Ik was mijn doel uit het oog verloren: terugkeren naar mijn hemelse Vader. Ik begin nu pas te beseffen dat ik door mijn ziekte de Heer vergeten was.

Bedankt voor de getuigenissen van leden over de hele wereld die u publiceert, en voor de toespraken van onze leiders.

Naam bekend bij de redactie

Oproep tot het insturen van ervaringen met huisonderwijs en huisbezoek

Hebt u een ervaring die andere leden zou inspireren om een betere huisonderwijzer of huisbezoekster te worden? Hoe zijn uw huisonderwijzers of huisbezoeksters u tot zegen geweest? Om de andere lezers uw waar gebeurde verhaal te vertellen, stuurt u het naar: Home and Visiting Teaching, *Liahona,* Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of stuur het per e-mail naar **cur-liahona-imag@ ldschurch.org.**

Walter Rane, *Kom bij de kudde Gods*

Toen het volk van Alma van de doop hoorde, riep het uit: 'Dat is het verlangen van ons hart (...) en zij waren ongeveer tweehonderd en vier zielen in getal; en zij werden gedoopt in de wateren van Mormon' (Mosiah 18:11, 16).

'Het gezin is de wieg van deugdzaamheid, de plek waar het karakter vorm krijgt en gewoonten gevestigd worden', legt president Gordon B. Hinckley uit. 'De gezinsavond is de gelegenheid om kinderen in de wegen van de Heer te onderwijzen.'
Zie 'Verzet tegen het kwaad', p. 2, en 'Gezinsavond: ideeënbus', p. 32.